

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ЗНАКЪТ НА ХАОСА

Част 8 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Ивелин Иванов, 1995

chitanka.info

ГЛАВА 1

Усещах леко безпокойство, без точно да знам защо. Не виждах нищо чак толкова странно в това да си пийвам с един Бял Заек, с дребен тип, досущ като Бертран Ръсел, с ухилен Котарак и с моя стар приятел Люк Рейнард, който припяваше ирландски балади, докато чудноватият пейзаж зад гърба му ставаше ту плосък като стенопис, ту напълно реален. Вярно, голямата синя Гъсеница, кацнала върху една огромна гъба, демонстрираше наистина завидно умение в пушенето с наргиле, но аз не виждах нищо необичайно в това. Сцената беше толкова жизнерадостна, а Люк бе добре познат със склонността си да завързва странни познанства. Защо тогава да се тревожа?

Бирата си я биваше. Някой дори бе сервираше безплатен обяд. Демоните, които измъчваха завързаната на кол червенокоса жена, бяха толкова бляскави, че очите ме заболяваха, щом погледът ми се спреше върху тях. Сега вече ги нямаше, но всичко наоколо продължаваше да бъде все така красиво. Когато Люк запя за залива Галуей, песента ми се стори толкова искрящо прекрасна и едновременно с това толкова тъжна, че ми се прищя да се гмурна в нейната мелодия и да остана там завинаги.

Ами да... Когато в гласа на Люк се прокраднеше меланхолия, аз също се натъжавах. Запееше ли весела песен, сърцето ми преливаше от радост. Странно. Сякаш въздухът около нас бе натежал от усещането за съпричастност. Както и да е, казах си. Играта на светлините беше просто разкошна.

Отпих от чашата си и погледнах към края на бара, където се клатушкаше Хъмпти. Опитах се да си припомня кога точно се бях озовал тук. Не успях. Сигурно щях да се сетя по-късно. Страхотно парти...

Гледах, слушах, вкусах и усещах. Всеки детайл, привлякъл вниманието ми, беше изумителен. А не трябваше ли да попитам Люк за нещо? Като че ли да, но той в момента пееше, пък и на мен не ми беше до това.

Какво ли бях правил преди да се озова тук? Опитвах се да си припомня, но всеки път решавах, че не си струва да се замислям по въпроса. Всичко около мен беше толкова интересно.

И все пак мисълта не ми даваше покой. Дали пък не бях започнал нещо важно, което трябваше на всяка цена да довърша?

Обърнах се към ухиления до уши Котарак, за да го попитам, но образът му бе започнал да избледнява. Хрумна ми, че аз също бих могъл да последвам примера му и да се озова на друго място. Така ли се бях озовал тук? Може би. Оставих чашата и разтърках очите и слепоочията си. В главата ми цареше невероятна бъркотия.

Изведнъж си припомних едно свое изображение. Беше нарисувано на една огромна карта. Карта?! Да. Точно така бях дошъл на това място. През Картата...

Усетих как някой постави ръка на рамото ми и се обърнах. Беше Люк. Той ми се ухили и се пресегна за ново питие.

— Страхотно парти, а?

— Така си е. Откъде го изрови това място? — попитах.

Той сви рамене.

— Забравих. Какво значение има?

Люк се обърна и между нас затанцува вихрушка от кристали, която няколко мига по-късно се стопи. Гъсеницата изпусна малко лилаво облаче. Над нас изгряваше синя луна.

Какво не беше наред в тази картина, запитах се отново.

Изведнъж ме обзе чувството, че съм лишен от необичайните си способности. Реших, че това вероятно е станало по време на битка, тъй като все още не можех да се съсредоточа върху странните аномалии, които ме заобикаляха. Вече знаех, че съм уловен, но не можех да намеря начин да се измъкна.

Бях уловен...

Да, бях...

Но как?

Ами... Всичко започна с това, че се здрависах със собствената си ръка... Не, нещата определено не стояха така. Ръката, с която се здрависах, се появи от една обърната карта с моя образ. Да, сега си спомних...

Стиснах зъби. Музиката отново засвири. Чух как нещо се плъзна по бара близо до ръката ми. Обърнах се и видях, че някой отново е

напълнил чашата ми. Май вече бях пийнал достатъчно. Може би точно това ми пречеше да се съсредоточа. Отвърнах поглед от бара. Стената вляво за пореден път се превърна в напълно реален пейзаж. Дали пък образът ми не бе станал едновременно с това плосък като картина?

Както и да е. Щом не можех да се съсредоточа... Тръгнах наляво. Нещо връзваше мислите ми на фльонга и докато седях тук нямаше да успея да осъзная какво е то. Трябваше да се отдалеча, да се откъсна от всичко наоколо, за да разбере какво се е случило с мен.

Подминах бара и се озовах до онова място, където разноцветните скали и дърветата между тях ставаха триизмерни. Напрегнах ръцете си, протегнах ги напред и те потънаха в стената. Чух вятъра, без да го усетя.

Хукнах. Странно, разстоянието между мен и скалите си оставаше все същото...

Люк запя отново.

Спрях. Обърнах се бавно, тъй като ми се стори, че ни дели само ръка разстояние. Така си и беше. Бях се отдалечил само на около две стъпки от бара. Люк се усмихна и продължи да пее.

— Какво става тук? — попитах Гъсеницата.

— Хванат си в примката на Люк — отвърна ми тя.

— Моля? — казах аз.

Гъсеницата избълва едно синьо кръгче, въздъхна леко и каза:

— Люк е стегнат от примка, а ти си се оплел в думите на песента. Такива ми ти работи.

— И как стана това? — попитах аз.

— Нямам никаква представа — отговори Гъсеницата.

— Ъ-ъ... Ами как може човек да се освободи от тази примка?

— И това не мога да ти кажа.

Обърнах се към Котарака, от когото за пореден път бе останала само една огромна усмивка.

— Ти сигурно също не знаеш... — започнах аз.

— Видях как той дойде тук и как след това се появи ти — каза той, ухилен до ушите. — Смея да твърдя, че вашето пристигане тук беше твърде... необичайно дори за място като това. Което ме навява на мисълта, че някой от двамата ви е замесен с някаква магия.

Кимнах.

— Ти също се появяваш и изчезваш по доста особен начин — отбелязах аз.

— Но за сметка на това внимавам къде стъпвам — каза Котаракът. — Нещо, което едва ли би могло да се каже за вас двамата.

— Какво имаш предвид?

— Люк е попаднал в заразителна клопка.

— И какво представлява тази клопка?

Котаракът отново изчезна.

Заразителна клопка? Това означаваше, че Люк си е навлякъл някаква беля на главата, а аз просто съм го отнесъл покрай него. Тази мисъл ме поуспокои. И все пак все още нямах никаква представа в какво съм се забъркал, нито пък как да се измъкна.

Пресегнах се към халбата си. Щом не можех да реша проблема, тогава не ми оставаше нищо друго, освен да му се насладя. Отпих голяма глътка и чак тогава забелязах, че в мен са вперени две ярки, изгарящи очи. Не ги бях забелязал преди. Принадлежаха на същество, което все още не можех да разгледам добре, тъй като се бе настанило в един от мрачните ъгли на гравюрата, а тя точно в този момент отново бе станала двуизмерна. Странното беше, че въпреки това очите се движеха.

Те скоро се скриха от погледа ми, но все пак можах да проследя движението на техния притежател по полюшването на тревите върху гравюрата. Далеч, далеч вдясно — някъде зад Люк — мернах един мършав господин, облечен с черен фрак. Той държеше палитра в лявата си ръка и четка в дясната и се бе захванал най-съвестно да дорисува картината върху стената. Отпих още една глътка от халбата си и се обърнах, за да видя докъде е стигнал загадъчният звяр. Тъкмо в този момент стенописът възвърна предишната си триизмерност и измежду тревите се показва една олигавена, сиво-синкава муцуна. Над нея проблеснаха познатите очички, а от пастта се проточи синя слюнка, която капна на пода и от него се издигна тънка струйка дим. Животното беше или много ниско, или бе долепило туловището си до земята. Не можех само да разбера дали оглежда цялата компания, или се интересува в частност от мен. Наведох се към Хъмпти и го сграбчих за колана, яката или каквото там се падаше лентата, опасана около екватора му, тъй като дребният господинчо беше на път да се кандилне на една страна.

— Извинете — казах, — имате ли някаква представа що за същество е това?

И посочих право към звяра, който току-що бе стъпил на пода на бара. Оказа се многокрак, с дълга опашка и тяло, покрито с тъмни люспи. Лапите му пък бяха яркочервени. Той вирна опашка и се спусна към нас.

Замъглените очички на Хъмпти се срещнаха с моите и после се насочиха към чудовището.

— Господине, не съм дошъл тук... — започна той, — за да компенсирам вашата некомпе... Божичко! Та това е...

Люспите на звяра проблеснаха. Той се приближаваше към нас със сериозна скорост. Интересно дали скоро щеше да се озове на онова място, където нямаше да може да напредне повече, колкото и да се напъва, или този номер важеше само за мен и опитите ми да се измъкна.

Създанието пъхтеше като раздрънкан самовар и продължаваше да оставя олигавена диря след себе си, но скоростта му определено не намаляваше.

Усетих как ръката ми направи несъзнателен жест, устните ми зашепнаха нещо не по моя воля, а в същото време странният звяр премина вихрено през критичната точка и помете една от изпречилите се на пътя му празни маси.

— Бандерснач! — извика някой.

— Страхотужасен Бандерснач! — поправи го Хъмпти.

Изрекох последната дума и я подкрепих с нужния жест. Образът на Логрус се появи в съзнанието ми. Покритият с металносини люспи звяр, който току-що бе протегнал хищните нокти на предните си лапи, замръзна на мястото си. После лапите му потръпнаха конвулсивно, той ги притисна към една от плочките в горния ляв край на туловището си, очите му се облешиха, от гърлото му се откъсна дрезгав стон, последван от тежка въздишка, тялото му се строполи на пода, претърколи се по гръб и безбройните му крачка замряха във въздуха.

Малко след това над него се появи усмивката на Котарака.

— Мъртъв страхотужасен Бандерснач — заяви усмивката.

После се понесе към мен, а около нея постепенно се появи и останалата част от Котарака.

— Това беше заклинание за спиране на сърцето, ако се не лъжа?
— полюбопитства той.

— Като че ли да — казах аз. — Реагирах инстинктивно. Да, сега си спомних. Бях си го приготвил за всеки случай.

— Така си и знаех — отбеляза Котаракът. — Надуших нещо магическо в този купон.

Пред очите ми отново се появи образът на Логрус и в съзнанието ми сякаш светна една малка сигнална лампичка. Магия! Точно така!

Аз — Мерлин, син на Коруин — наистина съм магьосник. При това представител на магическа школа, която е почти непозната по онези места, които бях обитавал през последните няколко години. Моят приятел Лукас Рейнард — или по-скоро Принц Риналдо, престолонаследник на Кашфа — също е магьосник, но следва различна система. А Котаракът, явно доста сведущ по магическите въпроси, бе споменал — най-вероятно с пълно право — че причината да се, намираме тук се крие в някое заклинание. Защото единствено заклинание би могло да притъпи сетивата и уменията ми до такава степен. Силите, които властваха тук, бяха предизвикали у мен нещо като временен магически далтонизъм.

Докато съзнанието ми изпълняваше тези заплетени мисловни лупинги, в бара влязоха конете и войниците на Краля. Войниците привързаха мъртвия Бандерснач към конете и те бързо го извлякоха навън. В това време Хъмпти отскочи до едното място. Когато се върна, установи, че ще му е трудно да се покатери отново върху високия стол и затова подвикна на хората на Краля да му помогнат, но те и без друго бяха твърде заети с разчистването на терена и не му обърнаха никакво внимание.

Малко след това пристигна и Люк, ухилен до ушите.

— Значи така изглеждал пустият му Бандерснач — каза той. — Сега ако вземе да се отбие и някое Джаберуоки...

— Ш-шш! — предупреди го Котаракът. — Сигурно и то е някъде на стената и се ослушва. Защо ти е притрябвало да го викаш? Ще вземе да се довлече с гръм и трясък през гората и да ти сръфа задника! Забрави ли за „челюстите, що захапват“ и „ноктите, които ще те сграбчат“? Не си търси бел...

Котаракът погледна към стената и после изчезна и се появи няколко пъти с шеметна бързина.

— Просто си спомних за илюстрациите на Тенил — уточни Люк. Котаракът се материализира в далечния край на бара, обърна на един дъх бирата на Шапкаря и каза с напевен глас:

— Но чувам аз гъргорене наблизно и виждам огнените му очи там вляво.

Погледнах към стенописа и също забелязах „огнените очи“ и чух специфичния звук.

— Това не означава, че непременно си имаме работа с някое Джаберуоки — заяви Люк.

Котаракът се пресегна към един от най-горните рафтове на бара и измъкна измежду бутилките някакъв странен предмет, който проблесна на оскъдната светлина. После го постави на барплота и го плъзна към нас. Предметът спря точно пред Люк.

— Ворпълския Меч недей забравя, туй само мога да ти кажа.

Люк се засмя, а аз вперих поглед в странното оръжие, което бе изковано сякаш от крилца на пеперуда и лунни лъчи.

Чух отново онова гъргорене.

— И хич не се помайвай, глупаво замислен! — добави Котаракът, допи бирата на Хъмпти и изчезна.

Люк продължи да се хили и само подаде халбата си, за да я напълнят отново. Аз глупаво замислен, се помайвах. Заклинанието, което използвах, за да убия Бандерснача, бе тласнало съзнанието ми в обичайните релси. Като че ли всичко бе започнало да си идва по местата. Отдадох това и на образа на Логрус, когото бях мернал за броени секунди. Призовах го отново.

Знакът на Хаоса изникна пред мен и запулсира. Този път не му позволих да си отиде. Сякаш студен вятър продуха мозъка ми. Разпръснатите парченца на спомените ми започнаха да се сливат в едно цяло. Точно така...

Гъргоренето ставаше все по-силно и аз видях как Джаберуоки се плъзна между дърветата. Очите му блестяха като театрални прожектори, а ноктите му за сграбчване и зъбите му за захапване бяха наистина в изобилие...

Не, не това беше най-важното в момента, тъй като току-що бях разбрал какво точно става с нас, защо точно с нас и кой е отговорен за това.

Наведох се към Люк и му прошепнах:

— Имаме си проблем, стари ми друже.

Той се обърна към мен и попита:

— Какво имаш предвид?

Ние, амбъритите, сме надарени с невероятна физическа сила, което означава, че ударите ни са тежички и трябва да ги използваме само в крайни случаи.

Точно сега разполагах с подобен случай, седнал до мен. Затова се изправих рязко и с все сила забих юмрук право в челюстта на Люк. Той отхвъркна назад, помете близката маса и се плъзна по пода, чак до краката на тихия господин с викторианския костюм, който изпусна четката и палитрата си, но все пак успя да отскочи пъргаво встрани. Вдигнах халбата си и пресуших солидна част от съдържанието ѝ, а остатъка излях върху юмука си. Имах чувството, че току-що съм изпробвал силата на удара си върху гранитна скала. Светлините помътнях леко и наоколо настъпи кратко мълчание.

Треснах халбата си върху барплота и в същия миг цялото помещение се потрепера, сякаш се задаваше земетресение. Две бутилки паднаха от рафтовете. Гъргоренето утихна леко. Погледнах към Джаберуоки и забелязах, че отстъпва бавно, за да се скрие между дърветата на стенописа, Туидълдум и Туидълди, Пеликана и Жабока започнаха да събират чевръсто инструментите си.

Тръгнах към проснатото тяло на Люк. Гъсеницата сприхаво разглобяваше наргилето си. Гъбата ѝ се бе килнала под странен ъгъл. Мартенският Заек профуча край мен и се шумугна в някаква дупка в дъното на бара. Чух Хъмпти да проклина късмета си. Тъкмо бе успял да се покатери обратно на високия стол с цената на неимоверни усилия.

Преди да се добера до нокаутирания си приятел, поздравих пътъом мълчаливия господин с викторианския костюм.

— Простете за безпокойството — добавих след това, — но мисля, че постъпих правилно.

Вдигнах отпуснатото тяло на Люк и го метнах през рамо. Цял рояк карти за игра премина тичешком край мен и аз се отдръпнах бързо, за да не бъда прегазен.

— Божичко! Та то изплаши Джаберуоки! — възкликна господинът, загледан някъде зад мен.

— За какво става въпрос? — попитах аз, без да съм много сигурен, че ми се иска да узная отговора.

— За ей онова нещо — отвърна ми той и посочи с пръст към входа на бара.

Обърнах се и замалко не се катурнах от изненада. Едва ли някой можеше да вини Джаберуоки за проявеното малодушие.

В бара току-що бе влязъл четириметров Огнен ангел — ръждивокафяв на цвят, с крила, сякаш излети от долнопробно стъкло. Видът му напомняше за гигантска богомолка с множество пипала и туловище, покрито с къса, остра козина, от която стърчаха смъртоносни шипове. Ако не ме лъжеха очите, някой бе успял да надене върху врата на чудовището кожен нашийник.

Огненият ангел е изключително рядко животно, което се среща само в Царството на Хаоса. Освен с унищожителната си мощ, той се отличава и с интелигентността, присъща на хищниците. Не бях виждал подобен екземпляр от години и нямах никакво желание да го виждам точно в момента. Без съмнение именно аз бях причина за появата му. За миг съжалих, че пропилях с лека ръка заклинанието за спиране на сърцето, за да се отърва от Бандерснача, но след това си припомних, че Огненият ангел има не едно, а цели три сърца.

Чудовището ме огледа внимателно, след това нададе бойния си рев и тръгна към мен.

— Страшно ми се искаше да си поговорим — казах аз на господина с черния фрак. — Вашата творба заслужава искрени адмирации. За съжаление...

— Разбирам.

— Сбогом.

— Успех.

После се спуснах към заешката дупка и се вмъкнах в нея без да се помайвам. Наложих ми се да наведе глава, тъй като таванът беше нисичък, а Люк затрудняваше доста движенията ми, особено на завоите, но въпреки това продължих да тичам. Далеч зад мен отново прокънтя ревят на звяра. Това засега не ме притесняваше чак толкова, тъй като знаех, че Огненият ангел ще трябва да разшири някои от участъците на тунела, за да успее да премине през тях. Неприятната подробност бе, че беше способен да го направи. Тези същества притежават чудовищна сила и са почти неуязвими.

Подът на тунела се спусна стръмно надолу, аз се сринах от някакъв ръб и започнах да падам. Протегнах се, за да се хвана за нещо със свободната си ръка, но просто нямаше за какво. Под мен не се виждаше дъно. Добре. Бях очаквал нещо подобно и бях почти сигурен, че ще стане точно така. Люк изпъшка тихо, но не помръдна.

Падахме. Все по-надолу и по-надолу. Или шахтата, в която се бе превърнал тунелът, беше много дълбока, или падахме твърде бавно. Наоколо се бе възцарил непрогледен мрак. Високо над нас се чу бойният рев на Огнения ангел, последван от странно гъргорене. Фракир запулсира върху китката ми, но аз я успокоих, тъй като и сам знаех, че съм загазил.

Спомените ми започнаха да се проясняват... Моето посещение във Владението на Четирите Свята и измъкването оттам заедно с майката на Люк — Джасра. Нощната схватка с върколака. Странното посещение в имението Арбор заедно с Винта Бейл, която всъщност не беше истинската Винта... Вечерята в пристанищната кръчма... Обитателят, Сан Франциско, Кристалната пещера...

Над мен за пореден път отекна ревът на Огнения ангел. Сигурно скоро щяхме да се озовем на дъното и докато той разполагаше с крила, аз вероятно щях да се сгромолясам с цялата си тежест.

Погледнах нагоре. Нищо. Мракът под нас сякаш вече не беше чак толкова наситен, което можеше да означава, че се задава краят на безкрайното ни падане. И все пак беше твърде тъмно, за да използвам някоя от Картите.

Тогава осъзнах, че май вече се носим по въздуха, което означаваше, че приземяването няма да е чак толкова убийствено. Досетих се, че разполагам с едно доста удачно за подобни случаи заклинание, което значително щеше да намали скоростта на падане. Вече се замислях за ключовата му дума, когато съобразих, че то едва ли би ни помогнало особено, ако чудовището ни застигне, преди да сме достигнали до дъното.

Идеи, идеи...

Люк леко се размърда върху рамото ми. Искрено се надявах да не дойде в съзнание точно сега, тъй като няхах време да се занимавам със заклинания за приспиване, а позицията ми далеч не беше удобна, за да го тресна още веднъж.

Преминахме през малко по-светъл участък и за пръв път успях да различа стените на шахтата. Забелязах, че са покрити с надпис на непознат за мен език. Спомних си за един разказ на Джамейка Кинкейд, но за съжаление в него нямаше дори бегъл намек за това, което ме очакваше сега на дъното. Броени секунди по-късно успях да мярна под краката си малко светло петънце.

В този миг чух рева още веднъж. Погледнах нагоре и видях Огненият ангел да преминава през осветения пасаж. Близо до него се очертаваше друг смътен силует. Тогава различих познатото приглушено гъргорене. Джаберуоки също се бе насочил надолу, при това — с доста по-голяма скорост. Зачудих се какво ли го е накарало да ни последва. Не ми се наложи да се чудя още дълго, тъй като люспестият звяр атакува Огнения ангел, докато прелиташе край него. Шахтата се огласи от невероятна смесица от животински звуци.

Светлото петно под нас се разрастваше все повече. Люк се размърда, а аз отново погледнах нагоре, където двете чудовища се бяха вкопчили в мъртва хватка. Очите им проблясваха в мрака, нокти като кинжали свистяха във въздуха...

Междувременно до дъното на шахтата оставаше толкова малко, че беше по-добре да не рискувам с някое объркано или неподходящо заклинание.

— О-оох! — измрънка Люк и отново се размърда.

— Прав си — съгласих се аз. — Но по-добре си трай, става ли? На път сме да се разбием...

— ... на пух и прах — невъзмутимо допълни Люк.

Той вдигна глава и забеляза гърчещите се чудовища над нас, после погледна надолу и установи, че падаме.

— Господи, с какво ли съм се дрогирал? — зачуди се гласно моят приятел.

— С нещо долнопробно — подхвърлих аз, колкото да върви разговорът, и тогава в главата ми светна огромен неонов надпис: „Точно така!“

Отворът се бе приближил значително, а скоростта ни ми се стори съвсем поносима за безаварийно кацане. Пак се подвоумих дали да не използвам едно заклинание, наречено „Дланта на Гиганта“, което щеше значително да омекоти приземяването ни, но едновременно с това и да го забави. Реших, че ще е по-добре да отнесем няколко

синини и драскотини, отколкото да предизвикаме катастрофа по въздушния трафик.

„С какво ли съм се дрогирал?“ Думите на Люк отново изникнаха в съзнанието ми. Миг по-късно прелетяхме през светлия отвор под ъгъл, противоречащ на всички закони на аеродинамиката, тупнахме на земята и се претърколихме няколко пъти.

Оказа се, че пътуването ни е завършило в някаква пещера, съвсем близо до нейния отвор. Отляво и отдясно се виждаха мрачните тунели на поне дузина разклонения. Един бърз поглед към изхода разкри пред очите ми живописна, като че ли покрита с буйна растителност долина. Не можех със сигурност да преценя какво точно виждам, тъй като пейзажът се оказа ужасно размазан. Люк се бе проснал до мен. Изправих се, прихванах го под мишниците и бързо го доवлякох по-далеч от мястото, където бяхме кацнали. Чудовищната разправия се приближаваше към нас със скоростта на гръмотевичен облак.

Добре че Люк отново бе в безсъзнание. Вече имах някаква бегла представа за причината за неговото състояние, но не и за начина, по който можех да му помогна. Досега, в практиката си на магьосник, не се бях срещал с нещо подобно.

Примъкнах го към най-близкия тунел вдясно, тъй като той ми се стори най-тесен и най-лесен за отбрана от теоретична гледна точка. Едва успяхме да се скрием в него и двете чудовища прелетяха през отвора в тавана и се сгромолясаха на пода, без дори за миг да престанат да се ръфат и дерат. После се разделиха за броени секунди, колкото да се огледат злобно и да издадат няколко заплашителни съскания, и отново се вкопчиха едно в друго. Изглежда, съвсем ни бяха забравили. Използвах това преимущество, за да изтегля Люк по-навътре в тунела.

Призовах образа на Логрус. Скоро ръцете ми се сляха с неговите силови линии и вече можех да перна някое от зверчетата достатъчно силно, за да му вдъхна известен респект. Реших все пак да не привличам вниманието им, тъй като поне засега ние явно бяхме последната им грижа.

Оформих в съзнанието си описанието на целта и се протегнах през Сенките. Наложих се да преровя доста от тях, преди да открия

това, което търсех. След това всичко се повтори. После пак и така на няколко пъти, тъй като трябваше да си набавя цял куп неща.

След като привърших, отидох до края на тунела, за да видя каква е ситуацията там. Чудовищата продължаваха да се осакатяват със същия ентузиазъм. Искри прескачаха при срещата на завитите им нокти с каменната стена на пещерата. Люк, който бе успял да се свести отново, се домъкна до мен и впери любопитен поглед в живописната схватка. Това беше добре дошло за мен, тъй като и без друго щеше да ми се наложи да го събудя съвсем скоро. Още повече, че засега не бе започнал да задава излишни въпроси.

Между другото, симпатиите ми бяха изцяло на страната на Джаберуоки. Не че имах никакви илюзии относно този гнусен звяр, който сигурно би ми създал доста проблеми, ако не се беше появил Огненият ангел. Истината бе, че чудовището, довлякло се тук чак от дебрите на Хаос, можеше да ми създаде далеч по-сериозни неприятности. Защото ми беше повече от ясно, че някой го е насъскал подир мен. Огнените ангели са отвратителни животни, които почти не се поддават на опитомяване. Дори опитомени, те си остават непредсказуеми. Някой бе поел огромен риск, първо като го бе уловил — което е невъобразимо трудно — и след това като се бе заел да го обучи. И всичко това само, за да го прати по дирите ми. Огненият ангел притежава и някои паранормални способности, които му позволяват да проследи следа през Сенките. Но за разлика от ловните хрътки, този звяр не разчита на обонянието си, а на някои далеч по-фини сетива. Което означава, че следата може да е много стара, но ако все още съдържа и намек за идентичността на жертвата, Огненият ангел би могъл да я следва безпогрешно. Аз се бях пренесъл в онзи шантав бар чрез една огромна Карта. Нямах представа, че тези чудовища могат да проследят подобен скок. Но имаше и друга възможност. Може би някой беше открил къде се намирам, после бе пренесъл Огнения ангел и накрая го бе насъскал срещу мен. Така или иначе, грозноватото животинче идваше право от Царството на Хаоса.

— Какво става тук? — попита Люк и стените на пещерата леко избледняха, а отнякъде се дочу лека музика.

— Сложно е за обяснение — казах аз. — Време е да си вземеш лекарството.

После отворих бутилката с минерална вода, която току-що бях примъкнал от Сенките, и изсипах в шепата си десетина хапчета витамин В12, придобити до същия начин.

— Какво лекарство? — любопитства Люк.

— По лекарско предписание — отговорих аз. — Ще те изправи по-бързо на крака.

— Ами добре.

Той изсипа хапчетата в гърлото си и ги поля с огромна глътка вода.

— Сега и тези.

Отворих шишенцето с „Торазин“. Таблетките бяха по 200 милиграма всяка и нямах представа колко точно да му дам, затова се спрях на едно от любимите си числа — три. Прибавих към тях солидна доза „Триптофан“ и няколко капсули „Фенилаланин“.

Люк се вторачи в хапчетата. Стените отново избледняха. Едно синьо облаче премяна край нас. После пред очите ни започна да се очертава картината на бара, в който цареше обичайната шантова атмосфера. Прекатурените маси бяха оправени и подредени, Хъмпти се поклащаше по познатия начин, а стенописът се разрастваше под умелата четка на тайнствения художник.

— Я, че това е нашето местенце! — възкликна Люк. — Хайде да се връщаме. Ще изтървем купона.

— Първо си изпий лекарствата.

— Защо?

— Защото са те натъпкали с някаква гадост.

— Че аз не се чувствам зле. Всъщност дори се чувствам чудесно...

— Изпий ги!

— Добре де. Добре.

Но вместо това Люк изхвърли цялата шепка на пода. Джаберуоки и Огненият ангел също бяха започнали да избледняват. Изведнъж осъзнах, че отново съм приседнал до барплота и съм се подпрял замислено на него. Мернах и Котарака, чийто непрекъснати появявания и изчезвания го караха по неведоми причини да изглежда по-реален от всичко останало наоколо.

— Идвате или си отивате? — поинтересува се той.

Люк се надигна. Светлините в бара станаха по-ярки и едновременно с това някак по-разсеяни.

— Ъ-ъ, Люк, какво е това там? — казах аз и посочих зад гърба му.

— Къде? — попита той и се обърна, а аз го треснах за пореден път.

Люк се строполи, а барът започна да изчезва. Стените на пещерата отново се появиха на фокус. Отнякъде дочух последната фраза на Котарака:

— Значи си отивате...

Неочаквано ни връхлетя какофония от животински съскания, писъци, резове и прочие... Над цялата дандания се извиси квиченето на Джаберуоки. Огненият ангел го бе притиснал към земята и най-старателно се бе заел с неговото разфасоване. Реших да се възползвам от заклинанието „Четвърти Юли“, тъй като си го бях приготвил още преди посещенията в Цитаделата. Вдигнах ръце и изрекох нужните думи. След това заставах бързо пред Люк, за да го предпазя от илюминациите, стиснах плътно очите си и ги захрих с ръка. Но дори така долових ярката експлозия, която последва. Люк промърмори едно „хей“, но всички останали звуци бяха секнали. Подадох се от тунела и видях, че двете чудовища лежат неподвижни на пода на пещерата.

Сграбчих приятеля си и го метнах през рамо. След това се насочих възможно най-чевръсто към изхода на пещерата, като внимавах да не се спъна в някой камък. Странните същества се размърдаха още преди да успея да изляза навън, но това бяха по-скоро рефлексивни потръпвания, отколкото съзнателни движения. Спрях за момент на изхода на пещерата, за да се огледам. Пред очите ми се простираше поле, покрито с огромни цветя, повечето от които бяха високи поне колкото мен. Лек ветрец навяваше упойващи благоухания.

Няколко секунди по-късно дочух съвсем ясен шум от раздвижване зад гърба си. Джаберуоки се изправяше на краката си. Огненият ангел лежеше все така по гръб и засега издаваше само немощни писукания. Джаберуоки го огледа внимателно, после разпери криле, отдели се от земята с няколко тромави, но мощни движения и се насочи обратно към шахтата, по която бяхме пристигнали всички. „Мъдро решение“, рекох си аз и хукнах към отрупаното с цветя поле.

Щом излязох от пещерата, ароматът се засили неимоверно. Повечето от растенията бяха разцъфнали в най-причудливи цветове. Скоро се задъхах, но въпреки това продължих да тичам. Всеки метър преднина можеше да се окаже жизненоважен. Все още не можех да рискувам с никоя от Картите.

И докато се напъвах, за да се отдалеча максимално от своя преследвач, най-неочаквано ми се стори, че съм започнал да се унасям. Проблемите ми сякаш престанаха да ме вълнуват толкова остро. Може би ароматният пращец на някои от цветята имаше упойващо действие. Страхотно! Само това ми липсваше — да се дрогирам, преди Люк да е успял да се съвземе. Все пак успях да мерна в далечината нещо като просека между растенията. Насочих се право натам. Засега Огненият ангел не се виждаше никакъв.

Скоро обаче усетих, че ми се вие свят. Чувството ми за ориентация започна бавно да изветрява. Имах чувството, че се движа по висока и тънка греда, от която мога да се сринат всеки миг. В никакъв случай не трябваше да падам. Нещо ми нашепваше, че ако падна, няма да успея да се изправа отново. Пищните цветове се сливаха постепенно в една многоцветна маса, полюшвана леко от вятъра. Опитах се да овладее дишането си, за да успея да се добера по-скоро до някое по-открито място. Трудна работа. Краката ми ужасно се плетяха.

Все пак успях да се добера до поляната, която бях мернал отдалече, тръснах Люк в нейния център и се свлякох до него. Той продължаваше кротко да дреме с ангелско изражение на лицето. Вятърът отнасяше упойващите аромати далеч от нас, към някакви странни растения, които приличаха на гигантски магарешки бодили. Не след дълго съзнанието ми започна да се прояснява. Зачудих се дали Огненият ангел ще успее да долови нашата миризма сред подобен взрив от аромати. Най-вероятно да, както ми бе, тръгнало напоследък...

Преди няколко години, в един от горните курсове на колежа, се престаших да опитам ЛСД. Този опит ме стресна толкова силно, че реших никога повече да не се докосвам до наркотици. Халюцинациите бяха отвратителни. Освен това за известно време бе засегната способността ми да пътувам през Сенките. Промените в Сенките трябва да бъдат контролирани умело, за да бъде достигната желаната

цел. Доста след онзи случай ми беше ужасно трудно да се концентрирам върху промените, които правех, и се озовавах къде ли не. Осъзнаех ли къде съм попаднал, тутакси се паникьосвах, което още повече влошаваше нещата. Можех спокойно да се простя с живота си, докато скитах из материализираните джунгли на подсъзнанието си. Когато накрая все пак успях да се прибера у дома, първата ми работа беше да увисна хленчещ на врата на Джулия и да остана в прегръдките ѝ през следващите няколко дни, докато отmine нервният ми пристъп. Все пак се престаших да поговоря за това с Рандъм и той ми призна, че е имал сходни преживявания още по времето преди да стане Крал на Амбър. Музикантска му работа. Отначало решил да запази тайната, за да я използва срещу останалите членове на фамилията, ако се наложи. Но след това всичко се променило и той бързо забравил за въздействието на наркотиците. Скоро обаче успял най-случайно да разбере, че Бенедикт, Жерар, Файона и Блийс също са изпитали проклетото нещо на собствения си гръб. Оттогава минало доста време и Рандъм пропуснал да ме предупреди при пристигането ми в Амбър — просто не му хрумнало, че се налага.

Люк ми бе споменал, че атаката му срещу крепостта на Владението била спряна, а войните му — разбити на пух и прах. Дори идеята да използва планери не му помогнала особено. И тъй като наистина бях видял няколко полуразрушени планера в двора около цитаделата, беше логично да предположа, че е бил пленен. Оттам и предположението, че именно магьосникът с маската го е докарал до това състояние. Сигурно е било достатъчно да го задържи в някоя килия, докато го натъпче с някакъв наркотик, и после да го пусне да се разхожда по живо по здраво. Слава Богу, халюцинациите на Люк явно се ограничаваха до един почти безобиден вариант на света на Луис Карол. Може би просто душата му бе по-чиста от моята.

И все пак оставаха още няколко доста странни подробности. Маскираният спокойно е могъл да го убие, да го затвори в някое подземие или да го прибави към колекцията си от закачалки. Вместо това той бе поел риска да натъпче Люк с някаква дрога, която можеше и да не изиграе нужната роля. Това ми приличаше повече на плясване по задника, отколкото на истинско отмъщение. И всичко това срещу човек, който щеше да продължава да предявява претенции спрямо

Владението. Дали Маскираният не беше прекалено самоуверен? Или просто не виждаше в него реална заплаха?

Вероятно начинът, по който Люк бе успял да ме пренесе чрез онази огромна въображаема Карта, се дължеше по малко и на двете му дарби — тази на магьосник и тази на адепт на Лабиринта. Може би наркотикът бе успял до такава степен да засили способността му за визуализация, че реалната Карта с моя образ се бе оказала просто ненужна. Естествено контактът не бе преминал съвсем гладко, особено в началото, на което вероятно се дължаха онези нереални видения, които бях получил, преди да достигна до тронната зала. Това означаваше, че всеки от нас би могъл да стане невероятно опасен в подобно състояние. Не биваше да забравям този факт.

Сега се надявах Люк да не се свести разярен от факта, че съм го ударил, тъй като исках да поговоря с него. Но успокоителните най-вероятно щяха да поддържат доброто му настроение, докато останалите лекарства му помогнат да се отърси от въздействието на наркотика.

Разтрих един от мускулите на левия си крак, тъй като ме наболяваше, и се изправих. Отново хванах Люк под мишниците и го преместих на около двайсет стъпки по-напред. После въздъхнах и се върнах на мястото, където се бяхме строполили отначало. Нямаше смисъл да се опитвам да спечеля нова преднина. Познатият рев вече се чуваше далеч по-отчетливо, а цветовете на странните растения се полюшваха в линия, насочена право към мен. Не след дълго успях, да различа между стеблата туловището на Огнения ангел. Вече не можех да му обърна гръб, а мястото беше подходящо, за да си премеря силите — или по-скоро изобретателността — с него.

ГЛАВА 2

Откачих бляскавата чудесия от колана си и започнах да я разгъвам. Докато го правех, тя изщрака няколко пъти. През цялото време се надявах, че избирам по-малкото зло, а не правя поредната ужасна грешка.

Съществуото се забави повече, отколкото предполагах. Това можеше да означава, че не му е чак толкова лесно да открие следите ми сред този екзотичен пейзаж, или пък че схватката с Джаберуоки му е коствала доста.

Не след дълго обаче ъгловатият звяр се появи с гръм и трясък, оставяйки след себе си просека от прекършени стебла. Спря на няколко метра и впери в мен немигащите си очи. Фракир пощуря и аз й прошепнах няколко успокоителни думи. Този приятел просто не й беше в категорията. Разполагах с още едно заклинание — това на Огнения Извор — но и през ум не ми минаваше да го използвам. То определено нямаше да спре чудовището, а само щеше да го раздразни допълнително.

— Мога да ти покажа пътя към Хаоса — извиках аз, — щом толкова си се затъжил за дома.

Звярът нададе нисък вой и тръгна към мен. Дотук с дипломацията.

По тялото на чудовището се виждаха поне дузина рани, от които се стичаше някаква странна течност. То пристъпяше едва-едва и аз се зачудих дали все още е способно да се хвърли върху мен с предишната си бързина. Благоразумието ме съветваше да не го подценявам и да бъда готов за всичко.

И все пак странното създание не се хвърли към мен, а продължи да напредва все така бавно. Досуц като малък танк с необичайна форма. Нямах никаква представа кои са уязвимите му места. Опитах се да го огледам набързо и това само потвърди опасенията ми — всички важни части от тялото му бяха добре защитени. Лошо.

Не исках да прибързвам с атаката си и да позволя на звяра да ме изпързала по най-евтиния възможен начин. Не знаех нищо за ловните му привички и не исках да поемам необосновани рискове, за да ги опозная. По-добре да го оставя да направи първата крачка, казах си. Но той просто скъсяваше дистанцията все повече и повече. Знаех, че скоро ще ми се наложи да предприема нещо...

Едно от дългите, сгърчени пипала се разгъна светкавично и изсвистя към мен. Отскочих встрани. Щрак! Израстъкът се търкулна на земята и се загърчи в прахта. Продължих да се движа. Раз-два, щрак! Раз-два, щрак!

Звярът се катурна наляво, тъй като бях подрязал всичките му пипала от тази страна. Хукнах да заобиколя главата му, за да се озова отдясно и да повтора същата операция. Твърде лекомислено от моя страна. Окаяният вид на чудовището ме подведе. Вместо да се опита да ме сграбчи с някой от ноктестите израстъци, то просто ме перна с един от здравите си крайници. Ударът се стовари върху гърдите ми и ме повали по гръб.

Изпълзях чевръсто встрани и тъкмо когато се канех да се изправа, чух отпадналия глас на Люк:

— Ама какво става тук?

— Трай сега — извиках аз, без дори да се обърна към него.

— Хей! Ти ме удари! — добави той.

— Чудо голямо — отвърнах му аз. — Това е част от моята терапия.

— Ох — изпъшка Люк.

Съществуващото лежеше все така на една страна и веднага щом се приближих достатъчно, се опита да ме повали отново. Но номерът вече ми беше познат.

Щрак и моят противник загуби поредния си израстък. Последваха три нови удара, които попаднаха право върху главата на звяра, но под различни ъгли. Оръжието ми продължи да издава специфичния си звук, а ъгловатото туловище — да се гърчи.

Не знам колко пъти го ударих след това. Спрях едва когато забелязах, че съм го направил на салатата. По едно време Люк започна да вика „оле“ след всеки мой удар. След като приключих с разфасоването, установих, че съм плувнал в пот. Наоколо се бе издигнала мараня, която набръчкваше образите на по-отдалечените растения. Тепърва

осъзнах колко мъдро съм постъпил, като прибрах Ворпълския Меч от бара. Той се оказа чудесно оръжие. Разгънах го в пълната му дължина, за да го изтръскам от кръвта и след това го скатах бавно до обичайната компактна форма. Материалът, от който бе направен, изглеждаше нежен като листенце на цвете и продължаваше да тлее с мъждивия си блясък...

— Браво! — каза един познат глас. Обърнах се и видях усмивката на Котарака, която, както обикновено, предхождаше появата на самия Котарак.

— Хип-хип, ура! — добави той. — Страхотно се справи, момчето ми!

Пейзажът зад него затрептя още по-силно, а небето потъмня. Чух Люк да казва „Хей!“ и когато се обърнах, той вече се бе запътил нанякъде. Когато отново погледнах към Котарака, забелязах, че барът е започнал да се появява зад гърба му. Мислите ми се разводниха.

— Обикновено Ворпълският Меч се получава срещу известен депозит — каза Котаракът. — Но тъй като го връщаш в добро състояние...

Люк бе застанал до мен. Отново дочух музиката, а заедно с нея и едно леко жужене. Накълцаното туловище на Огнения ангел започна да избледнява, докато картината на бара ставаше все по-плътна и реална.

Този път помещението ми се стори някак по-малко. Като че ли масите бяха по-близко една до друга, фреската на стената беше по-незабележима, музиката по-нежна, а музикантите никакви не се виждаха. Дори Гъсеницата и нейната гъба, които се бяха оттеглили в едно мрачно ъгълче, сега ми изглеждаха смалени. Приех тези промени като знак за леко подобрене. Щом като се бяхме озовали тук благодарение на Люк, може би съзнанието му вече бе започнало да се отърсва от чуждата власт.

— Люк.

Той се примъкна до мен на бара.

— Да?

— Знаеш, че имаш халюцинации, нали?

— Не... Не мога да разбера какво точно имаш предвид — каза Люк.

— След като те е пленил, Маскираният може би те е натъпкал с някаква дрога — предположих аз. — Спомняш ли си нещо такова?

— Кое е Маскираният?

— Настоящият стопанин на Владението.

— А-а, искаш да кажеш Шару Гарул. Помня, че си беше сложил някаква синя маска.

Стори ми се безсмислено да му обяснявам точно в този момент защо Маскираният не е Шару Гарул. Затова просто кимнах и добавих:

— Големият шеф.

— Ами... да, като че ли ми даде нещо — отвърна ми Люк. — Да не искаш да кажеш, че всичко това...

Кимнах отново.

— Разбира се, че е реално — казах след това. — Халюцинациите също са реалност. Всички тези неща сигурно съществуват някъде.

— Мътните да ме вземат — каза Люк.

— Дадох ти нещо, което ще неутрализира дрогата — обясних му аз. — Но за това ще е необходимо известно време.

Люк облиза устните си и се огледа наоколо.

— Ами няма защо да бързаме чак толкова — каза той. После се ухили. До нас долетя писък. Демоните на стената бяха подновили гадните си занимания с огненокосата жена. — Това място ми допада.

Оставих сгънатото оръжие на бара, а Люк поръча две халби бира. Аз отстъпих назад и поклатих глава.

— Трябва да вървя. Някой твърдо е решил да ме очисти и последния път за малко да успее.

— Животните не влизат в сметката — каза Люк.

— Не и това, което накълцах току-що — отвърнах му аз. — Някой го беше насъскал по петите ми.

Погледнах към строшената врата и се зачудих какво ли ми предстои. Огнените ангели обикновено ловуват по двойки.

— Но първо трябва да поговоря с теб... — продължих след това.

— Не сега — промърмори Люк и се обърна на другата страна.

— Знаеш, че е важно.

— В главата ми е пълна каша — отговори ми той.

Това най-вероятно беше самата истина. Нямаше никакъв смисъл да се опитвам да го завлека в Амбър или на което и да е друго място, тъй като той щеше да изчезне и да се появи отново тук. Налагаше се да изчакам съзнанието му да се освободи напълно, за да мога да поговоря с него сериозно.

— Помниш ли, че майка ти е пленница в Амбър? — попитах аз.

— Да.

— Обади ми се, щом мислите ти се прояснят. Трябва да поговорим.

— Ще ти се обадя.

Обърнах се и тръгнах към вратата на бара. Скоро се озовах отново на мъгливия бряг и чух как Люк подхвана нова песен — поредната сълзлива балада. Когато искаш да промениш Сенките, мъглата е не по-малка пречка от пълния мрак. Всеки, надарен със способността да пътува през Сенките, е безпомощен без ориентири, на които да се опре. От друга страна, мислите ми вече бяха възстановили нормалния си ход и се нуждаех от известно усамотение, за да преценя ситуацията. Наоколо не се чуваше нищо друго, освен собствените ми стъпки по каменистата повърхност.

Прехвърлих през главата си последните събития. Първо, от мъртвешката ми дрямка в Амбър ме събуди странното послание на Люк. Пренесох се при него, разбрах, че той халюцинира и му дадох нещо, за което се надявах, че скоро ще го измъкне от това състояние. После разфасовах Огнения ангел и накрая оставих Люк да си дере гърлото на изходната точка.

С едно поне можех да се похваля — засега бях успял да обезвредя Люк и стремежа му да си отмъсти на Амбър. Той беше наясно къде е майка му и това щеше да блокира следващите ходове на неговия план. Тази подробност, плюс факта, че засега бе невъзможно да го пренесе където и да било, ме накараха да го оставя там, където си беше. Рандъм сигурно би се чувствал по-спокоен, ако Люк лежеше в безсъзнание в подземията на Амбър, но това състояние на нещата сигурно също да го удовлетвори в известна степен. Нали и без друго щеше да ни потърси рано или късно, за да измъкне Джасра? Реших, че няма да е зле да му оставя известно време, за да се свърземе. И без него списъкът с проблемите ми се бе разраснал застрашително — Дяволския Чекрък. Маскираният, Винта...

Може би именно Джасра бе използвала свойствата на сините кристали, за да изпрати убийци по следите ми. Не бе изключено това да е бил и Маскираният. Нещо подобно определено бе по силите му, а той явно разполагаше и с нужния мотив, който засега бе пълна загадка за мен. Джасра беше въвн от играта. И макар още да не се бях справил с

Маскирания, можех поне да твърдя, че вече не съм белязан от кристалите. Щеше ми се също да повярвам, че съм успял да вдъхна известен респект на магьосника с маската при последната ни среща във Владението. Това, което не се връзваше с Джасра и Маскирания, беше Огненият ангел. Не виждах по какъв начин би могъл някой от двамата им да се добере до екземпляр от този странен животински вид, за да го дресира и да го насъска срещу мен. Имаше едно-единствено място, където можеха да бъдат открити Огнените ангели, а там досега не бе припарвал нито един магьосник от Сенките.

Един порив на вятъра почти разнесе мъглата и забелязах силуетите на някакви тъмни постройките. Добре. Тутакси се захванах с промените. Мъглата се раздвижи и това вече не бяха постройките, а просто черен скален масив. Ново раздвижване и над мен се появи късче небе малко преди изгрева, все още отрупано с бледи звезди. Не след дълго вятърът разчисти окончателно мъглата и забелязах, че вървя по високо, скалисто плато. Звездите над мен бяха тъй ярки, че можех да чета на светлината им. Продължих по мрачната пътека, която водеше към края на света...

Люк, Джасра, Далт, Маскираният... Всички те бяха част от едно цяло, от една обща картина, загадъчно забулена на някои места и напълно разбираема на други. Още малко време, още няколко груби щриха и всичко щеше да добие смисъл. Люк и Джасра за момента не се брояха. Маскираният си имаше някакви лични сметки за уреждане, които в случая касаеха само мен. Досега не бе проличало да има зъб и на Амбър. Далт наскоро се бе сдобил с впечатляваща колекция от карабини, но Рандъм знаеше за това, пък и Бенедикт се бе прибрал в двореца. Лично аз бях убеден, че съм направил всичко, което е било по силите ми.

Стоях на края на света и се вирах в бездънната, изпълнена със звезди цепнатина. Хълмът, на който бях застанал, като че ли се връзваше с околния ландшафт. Вляво от мен се виждаше мост, който водеше към някакъв мрачен силует, очертан на фона на звездния безкрай. Може би друг плуващ хълм. Закрачих натам. На това място подробности като атмосфера, гравитация и температура не значеха нищо. Тук можех да създам нова реалност дори само докато си вървях напред-назад. Тръгнах по моста. Вече го бях преполовил, когато мернах в далечината друг мост.

Спрях и се огледах. Мястото ми се видя безопасно и подходящо. Извадих колодата си, прегледах я и изтеглих една Карта, която не бях използвал от много, много време насам.

Вдигнах я пред себе си и се загледах в сините очи и младежките, сурови и леко изострени черти, обрамчени от буйна бяла коса. Беше облечен изцяло в черно, без да се броят яката и ръкавите, които се подаваха от изискания, плътно прилепнал жакет. В едната си ръка бе хванал три тъмни стоманени сфери.

Понякога е много трудно да се установи връзка с Хаоса, затова се концентрирах и насочих мислите си по-внимателно от обикновено. Той седеше на някакъв балкон под отрязък от налудничаво нашарено небе. Вляво от него се виждаха планински масиви, които непрекъснато променяха очертанията си. Беше опънал краката си върху една малка масичка. Вдигна поглед от книгата, в която се бе зачел, и ми се усмихна леко.

— Мерлин, изглеждаш ми уморен.

Кимнах.

— Ти пък изглеждаш отпочинал.

Той затвори книгата и я остави на масичката.

— Проблеми ли имаш? — попита ме после.

— Да, Мандор.

Той се изправи.

— Искаш ли да дойдеш при мен?

Поклатих глава.

— Ако нямаш под ръка някоя Карта, с която след това да се върна, бих предпочел ти да дойдеш при мен.

Мандор протегна ръка.

— Добре — каза той.

Аз също се протегнах. Ръцете ни се срещнаха, той направи една-единствена крачка и се озова до мен на моста. Прегърнахме се и той се обърна, за да погледне към бездната.

— Тук някъде ли е опасността?

— Не — отговорих му аз. — Избрах това място, защото е безопасно.

— И живописно — добави Мандор. — Сега кажи какво става с теб.

— Години наред бях просто студент. Изучавах дизайна на едни засукани машинарии. Съвсем доскоро си живеех съвсем спокойно. Тогава всичко се обърна с краката нагоре. Успях да си изясня голяма част от загадките около тази неразбория. Те са доста засукани и едва ли биха те заинтригували.

Мандор се бе подпрял на перилата на моста.

— А останалата част? — попита той.

— Досега всички мои врагове бяха от Сенките в близост до Амбър. Но тъкмо когато си мислех, че съм разбрал с кого си имам работа, някой изпрати по следите ми един Огнен ангел. Звярът се нахвърли върху мен преди броени часове и аз успях да го убия. Не знам на кого е хрумнало да се опита да ме убие по този начин, но съм убеден, че не е някой от Амбър.

Мандор цъкна с език, после се обърна, направи няколко крачки и се върна отново при мен.

— Прав си, естествено — каза той. — Не знаех, че играта би могла да загрубее чак толкова, иначе сам щях да те потърся. Но позволи ми да се усъмня в твоята преценка за размерите на опасността. Бих искал да чуя цялата история.

— Защо?

— Защото понякога си склонен да проявяваш невъобразима наивност, малки ми братко. Затова и не мога да се доверя напълно на мнението ти за това кое е истински важно и кое не е.

— Сигурно ще умра от глад, преди да съм свършил — отвърнах аз.

Моят доведен брат се усмихна лукаво и вдигна ръце. Той е доста по-възрастен от мен и може би точно затова ми напомня доста за роднините ми в Амбър. Винаги съм се чувствал в известна степен излишен сред синовете на Дара и Сауал. И все пак Мандор никога не се бе опитвал да ме отблъсне, вероятно защото си приличахме в някои неща. Каквото и да бе изпитвал към мен в началото, той успя да го преодолее и се сблизихме — както ми се струва — повече от истински кръвни братя. От него съм научил цял куп полезни неща. Навремето си прекарвахме чудесно заедно.

Въздухът между нас затрептя и когато Мандор свали ръцете си, между нас най-неочаквано се появи маса, покрита с бяла ленена покривка. Миг по-късно към нея се присъединиха два удобни стола.

Масата бе покрита с поне дузина чинии от фин порцелан, сребърни прибори, кристални чаши и кофичка лед със затъкната в нея бутилка с причудлива форма.

— Впечатлен съм — заявих аз.

— През последните години доста се задълбочих в някои от приложните аспекти на магията — каза Мандор. — Сядай. Предлагам да пропуснем молитвата.

Настанихме се удобно по средата на моста, свързващ двата бряга на мрака. Още след първите няколко хапки засумтях одобрително и веднага щом позалъгах глада си, се заех да изложа поредицата от събития, които ме бяха довели до тази обител на спокойствието и звездната светлина.

Мандор не ме прекъсна нито веднъж до самия край. Когато привърших разказа си, той кимна и каза:

— Какво ще кажеш за нещо сладко като финал?

— М-да — отвърнах аз. — Не би било зле.

Малко след това забелязах, че се усмихва.

— Кое му е смешното? — попитах аз.

— Ти самият — отговори ми той. — Помниш ли, че когато тръгваше за онова място, те посъветвах да раздаваш доверието си като истински скъперник?

— Е, и? На никого не съм разказвал всичко от игла до конец. Ако смяташ да ми триеш сол, задето съм се сприятелил с Люк, без да го опозная достатъчно добре, откажи се. Вече са го правили на няколко пъти.

— Ами Джулия?

— Какво искаш да кажеш? Та тя никога не научи...

— Точно така. А точно на нея е трябвало да се довериш. Вместо това си я настроил срещу себе си.

— Добре де. Може и да съм сгрешил.

— Създал си една невероятна машина, а и през ум не ти е минало, че тя може да се превърна в ужасяващ оръжие. Рандъм се е сетил за това на мига. Люк също. Могъл си да си спестиш толкова лесно цял куп неприятности.

— Имаш право. Мислех единствено как да реша техническите проблеми. Дори не помислих за евентуалните последствия.

Мандор въздъхна.

— Какво да те правя, Мерлин? Успяваш да си заложиш главата на карта, без дори да го осъзнаваш.

— Но пък не се доверих на Винта — опитах да се защитя аз.

— Мисля, че си могъл да измъкнеш повече информация от нея. Вместо това си хукнал да спасяваш Люк, който за момента е бил вън от опасност. Струва ми се, че към края на вашия разговор тя е била далеч по-склонна на отстъпки.

— Може би трябваше да ти се обадя по-рано.

— Ако я срещнеш отново, повикай ме. Аз знам как да поговоря с нея.

Зяпнах го учудено. Изглежда говореше съвсем сериозно.

— Имаш ли някаква представа коя е тя?

— Бих могъл да разбера — каза Мандор и разклати оранжевото питие в чашата си. — Освен това имам гениално в простотата си предложение за теб. Наскоро купих едно съвсем уединено провинциално имение. Защо не ми погостуваш там, вместо да продължаваш да си търсиш белята? Там ще можеш да се излежаваш необезпокояван през следващите няколко години, да се наслаждаваш на предимствата на спокойния живот и да прегледаш цял куп интересни книги. Ще се погрижа да си в пълна безопасност. Остави бурята да се разрази с пълна сила и когато всичко утихне, уреди проблемите си на по-бавни обороти.

Отпих една малка глътка от огненото питие.

— Не — казах след това. — А какво искаше да кажеш с тези приказки за загрубялата игра?

— Ако приемеш предложението ми, ще можеш спокойно да забравиш за тях.

— Дори да смятах да приема, пак щях да поискам да разбера за какво става въпрос.

— Заплетена работа.

— Ти изслуша моята история. Аз пък съм готов да изслушам твоята.

Мандор сви рамене, отпусна се в стола си и впери поглед в звездите.

— Суейвил умира — каза той после.

— Дотук нищо ново.

— Така е, но този път състоянието му се е влошило повече от всякога. Някои си мислят, че причината за това е смъртното проклятие на Ерик. Така или иначе, на него наистина не му остава много.

— Започвам да се досещам...

— Да, борбата за престола сега е далеч по-настървена. Благородниците мрат като мухи — отрова, дуели, убийства, странни инциденти, съмнителни самоубийства. Не са малко и онези, за които не се знае абсолютно нищо.

— Но какво общо има всичко това с мен?

— До един определен момент — нищо.

— До кой момент?

— Ти все още не знаеш, че след като замина, Сауал те осинови, макар и формално.

— Какво?

— Не съм съвсем сигурен за истинските му мотиви, но фактът си е факт — сега ти си негов законен наследник. На опашката си след мен, но все пак преди Джърт и Деспил.

— Което означава, че засега не бих могъл да навредя на ничии интереси.

— Прав си — каза бавно Мандор. — В повечето случаи първородният син е далеч по-опасен...

— А защо не във всички?

— Защото винаги има изключения. И сам се сещаш, че във времена като тия е най-лесно да се разплатиш с враговете си до последния грош. Една смърт повече или по-малко вече не прави впечатление на никого. В това число и на приближените на Суейвил.

Срещнах погледа му и поклатих глава.

— Въпреки това не виждам на кого му е притрябвало да си разчиства сметките с мен.

Той продължи да се взира в мен, докато накрая се почувствах неловко.

— Греша ли? — попитах аз накрая.

— Ами... — каза Мандор. — Сети се сам.

Сетих се. Едно подозрение се надигна в мен и Мандор кимна, сякаш на мига бе разчел мислите ми.

— Джърт — започна той — прие настъпилите промени със смесица от задоволство и страх. Непрекъснато обсъждаше последните

убийства и изтънчеността, с която се отличаваха някои от тях. Непреодолимото му желание да стане експерт в тази смъртоносна игра накрая надделя над останалите му страхове...

— Логрус...

— Да. Джърт опита отново да премине през него и този път успя.

— Сигурно се е почувствал страхотно.

— О, да — каза Мандор. — Страхотно в най-широкия смисъл на тази дума.

— Логрус го е дарил със свобода, със сила...

Забелязах полуироничното изражение на Мандор и почти несъзнателно добавих:

— ... И го е направил пълноправен участник в играта.

— Сега вече разбираш какво имах предвид.

— Да — казах аз. Пред очите ми за пореден път се появи отдалечаващото се окървавено ухо на Джърт. — Мислиш ли, че той е изпратил Огнения ангел?

— Не е невъзможно — отвърна Мандор. — Хайде сега продължи още малко в същата посока.

Припомних си сгърченото от болка лице на Джърт и стърчащия от окото му остър клон, мигове след нашата схватка при езерото...

— Значи той си е поставил за цел да ме премахне от пътя си. От една страна, заради незначителното ми предимство като наследник и, от друга, заради старата си омраза към мен.

— Всяка една от тези причини му е достатъчна, за да иска смъртта ти — отбеляза Мандор. — Сега се сецам за онзи клепоух вълк, който те е нападнал. Като че ли и той е имал само едно око...

— Така ми се стори — казах аз. — Как изглежда Джърт сега?

— Ами, ухото му се е възстановило наполовина, но изглежда доста сгърчено и грозновато. В общи линии косата му успява да го прикрие. Окото му регенерира напълно, но той все още не може да вижда с него. Обикновено носи превръзка.

— Вече си обяснявам някои неща. Само това ми липсваше. Като че ли и без него си нямам достатъчно проблеми. Толкова народ се е заел да ми мъти водата.

— Това е една от причините, поради които ти предложих просто да се оттеглиш, докато тинята се уталожи. Толкова стрели са се устремили към сърцето ти, че все една от тях би могла да поразии целта.

— Мога и сам да се грижа за себе си, Мандор.

— За малко да ти повярвам.

Свих рамене. После станах, отидох до перилата на моста и се загледах в звездния океан.

Измина доста време, преди Мандор да ме попита:

— А ти да се сецаш за по-добро решение?

Не му отговорих. Беше прав поне за едно — наистина понякога съм склонен да се втурвам напред като кон с капаци. Като се изключеше плана ми за Джасра, през цялото време бях реагирал съвсем импулсивно, без дори да се опитам да си изградя някаква стратегия. Събитията ме връхлитаха непрекъснато и нямах никакъв контрол над тях. Оправданието, че всичко се бе случило твърде бързо, вече не ми вършеше никаква работа. Беше крайно време да опозная враговете си значително по-добре, за да мога да отвърна на удара с удар...

— Когато ситуацията е толкова рискована — каза Мандор, — трябва да си съвсем наясно какво правиш и защо го правиш.

От гледна точка на здравия разум той вероятно беше прав. Но в неговите вени течеше единствено кръвта на Хаоса. За разлика от Мандор аз не можех да махна с лека ръка на съдбата на Амбър. Дори само събитията, свързани с Люк, ме караха да се чувствам отговорен за сигурността на своя втори дом. Освен това, винаги съм бил твърде любопитен по природа. Твърде любопитен, за да обърна гръб на всички загадъчни въпроси, които човъркаха съзнанието ми в момента.

И докато се чудех как да изразя мислите си пред Мандор по възможно най-лаконичния и убедителен начин, лавината на събитията отново ме застигна. Усетих някакъв едва доловим импулс да се докосва до съзнанието ми, подобно на котка, която драска по вратата, за да ѝ отворят. Постепенно импулсът се засили и аз осъзнах, че някой се опитва да се свърже с мен чрез Картите от някое много отдалечено място. Реших, че това би могъл да е Рандъм, загубил търпение за пореден път, затова отворих съзнанието си за контакта.

— Мерлин, какво става? — попита Мандор.

Вдигнах ръка, за да му покажа, че съм зает. Видях как остави салфетката си на масата и се изправи.

Видението се проясни и аз видях Файона, застанала край някакви скали под бледозелено небе. Стори ми се намръщена.

— Мерлин — каза тя, — къде си?

— На едно далечно място — отвърнах ѝ аз. — Дълго е за обясняване. Какво има? Къде се намираш?

Тя ми се усмихна накриво.

— На друго далечно място.

— Явно и двамата сме избрали доста драматичен декор — отбелязах аз. — Да не би да си подбрала небето така, че да подхожда на косата ти?

— Достатъчно! — отрязва ме тя. — Не те потърсих, за да си разменяме остроумия.

В този миг усетих как Мандор сложи ръка на рамото ми. Това никак не се връзваше с неговите безупречни обноски, тъй като, меко казано, се счита за неуместно да се приближаваш до някого, докато той поддържа контакт чрез Картите. Това е като да вдигнеш на сянката Земя втория телефон в някоя къща и да се намесиш във водения разговор. Както и да е...

— Леле, леле! — каза Мандор. — Мерлин, ще бъдеш ли така добър да ме представиш на дамата?

— Кой е това? — попита Файона.

— Моят брат Мандор — ѝ казах аз. — Първороден син на Сауал от Царството на Хаоса. Мандор, това е моята леля Файона, принцеса на Амбър.

Мандор се поклони.

— Слушал съм много за вас, Принцесо — каза той. — За мен е истинско удоволствие.

Очите на Файона за миг се разшириха.

— Естествено, чувала съм за лорд Сауал — каза тя, — но не знаех, че Мерлин принадлежи към неговия род. Радвам се, че се запознах с вас.

— Фай, доколкото разбирам, пак е изникнал някакъв проблем — казах аз.

— Да — отвърна ми тя и погледна към Мандор.

— Аз ще се оттегля. Принцесо — каза той. — За мен беше чест. Жалко, че не живеете по-близо до Предела.

Файона се усмихна.

— Почакайте — каза тя. — Нямам намерение да обсъждам поверителна информация. Предполагам, че сте адепт на Логрус...

— Да, така е — заяви Мандор.

— ... Както и че не сте се срещнали с Мерлин, за да се дуелирате?

— Не бих казал.

— В такъв случай ще се радвам да чуя и вашето мнение. Желаете ли да дойдете при мен заедно с Мерлин?

Мандор се поклони отново.

— Дори да сте на края на света, мадам.

— Тогава елате — каза Файона и протегна лявата си ръка, а аз я хванах. Мандор просто докосна китката ѝ и двамата пристъпихме напред.

Миг по-късно вече стояхме до нея сред скалите. Подухваше лек, но мразовит ветреца. От далечината до нас достигна приглушен рев, идващ сякаш от покрит двигател.

— Свързвала ли си се наскоро с някого в Амбър? — попитах аз.

— Не — отговори Файона.

— Тръгна си доста неочаквано.

— Имах си причини.

— Като истинската самоличност на Люк, например?

— Вече знаеш ли кой е той?

— Да.

— А останалите?

— Казах на Рандъм — отвърнах. — И на Флора.

— Значи всички знаят — отбеляза Файона. — Изчезнах така внезапно, за да скрия Блийс, тъй като той щеше да е следващата жертва от списъка на Люк. Освен това нека не забравяме, че аз също се опитах да убия баща му и почти успях. Двамата с Блийс бяхме най-близките родственици на Бранд, а накрая се обърнахме срещу него.

Тя се обърна и се загледа в Мандор. Той се усмихна и каза:

— Както разбрах, в момента Люк си пийва бира с един Котарак, с една Гъсеница и с един Бял Заек. Разбрах също, че майка му е пленница в Амбър...

Файона се обърна отново към мен.

— Не си си губил времето.

— Нещо такова.

— ... Което според мен означава, че можете спокойно да се върнете в Амбър — довърши фразата си Мандор.

Файона му се усмихна и след това каза:

— Твоят брат е доста добре информиран.

— Връзките и в това мое семейство са доста силни. Винаги сме се грижили един за друг.

— И кой води в тази надпревара? — попита тя.

— Той, разбира се — отвърнах ѝ аз. — Нали е по-големият ми брат.

— Разликата от два-три века обикновено не се брой.

— Вие наистина излъчвате уравнивесеност, за разлика от Мерлин — каза Файона. — Не бих имала нищо против да ви се доверя, независимо от първоначалното си намерение.

— Наистина съм трогнат от жеста ви...

— Но предпочитате да не насилвате нещата?

— Именно.

— Не смятам да поставям на изпитание верността ви към трона — каза Файона. — Просто ситуацията касае в еднаква степен и Амбър, и Царството на Хаоса. Освен това не виждам възможност за сблъсък на нашите интереси.

— Не се и съмнявам във вашата прозорливост. Искях само да изясня позицията си.

Файона се обърна към мен.

— Мерлин, мисля, че ти ме излъга.

Осъзнах, че съм свъсил вежди в опита си да си припомня за какво точно съм я праметнал.

— И да съм го направил — казах аз, — в момента не си спомням нищо.

— Беше преди години — каза Файона, — когато те помолих да се опиташ да преминеш през Лабиринта на баща си.

— О — възкликнах аз и се изчервих. Интересно дали си пролича на тази странна светлина?

— Възползва се от това, което ти казах за съпротивлението на Лабиринта — продължи тя. — Престори се, че някаква сила отблъсква крака ти, но в действителност по нищо не личеше да е така.

Файона ме погледна, сякаш очакваше да потвърдя думите ѝ.

— Е, и? — казах аз.

— Сега ситуацията е доста по-сложна, затова ще те попитам още веднъж. Престори ли се тогава?

— Да.

— Защо?

— Защото ако направех първата стъпка, щеше да ми се наложи да премина до самия край. Откъде можех да зная къде ще ме отведе този Лабиринт и до какво би могло да доведе всичко това? Ваканцията ми беше към края си и затова бързах да се прибера, за да продължа обучението си. Да ти кажа, че нещо ми пречи да стъпя върху Лабиринта, ми се стори най-елегантният начин да се измъкна.

— Мисля, че това не е всичко.

— Какво имаш предвид?

— Според мен Коруин ти е казал нещо, което ние не знаем, или ти е поверил някакво съобщение. Сигурна съм, че знаеш още нещо, но не искаш да го споделиш с нас.

Свих рамене.

— Съжалявам, Файона. Свободна си да се съмняваш в каквото пожелаеш. Щеше ми се наистина да можех да помогна с още нещо.

— Можеш — отвърна ми тя.

— Кажи с какво.

— Ела с мен и премини през новия Лабиринт.

Поклатих глава.

— Имам далеч по-неотложни задачи. Точно в момента не мога да си позволя да хукна нанякъде, за да удовлетвори любопитството към нещо, което татко е направил преди години.

— Не просто любопитство — каза Файона. — Вече ти казах, че този Лабиринт е причината за зачестилите напоследък Бури на Сенките.

— Аз пък ти посочих една съвсем логична алтернативна причина. Казах ти, че според мен тези аномалии са предизвикани от частичното унищожение и последвалото възстановяване на стария Лабиринт.

— Бихте ли ме последвали? — каза тя, после се обърна и тръгна нагоре по склона.

Свих рамене и закрачих след нея. Мандор се присъедини.

Изкачихме се до един назъбен скалист параван. Файона го достигна първа и продължи по криволическия ръб, който го заобикаляше. Не след дълго се озовахме до мястото, където каменната стена бе прекъсната до основата си от клинообразна пукнатина.

Пристъпих напред, заставах до Файона и се загледах натам, накъдето бе вперила поглед тя. Върху едно плато, далеч под нас вляво, се поклащаше огромна черна фуния. Очевидно нея идваше онзи странен рев, който бях чул преди това. Стори ми се, че почвата в основата ѝ е напукана. Гледах я няколко минути, но фунията не промени нито формата, нито позицията си. Накрая се прокашлях.

— Прилича ми на голямо торнадо — отбелязах. — Само дето не помръдва от мястото си.

— Точно заради него искам да преминеш през Лабиринта — каза Файона. — Мисля, че ако не го изпреварим, то рано или късно ще се добере до нас.

ГЛАВА 3

Ако трябва да избирате между способността да усещате измамите и способността да узнавате истината, какво бихте предпочели? Някога си въобразявах, че има няколко начина, по които може да бъде казано едно и също нещо. Вече не мисля така. Да вземем за пример повечето от моите роднини. Те са също толкова добри в умението си да долавят заблудите, колкото и в изкуството да си служат с тях. Вече ми е трудно да повярвам, че някой от тях изпитва особен респект към истината. А винаги съм считал, че има нещо много достойно и благородно в търсенето на истината. Нали именно това бе причината да създам Дяволския Чекрък?! Разговорът с Мандор ме накара да се замисля — дали пък непрестанният стремеж към истината не бе притъпил сетивата ми по отношение на нейната противоположност?

Това, разбира се, не е като да загубиш безвъзвратно зрението или обонянието си. В случая става въпрос не за някаква особена дарба, а по-скоро за солидно подкрепена гледна точка. И все пак се опасявах, че може би съм прекрачил границата на благоразумието и сега ще ми е трудно достатъчно бързо да възстановя бдителността си.

Затова и се чудех какво да отговоря на Файона.

— И защо мислиш, че опасността е толкова голяма? — попитах аз.

— Това е Буря на Сенките, приела формата на торнадо — отвърна Файона.

— Нищо ново под слънцето.

— Така е, но Бурите обикновено преминават през Сенките. Тази тук се е установила на едно място и само се разраства. Появи се преди няколко дни и оттогава не е помръднала.

— Колко прави това в амбърско време? — попитах аз.

— Около половин ден. Защо?

Свих рамене.

— Просто ми беше любопитно. Но все още не виждам къде е непознатата по размерите си заплаха, за която говориш.

— Казах ти, че Бурите са се умножили. Ето че сега те започнаха да променят и структурата си. Трябва по-скоро да разберем тайната на новия Лабиринт.

За миг ми хрумна, че онзи, който премине през Лабиринта на баща ми, би могъл да се сдобие с нечувана сила. Или любовница.

— Да речем, че мина по него — казах аз. — Тогава какво? Доколкото си спомням от думите на татко, пътят води към центъра, точно като при стария Лабиринт. Какво бихме могли да научим, когато стигна дотам?

Вгледах се в лицето на Файона, за да доловя и най-малкия намек за това, което си мисли. За съжаление, повечето от роднините ми владеят лицевите си мускули твърде добре.

— Доколкото знам — каза тя, — Бранд е успял с помощта на Картите да се прехвърли при Коруин, докато той е бил в центъра на Лабиринта.

— И аз съм чувал за нещо подобно.

— В такъв случай, аз бих могла да се присъединя към теб, след като се озовеш в центъра.

— Може би. И какво би трябвало да стане след това?

— Оттам ще можем да се пренесем до място, недостижимо от коя да е друга точка на Вселената.

— По-конкретно?

— До първичния Лабиринт, който се намира отвъд Лабиринта на Коруин.

— Сигурна ли си, че съществува?

— Би трябвало. Отвъд видимото проявление на една подобна структура винаги стои нейният първообраз.

— А защо искаш да стигнеш до него?

— В него са вплетени най-съкровените тайни на Лабиринта. Там е мястото, където може да бъде усвоена първичната му магия.

— Разбирам — казах аз. — А след това?

— Само там можем да разберем как да се справим с тези аномалии.

— Това ли е всичко?

Файона присви очи.

— Разбира се, ще разучим всичко, до което успеем да се доберем. Всяка сила представлява потенциална заплаха, преди да си я опознал.

Кимнах бавно.

— За съжаление, в момента моята графа „Неприятности“ е на път да прелее, та Лабиринтът на баща ми ще трябва да почака — казах аз.

— Но чрез него би могъл да се сдобиеш със сила, която да ти помогне да решиш останалите си проблеми.

— Може би. Но вероятността това да се проточи твърде дълго е прекалено голяма, за да поема подобен риск.

— Ами ако грешиш?

— И това не е изключено. Но стъпиш ли веднъж на Лабиринта, връщане назад няма.

Умислено пропуснах да уточня, че нямам никакво намерение да я отведа до първичния Лабиринт и да я оставя да прави там каквото ѝ хрумне. Не биваше да забравям, че Файона вече бе опитала силите си в борбата за короната. Ако тогава Бранд бе успял да се възкачи на трона, тя със сигурност щеше да го подкрепи, независимо какво би казала сега. Стори ми се, че просто ужасно ѝ се иска да се добере до центъра на първичния Лабиринт. Но тъй като вече знаеше, че ще ѝ откажа, ако ме помоли без увъртания, Файона реши да заложи на първоначалния си довод.

— И все пак те съветвам да премислиш нещата още веднъж, ако не искаш да видиш как светът се разпада под краката ти.

— Казваш ми го вече за втори път — казах аз. — Не ти повярвах преди, не виждам защо да ти повярвам сега. Продължавам да мисля, че увеличаването на бурите на Сенките е реакция спрямо промените в стария Лабиринт. Освен това смятам, че бърникането из новия Лабиринт, за който все още не знаем нищо, би могло само да влоши нещата...

— Нямам намерение да бърникам в него — каза Файона. — Искам само да го изуча...

Изведнъж Знакът на Логрус проблесна между нас. Тя сигурно също го бе видяла или пък го бе почувствала, защото се отдръпна едновременно с мен.

Не ми беше необходимо да се обръщам, за да разбера какво става зад гърба ми. И все пак го направих.

Мандор се бе изкачил на каменната стена. Беше застанал там с вдигнати ръце, сякаш се бе сраснал със скалата. Потиснах първия си импулс да му извикам да спре. Той знаеше какво прави. Освен това бях сигурен, че няма да ми обърне никакво внимание.

Приблжих се до ръба на скалната тераса и вперих поглед в торнадото, което бушуваше сред набразденото от пукнатини плато. Усетих как образът на Логрус потръпва от порива на надигащата се мрачна мощ, чиято тайна Сухай ми бе разкрил в последния си урок. Мандор я призоваваше, за да я стовари върху Бурята. Но нима не осъзнаваше, че веднъж освободена, тази сила няма да се усмири, преди да е причинила невероятни разрушения? Нима не разбираше, че ако корените на тази Буря наистина произлизат от Хаоса, това ще я превърне в нещо наистина чудовищно?

Торнадото се разрастваше. Ревът му значително се усили. Гледката стана страховита.

Чух как Файона ахна.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — викнах към Мандор.

— След около минута ще разберем дали е така — каза той и отпусна ръцете си.

Знакът на Логрус изчезна.

Проклетото нещо ставаше все по-голямо и все по-шумно.

Накрая не издържах и попитах:

— И какво доказва всичко това?

— Като начало, че си ужасно нетърпелив — отвърна ми Мандор.

Продължих да се вирам в торнадото.

Изведнъж ревет започна да стихва. Черната фуния потръпна, люшна се встрани и накрая започна да се свива. После възстанови първоначалните си размери, ревет се превърна отново в познатото монотонно бучене.

— Как го направи? — попитах аз.

— Не го направих аз — каза Мандор. — Бурята се самонастрои.

— А не би трябвало да е така — отбеляза Файона.

— Правилно — потвърди той.

— Нищо не разбирам — казах аз.

— Тя трябваше да продължи да се усилва, след като бе тласната чрез силата на Хаоса — обясни Файона. — Вместо това силата, която контролира това торнадо, овладя тласъка и се отърси от него.

— И все пак тази Буря произхожда от Хаоса — каза Мандор. — Видяхте какъв беше резултатът от допира ѝ с Логрус. Но след като достигна критичната точка, последва корекция. Някой си играе с първичните сили. Нямам никаква представа кой или какво стои зад това, но мисля, че Лабиринтът няма нищо общо. Той не би могъл да се намеси в подобно жонглиране със силите на Хаоса. Вероятно Мерлин е прав. Мисля, че причината трябва да се търси другаде.

— Добре — каза Файона. — Нека е така. И какъв е изводът?

— Никакъв — отговори ѝ Мандор. — Просто се появи още една загадка. И все пак не мисля, че става въпрос за потенциална заплаха.

Бледа искрица проблесна в съзнанието ми. Новата ми догадка можеше да е напълно погрешна, но не това ме накара да я запазя за себе си. Тя водеше към нещо, в което не можех да се ориентирам, а в подобни случаи не обичам да прибързвам.

Файона ме гледаше гневно, но успях да запазя невъзмутимото си изражение. След като най-после се убеди, че опитите ѝ са обречени, тя най-неочаквано реши да смени темата.

— Спомена, че си зарязал Люк при странни обстоятелства. Къде по-конкретно се намира той сега?

Никак не ми се искаше да я настроя срещу себе си. Но не можех и да я оставя да се добере до Люк. Доколкото я познавах, Файона можеше като едното нищо да го премахне — просто за да се презастрахова. А аз не исках смъртта на Люк. Имах чувството, че той е на път да преосмисли доста от предишните си представи и исках да му дам шанса да го стори. Все още бяхме задължени един на друг, макар че вече бях загубил точна представа в какво съотношение. Поне заради доброто старо време, както се казва в подобни случаи. Съдейки по състоянието, в което го бях оставил, щеше да му е необходимо още известно време, за да се възстанови. А и тепърва трябваше да си поговоря с него за доста неща.

— Съжалявам — казах, — но в момента той е моя грижа.

— Мисля, че в известна степен и аз съм засегната — отбеляза с равен тон Файона.

— Разбира се — признах, — но смятам, че за момента той е по-важен за мен, отколкото за теб, а никак не е изключено интересите ни спрямо него да се пресекат.

— Остави на мен да преценя кое и в каква степен е важно за мен — каза тя.

— Добре. Люк е дрогиран. Всичко, което би успяла да изцедиш от него в момента, вероятно ще е доста интересно, но не и особено полезно.

— Как стана това? — попита Файона.

— Един магьосник на име Маскираният явно го е натъпкал с нещо, след като го е пленил.

— Къде е станало това? Никога не съм чувала за този магьосник.

— Той е господар на едно място, наречено Владението на Четирите Свята.

— Чувала съм за Владението, но това беше преди доста време. Тогава там се разпореждаше Шару Гарул...

— ... Който в момента служи за закачалка за дрехи — казах аз.

— Какво?

— Дълго е за обясняване. Както вече казах, сега господар на Владението е Маскираният.

Файона се втрени в мен. Беше ми повече от ясно, че току-що за пореден път бе осъзнала, че напоследък са станали доста неща, за които няма никаква представа. И докато се чудеше за какво точно да ме попита най-напред, аз се подготвих да се възползвам от сепването ѝ, за да се измъкна сух от водата.

— Как е Блийс? — попитах.

— Значително по-добре. Погрижих се за него и сега се възстановява доста бързо.

Вече се канех да я попитам къде се намира и знаех, че ще ми откаже. Така щяхме да сме квит. Вероятно щеше да последва размяна на усмивки и да си останем приятели — за пореден път.

— Хей! — извика Мандор и двамата с Файона се обърнахме към скалния ръб, на който бе застанал.

Торнадото се бе смалило наполовина и видимо продължаваше да се свива. Този процес продължи още около минута, след което от черната фуния не бе останала и следа.

Не успях да сдържа усмивката си, но Файона така и не я забеляза. Те бе вперила поглед в Мандор.

— Мислиш ли, че причината е в това, което направи? — попита тя.

— Не мога да го твърдя с абсолютна сигурност — отговори Мандор, — но никак не е изключено.

— И все пак това те навежда на някаква мисъл, нали?

— Предполагам, че онзи, който го е предизвикал, сега ми е доста ядосан, задето съм се набъркал в експеримента му.

— Значи мислиш, че Бурята е била направлявана от нечий разум?

— Да.

— Някой от Царството на Хаоса?

— По-скоро някой от вашия край на вселената.

— Като че ли да... — съгласи се Файона. — А имаш ли някаква представа кой би могъл да бъде?

Мандор се усмихна.

— Разбирам — бързо каза тя. — Предпочиташ да запазиш догадките за себе си. Но в случая заплахата е обща. Именно това се опитвам да ви обясня от самото начало.

— Така е — съгласи се той. — Точно затова предлагам да разчовъркаме тази загадка. Аз също все още не разполагам с нищо конкретно. Би могло да се окаже забавно.

— Беше нетактично от моя страна да те помоля да споделиш теорията си с мен — каза Файона, — без да съм наясно чии интереси са замесени.

— Оценявам твоята позиция — отбеляза Мандор, — но съм убеден, че никой в Царството на Хаоса в момента не подготвя нещо срещу Амбър. Всъщност... Бихме могли да опитаме заедно да разкрием кой стои зад всичко това. Поне донякъде.

— Аз разполагам с нужното време — каза Файона.

— А аз не — намесих се бързо. — Имам достатъчно належащи задачи.

Мандор прехвърли вниманието си върху мен.

— А моето предложение... — започна той.

— Не мога — отвърнах.

— Добре тогава. Но не успяхме да приключим разговора. След известно време ще те потърся.

— Дадено.

Файона също се обърна към мен.

— Дръж Люк под око и се опитай да разбереш какво е намислил — ми нареди тя.

— Естествено.

— Успех.

Мандор ми махна по познатия начин и аз отвърнах на поздрава му. После им обърнах гръб и тръгнах надолу по склона.

Не след дълго се озовах на едно по-закътано място и извадих Картата на Амбър. Фокусирах вниманието си върху образа и веднага щом усетих контакта, пристъпих напред. Надявах се, че ще заваря тронната зала празна, макар че този път това не беше чак толкова важно.

Появих се близо до Джасра. Някой бе успял да метне поредното наметало на протегнатата ѝ лява ръка. Излязох в коридора. Той се оказа абсолютно безлюден и аз се отправих необезпокояван към задното стълбище. На няколко пъти чух откъслечни реплики, но ловко успях да избегна разговарящите. Накрая се озовах в своите покои, без някой да ме е усетил.

Стори ми се, че ме делят векове от онова последно петнайсетминутно дремване на дивана, преди Люк да ме пренесе в бара в Огледалния Свят с помощта на въображаемата Карта. А кога точно бе станало това? Може би преди около денонощие амбърско време, стига сметките ми да бяха верни.

Залостих вратата и се тръшнах на кревата, без дори да си събуя ботушите. Чакаха ме наистина цял куп неотложни дела, но засега не бях в състояние да се захвана с нито едно от тях. Бях се върнал в Амбър, защото все още се чувствах най-защитен именно тук, въпреки че Люк вече веднъж бе успял да ме измъкне направо от двореца.

На надарените със свръхчувствително подсъзнание често се случва да имат пророчески сън, след който да се събудят с цял куп полезни прозрения и с ясната представа какво точно да предприемат. Аз не съм между тия щастливци. Първото нещо, което усетих, след като се събудих, бе слаб пристъп на паника. Отначало не можах да осъзная къде се намирам. Слава Богу, успях бързо да се ориентирам в обстановката и после заспах отново. Когато се събудих за втори път — доста след това, както ми се стори — съзнанието ми премина към

будното си състояние стъпка по стъпка. Усетих, че краката не на шега ме болят и реших да не бързам със ставането. Накрая седнах в леглото и си събух ботушите. След това смъкнах чорапите и ги запратих в ъгъла. Защо, по дяволите, повечето ми прекеждия бяха свързани с толкова ходене? Намерих леген и киснах известно време краката си в него. Реших през следващите няколко часа да ходя бос.

Отново станах, съблякох се и се измих. После обух любимия си чифт „Ливайс“ и облякох една от онези тъмночервени памучни фланелки, по които толкова си падам. Майната им на всички мечове, кинжали и наметала. Поне за известно време. Небето навън бе бледо и покрито със звезди, което значеше, че спокойно може да е рано вечерта, доста след полунощ или малко преди зазоряване.

В коридора беше съвсем тихо. Тръгнах към задното стълбище. В кухнята нямаше жива душа, а в огницата тлееха едва забележими пламъчета. Сложих на една от още топлите плочи малък съд с вода, за да си направя чай, и пътъом открих малко хляб и сушени плодове.

Докато си топлех краката на огъня, заръфал лакомо парчето хляб, усетих как нещо не ми дава мира. Тъкмо се канех да отпия от чая, когато осъзнах, че изпитвам неудържимо желание да се захвана с нещо, само дето не знаех с какво. Явно след нескончаемите перипетии бездействието ми се струваше повече от непривично. Затова реших да не оставям мозъка си без работа.

Приблизително по времето, когато се нахраних, вече разполагах с няколко малки плана. Като начало отидох до тронната зала и свалих всички наметала и шапки, с които бе окичена Джасра. След това я прихванах удобно и я помъкнах към покоите си. Малко преди да достигна до стълбището, току под носа ми се отвори една врата и очите ми срещнаха мътния поглед на Дропа. Подминах го, не ми беше до среднощни размисли.

— Хей — извика той след мен. — Следващия път да донесеш две такива за мен. Напомня ми за бившата ми жена. — После затвори вратата.

Щом се добрах до покоите си, курдисах Джасра близо до вратата, дръпнах си един стол и се настанах пред нея. Въпреки нелепата поза, нейната сурова красота се бе запазила в известна степен, сякаш за да подчертае жестокостта на шегата, която ѝ бяха погодили. Нямах намерение да оценявам външността ѝ по десетобалната система и се

вглеждах в червенокосата дама по-скоро за да разбера нещо повече за заклинанието, което я бе изненадало така неприятно. Започнах внимателно да изучавам неговата структура. Не беше кой знае какво, но проследяването на всичките му разклонения щеше да ми отнеме известно време. Добре. Бях се справял и с по-сложни задачи.

Няколко часа по-късно вече бях разгадал заклинанието. Веднага след това се захванах да подновя запаса си от вълшебни думички. Във времена като тези човек не може и носа да си издуха без помощта на някоя от тях. Дворецът започна да се разбужда преди да съм привършил. С настъпването на деня продължих да моделирам търпеливо заклинанията си, докато накрая всичко си дойде по местата и прецених, че съм доволен от постигнатото.

Настаних Джасра в ъгъла, обух си ботушите и за пореден път се отправих към стълбището. Според мен вече почти беше време за обяд, затова надникнах в няколко от трапезариите, в които обикновено се храни семейството. Нито една от тях не беше подредена за предстоящия обяд.

Замислих се дали моят пощурял напоследък биологичен часовник не ме подвежда. Не беше изключено все още да е твърде рано, или пък твърде късно за обяд. И все пак ми се струваше, че съм преценил правилно часовете, изминали от изгрева на слънцето. Странно, защото никой никъде не се канеше да обядва...

Тогава дочух лекото потракване на прибори и чинии. Запътих се към апартамента, откъдето идваха специфичните звуци. Ами да, вероятно бяха решили да сменят обстановката. Завих надясно, после наляво. Правилно, ето я и вратата.

Влязох в стаята и заварих Луела да обядва заедно със съпругата на Рандъм — Вайъли. Двете бяха седнали на червен диван, пред който върху ниска масичка бе сервиран обядът. Вдясно от тях, до количка с няколко други съда, бе застанал Майкъл — един от слугите в кухнята. Прокашлях се.

— Мерлин — тутакси възкликна Вайъли. Нейната чувствителност винаги ме сепва малко — тя все пак е напълно съпяла. — Каква приятна изненада!

— Здравей — каза Луела. — Ела да хапнеш с нас. Нямаме търпение да узнаем къде се губиш напоследък.

Взех си стол и седнах в другия край на масата, Майкъл постави пред мен прибори. Замислих се. Всичко, което кажех на Вайъли, щеше несъмнено да достигне и до Рандъм. Затова сведох набързо поредната редакция на моите патила, пропускайки срещата с Мандор и Файона, както и всичко, което касаеше Царството на Хаоса.

— Всички са толкова заети напоследък — каза Луела, след като приключих с разказа си. — Чувствам се почти виновна, че не правя нищо.

Загледах се в грижливо подобраните зелени тонове на роклята ѝ, в нейните пълни устни, в големите ѝ, котешки очи.

— Но само почти — добави тя.

— Между другото, къде са всички? — попитах аз.

— Жерар проверява укрепленията на пристанището. Джулиан командва армията, която сега е екипирана с някакви нови огнестрелни оръжия. Задачата му е да защитава подстъпите на Колвир.

— Да не би Далт вече да е предприел нещо? Насам ли е тръгнал? Луела поклати глава.

— Не, става въпрос за предохранителни мерки. Всичко е заради онова послание на Люк. Никой още не е забелязал Далт да се приближава към Амбър.

— А някой знае ли къде е той? — попитах аз.

— Засега не. Но навсякъде са разпратени кралски емисари. Скоро очакваме сведения за него.

Луела сви рамене и добави:

— Може би Джулиан дори вече знае нещо.

— А защо Джулиан командва армията? — вметнах между два залька. — Не е ли редно Бенедикт да поеме тази функция?

Луела отмести погледа си върху Вайъли, която мигновено долови промяната.

— Бенедикт съпровожда Рандъм заедно с малка част от хората си. Те отпътуваха за Кашфа — каза тихо Вайъли.

— За Кашфа ли? — сепнах се аз. — Но защо? Нали Далт обикновено се мотае около това кралство? Точно там сега сигурно е доста опасно.

Вайъли леко се усмихна.

— Точно затова Рандъм поиска Бенедикт да го придружи — каза тя. — Групата им е толкова малка, че ще остане незабелязана. Въпреки

това не мисля, че са тръгнали на разузнавателен поход.

— Не разбирам защо въобще са тръгнали — заявих аз.

Вайъли пийна малко вода.

— Ситуацията в Кашфа го изискваше. Някакъв генерал завзел наскоро властта в отсъствието на кралицата и престолонаследника, но бил убит преди около три седмици. Рандъм успя да постигне договореност, която му позволи да постави на трона свой кандидат — един възрастен благородник.

— Как?

— Всички по-големи местни благородници се оказаха истински заинтригувани от възможността Кашфа да бъде приета в Златния кръг и да получи съответните търговски привилегии.

— Значи Рандъм ги е купил до един и така е засилил неимоверно влиянието си в кралството — отбелязах аз. — Доколкото си спомням, пактът с кралствата от Златния кръг ни позволява да преминем с войските си през територията на кое да е от тях без излишни протакания.

— Точно така — каза Вайъли.

Изведнъж си спомнях за онзи врял и кипял емисар на Рандъм, когото бях срещнал наскоро в кръчмата „При Кървавия Бил“. Тогава той плати сметката си с кашфански монети. Като че ли неговото посещение в Кашфа и онова така удобно за Амбър убийство на местния генерал съвпадаха почти до минутата. Както и да е. Нещо друго ме впечатли далеч по-силно. Изглежда, Рандъм бе успял да препречи доста успешно пътя на Джасра и Люк към трона. Едва ли някой би могъл да го съди за това — навремето Джасра също бе узурпирала трона. Бях готов да се обзаложа, че в новия договор между Кашфа и Амбър ще бъде включена клауза, която да предполага помощ от Рандъм не само при външна заплаха за кралството, но и при вътрешни размирици.

Изумително. Този ход беше в състояние да попари амбициите на Люк да си възвърне трона, както и да обезкърви плановете му за поход срещу Амбър. Предполагам, че следващата крачка щеше да бъде обявяването му извън закона като опасен бунтовник и враг на короната. Дали Рандъм не пресилваше нещата? Сега Люк не представляваше чак такава опасност — не и докато майка му бе наша пленница. От друга страна, не можех да твърдя, че съм наясно с

истинските намерения на Рандъм. Той или се стараеше да заздравя решително сигурността на Амбър, или бе нарочил Люк за заклание. Втората възможност доста ме притесняваше, тъй като смятах, че моят стар приятел е на път да преоцени гледната си точка.

— Предполагам, че истинската причина за всичко това е Люк — подхвърлих аз.

Вайъли замълча за миг, преди да ми отговори.

— Според мен Рандъм е по-загрижен за намеренията на Далт — каза тя.

Свих рамене. За мен това беше почти едно и също. Рандъм вероятно гледаше на Далт като на предводител на армията на Люк. Затова изтърсих само едно „о-о“ и продължих да се храня.

Нямаше какво повече да човъркаме този въпрос, затова скоро преминахме на по-незначителни теми. У мен отново се обади познатият импулс, който ме подтикваше да се захвана с нещо по-конкретно. Вече бях преполовил десерта, когато ме осени неочаквано прозрение относно плановете ми за близкото бъдеще.

В стаята се появи един придворен на име Рандел — висок, мършав, със смугла кожа и перманентна усмивка. Нещо се бе случило, защото този път въпросната усмивка се бе изпарила. Той ни огледа бързо, после пристъпи към Вайъли и се прокашля.

— Ваше Величество...

Вайъли леко се обърна към него.

— Да, Рандел — каза тя. — Какво има?

— Току-що пристигна пратеничество от Бегма — отговори Рандел. — Нямам никакви инструкции за начина, по който да ги посрещна, както и за срещите, които да назнача.

— Божичко! — възкликна Вайъли. — Но те трябваше да пристигнат най-рано вдругиден — денят, в който трябва да се завърне Рандъм. Те искаха да отправят оплакванията си именно към него. Къде ги настани?

— В Жълтата стая, милейди — отвърна Рандел. — Казах им, че отивам да предупредя за пристигането им.

Вайъли кимна.

— Колко души са?

— Премиерът Оркуз, дъщеря му Найда, която е и негов секретар, другата му дъщеря — Корал, и четирима прислужника — двама мъже

и две жени.

— Върви да наредиш да им подготвят подходящи покои — нареди Вайъли. — После мини през кухнята. Гостите може да не са обядвали.

— Ще бъде сторено. Ваше Величество — каза Рандел и заотстъпва с гръб към вратата.

— ... И ела да ми докладваш в Жълтата стая, когато всичко е готово — продължи тя. — Тогава ще ти дам допълнителни инструкции.

— Както заповядате, Ваше Величество.

Рандел излетя от стаята.

— Луела, Мерлин — обърна се към нас Вайъли. — Елате да ми помогнете да развличаме гостите, докато пригответоленията приключат.

Глътнах набързо последната хапка от десерта си и се изправих. Не изгарях от желание да си чеша езика с някакъв дипломат и неговата свита, но все пак бях длъжен да помогна при създалата се ситуация.

— Ъ-ъ... А каква е причината за посещението им? — попитах.

— Искат да ни връчат някакъв протест срещу действията ни в Кашфа — ми отговори Вайъли. — Бегма никога не е била в приятелски отношения с Кашфа, затова не съм сигурна дали са дошли да възразят срещу приемането на техните съседи в Златния кръг, или срещу нашата намеса във вътрешните им проблеми. Не е изключено да са разтревожени от възможността да изгубят един от солидните си търговски партньори заради преференциите, които Кашфа ще получи. Или пък са имали свои планове за трона в Кашфа. Или и двете заедно. Както и да е... Засега не можем да им кажем нищо определено.

— Искях само да знам кои теми да избягвам — уточних аз.

— Всяка от тези, които споменах — каза Вайъли.

— Интересно... — започна Луела. — Интересно дали знаят нещо за Далт. Техните шпиони сигурно непрекъснато държат Кашфа под око.

— Трябва да забравим и този въпрос — каза Вайъли, която вече бе тръгнала към вратата. — Ако случайно им се изплъзне нещо или решат сами да ни го кажат, тогава добре. Но в никакъв случай не им давай да разберат, че се интересуваме от това.

Вайъли пое ръката ми и тримата се отправихме към Жълтата стая. Луела измъкна отнякъде малко огледалце и се заоглежда в него.

После бързо го прибра, очевидно доволна от видяното.

— Какъв късмет, че се появи и ти, Мерлин — отбеляза тя. — Една протоколна усмивка в повече е винаги добре дошла.

— Защо ли не се чувствам късметлия — промърморих аз.

В стаята ни очакваше премиерът на Бегма заедно с двете си дъщери. Слугите им бяха отишли до кухнята, за да донесат някаква по-лека храна. Израженията на гостите вече бяха осенени от първите признаци на лек глад, което не говореше никак добре за служителите на нашия протокол. Премиерът Оркуз беше среден на ръст, със солидно телосложение и широко лице, което издаваше факта, че има навика да се мръщи далеч по-често, отколкото да се смее. Лицето на Найда представляваше омекотен вариант на бащините черти. Тялото ѝ загатваше за същата склонност към солидните форми, но някак бе успяла да ограничи неговите очертания в рамките на приятната закръгленост. Нейната далеч по-често появяваща се усмивка разкриваше хубавите ѝ зъби. Корал се отличаваше от Оркуз и сестра си не само с по-високия си ръст, но и със стройното тяло и червеникавокафявата си коса. Усмивката ѝ ми се стори далеч по-непринудена. Нещо в нея ми напомняше за някого. Може би се бяхме срещали на някой скучен прием преди години. И все пак сигурно щях да си я спомням по-добре, ако беше така.

Още щом приключихме с встъпителните любезности и слугите наляха виното, Оркуз не пропусна да вметне забележка за „смуцаващите събития в Кашфа“. Двамата с Луела тутакси се приготвихме да подкрепим Вайъли в случай на неприятен обрат в разговора, но тя просто обясни учтиво, че проблемите в Кашфа ще бъдат обсъдени най-обстойно след завръщането на Рандъм. Сетне допълни, че засега нейната главна грижа е гостите да се чувстват като у дома си. Оркуз прие забележката благосклонно и дори замалко не се усмихна. Останах с впечатлението, че просто от самото начало е искал да уточни целта на своята визита. Луела ловко смени темата с няколко стандартни въпроса за пътуването, на които премиерът великодушно даде ухо. Всички политици са изваяни по един и същ калъп.

Разбрах, че посланикът на Бегма не е бил уведомен за преждевременното пристигане на пратеничеството, което означаваше, че Оркуз вероятно е бил изстрелян насам под пара. Той дори не се бе отбил в Посолството си, а бе дошъл направо в двореца. Само не си

мислете, че премиерът ни разказа за всичко това в знак на благодарност. Просто аз не пропуснах да забележа как той изпрати единия от слугите си с някакво съобщение, като му прошепна адреса на посолството. И тъй като умението на Луела и Вайъли да подбират неангажиращи теми се оказа наистина забележително, аз скоро се замислих как да се измъкна възможно по-ненатрапчиво. Настоящите дипломатически лупинги ни най-малко не ме интересуваха.

Корал явно също се отегчаваше. Не след дълго ми се усмихна, направи един непринуден кръг из салона и накрая се озова до мен.

— Винаги съм искала да посетя Амбър — отбеляза тя.

— Такъв ли си го представяхте? — попитах аз.

— О, да. Дотук очакванията ми се оправдават. Вярно, все още не съм видяла кой знае какво...

Аз кимнах и двамата се уединихме в далечния край на салона.

— Не сме ли се срещали някъде преди?

— Не мисля — каза тя. — Аз пътувам малко, а не ми се вярва вие да сте идвал до Бегма. Или греша?

— Не, права сте, макар че напоследък интересът ми към това кралство значително нарасна.

— Аз все пак знам нещичко за вас — каза Корал. — Говори се, че сте роден в Царството на Хаоса и че сте посещавал колеж на една от Сенките, които вие, амбъритите, изглежда, посещавате често. Винаги съм се чудила каква ли ще да е тази Сянка.

Захапах стръвта и започнах да ѝ разказвам за колежа, за работата си в „Гранд“, както и за някои от нещата, които обичах да правя, докато живеех на Земята. Не след дълго вече седяхме на един удобен диван, увлечени в приятелски разговор. Останалите явно не усещаха нашето отсъствие, а компанията на Корал ми се струваше далеч по-приятна от тази на Оркуз и Найда. За да не прекаля със словоизлиянията, аз я помолих на свой ред да каже нещо за себе си.

Корал ми разказа за детството си в Бегма, за любовта си към ездата и разходките с яхта, както и за своите съвсем невинни магически опити. Тъкмо ми разясняваше един интересен ритуал, изпълняван в Бегма на Празника на плодородието, когато в стаята влезе някакъв прислужник, приближи се до Вайъли и ѝ прошепна нещо. Вайъли се обърна на свой ред към Оркуз и Найда, те кимнаха,

после станаха и тръгнаха към вратата. Луела се отдели от групата и се насочи към нас.

— Корал — каза тя. — Вашите покои са готови. Един от прислужниците ще ви отведе дотам. Сигурно искате да се освежите и да си починете след пътуването.

Станахме от дивана.

— Не съм чак толкова уморена — каза Корал, обърната по-скоро към мен, отколкото към Луела, и в крайчетата на устните ѝ се появи лека усмивка.

Какво пък толкова, тя определено бе приятен събеседник.

— Ако желаете, можете да се преоблечете в нещо по-удобно — казах аз, — след което бих могъл да ви покажа града. Или двореца.

На лицето ѝ грейна усмивка, която би вдъхновила доста мъже.

— Приемам предложението ви с огромно удоволствие — каза тя.

— Нека тогава да се срещнем отново тук след един час.

След това я съпроводих до парадното стълбище. Замислих се дали няма да е по-добре да подбера нещо в съответствие с местната мода, тъй като все още бях облечен с моите „Ливайс“ и памучната фланелка. По дяволите, и така се чувствах добре. Реших да си сложа само колана с меч и кинжала, да подбера подходящо наметало и да обуя най-добрите си ботуши. Може би нямаше да е зле да отделия малко време на маникюра си...

— Мерлин...

Беше Луела. Тя хвана внимателно ръката ми и ме дръпна леко към една от близките ниши.

— Да? — казах. — Какво има?

— Хм... — промърмори Луела. — Малката си я бива, нали?

— Има нещо такова.

— Да не би вече да си ѝ вдигнал мерника?

— Господи, Луела! Откъде да знам. Току-що се запознахме.

— И вече се каните да излезете заедно.

— Стига де! Заслужил съм почивка. Беше ми приятно да си поговоря с нея. Смятам да я разведа наоколо. Мисля, че ще си прекараме добре. Какво лошо има в това?

— Нищо — каза Луела, — щом си решил да мислиш в перспектива.

— Какви ги приказваш?

— Не ти ли се стори малко странно, че Оркуз е довел тук и двете си хубавички дъщери?

— Найда е негов секретар — уточних аз, — а Корал е пожелала да посети Амбър.

— Но в Бегма не биха имали нищо против, ако някоя от тях успее да оплете член от кралското семейство на Амбър.

— Луела, ти си изтъкана от подозрения — казах аз.

— Въпрос на житейски опит.

— Аз пък се надявам да доживея до дълбока старост, без да тръпна в очакване на поредния номер, който биха могли да ми скроят околните.

Луела се усмихна.

— Разбира се. Все едно, че не съм ти казала нищо — каза тя, макар да знаеше отлично, че няма да забравя думите ѝ. — Приятно прекарване.

Аз изръмжах нещо като „до скоро“ и се отправих към стаята си.

ГЛАВА 4

И така, напук на всички заплахи, интриги и потайности, с които бях обграден, аз реших да си дам кратка почивка в компанията на една красива дама. Измежду всички възможности, които се откриваха пред мен в настоящия момент, тази беше най-привлекателната. Бях запратил топката далеч в противниковата половина — нека прави с нея каквото поиска. Нямах никакво желание да преследвам Джърт, да се дуелирам с Маскирания или пък да чакам Люк да се освети, за да го попитам дали все още иска скалповете на моите родственици. Далт не беше мой проблем. Винта бе отпрашила нанякъде. Дяволския Чекрък се беше умълчал, а Лабиринтът на баща ми можеше да почака още малко. Слънцето пръскаше топлите си лъчи, подухваше лек ветрец и беше грехота да се пропилее ден като този, особено когато навън бе късна есен. Приготвих се, тананикайки си някаква мелодийка, и слязох в Жълтата стая малко преди уговорения час.

Корал се оказа по-чевръста, отколкото бях предполагал, тъй като я заварих да ме чака, седнала на дивана. Беше облечена с плътно прилепнали по бедрата ѝ тъмнозелени бричове, риза от тежка златиста коприна и кафяво наметало с топъл оттенък. Ботушите ѝ изглеждаха едновременно удобни и елегантни. Широкопола шапка скриваше по-голямата част от косата ѝ. В колана ѝ бяха затъкнати ръкавици от фина кожа, а от дясната ѝ страна се полюшваше кинжал. Спор да няма, това момиче знаеше как да се облича.

— Готова съм — каза тя още щом ме зърна.

— Чудесно — отвърнах аз усмихнат и двамата се отправихме към коридора. Оттам тръгнахме към главния вход, но веднага след това завихме надясно.

— По-добре ще е да излезем през някоя от страничните врати — обясних аз.

— Ама и вие, амбъритите, си падате доста потайни — каза Корал.

— Навик. Колкото по-малко хора знаят какво правиш, толкова по-добре.

— От какво се боите?

— Точно сега от цял куп неща. Не ми се ще да прекараме този прекрасен ден в изброяване.

Тя поклати глава с изражение, което представляваше, както ми се стори, смесица от отвращение и страхопочитание.

— Значи това, което говорят за вас е истина. Казват, че любовните ви интриги са толкова заплетени, че ви се налага да си водите дневник, за да не объркате имената.

— Де да беше така — отвърнах ѝ аз. — Напоследък животът е толкова напрегнат, че не ми остава време дори да се усмихна като хората, камо ли да подхвана нещо по-сериозно.

— О-о — каза тя и се изчерви. В очите ѝ се четеше ненатрапчиво любопитство.

— Някой друг път — казах аз, изпреварвайки следващия ѝ въпрос, и се засмях малко насилено. После заметнах наметалото си и махнах за поздрав на един от стражите.

Корал кимна и смени дипломатично темата.

— Предполагам, че есента не е най-подходящият сезон, за да може човек да добие представа за великолепието на вашите прочути градини.

— Да, така е — казах аз. — Може би само японската градина на Бенедикт е все още почти непроменена. Бихме могли да изпием там по чаша чай в някой от следващите дни, но сега ви предлагам да слезем до града.

— С удоволствие.

Пътьом казах на един от стражите да предаде на иконома на двореца, че отиваме до града и не сме сигурни кога точно ще се върнем. Преживелиците в „При Кървавия Бил“ ме бяха научили да оставям подобни съобщения — за всеки случай.

Листата шумоляха под краката ни, докато вървахме по една от алеите към страничната порта. Слънцето грееше ярко над нас, а по небето се виждаха само няколко малки перести облачета. Ято чернокрили птици се бе устремило на юг към океана.

— При нас сигурно вече е паднал сняг — каза Корал.

— Оттук преминава топло въздушно течение и това удължава дните на есента — обясних аз. Жерар ми бе споменал за нещо такова преди време. — Като цяло климатът е по-мек от други места със същата географска ширина.

— Сигурно пътувате доста?

— Дори повече, отколкото ми се иска, особено напоследък.

— По работа или за удоволствие? — попита тя, докато преминавахме през охраняваната порта.

— Определено не за удоволствие — отговорих аз.

После я хванах под ръка и я поведох към града.

Скоро достигнахме до един от по-цивилизованите квартали и поехме по главната улица. Аз ѝ показвах забележителностите, както и къщите на благородниците. Подминахме посолството на Бегма, но тя не пожела да се отбие там, а само ми обясни, че ще ѝ се наложи да го стори, преди да отпътува от Амбър. За сметка на това не пропуснахме нито един магазин. Корал изпрати сметката за покупките си в посолството, а пакетите — в двореца.

— Татко ми обеща да посетим заедно магазините, но сигурно вече е забравил — обясни тя. — Е, като го уведомят от посолството, ще си спомни.

Разходихме се из занаятчийския квартал и поседнахме на едно улично бистро, за да изпием по чаша кафе. Бях започнал да ѝ разказвам анекдот за един от амбърските големци, който премина край нас, яхнал породистия си жребец, когато усетих, че някой се опитва да се свърже с мен чрез Картите. Изчаках няколко секунди, импулсът се усили, но въпреки това не придоби конкретна форма. Усетих ръката на Корал на рамото си.

— Има ли нещо? — попита тя.

Насочих съзнанието си към другия край на импулса, за да улесня контакта, но усетил това, другият бързо се оттегли. Все пак това не беше онова странно, проникващо любопитство, което бях усетил, когато Маскираният се свърза с мен в апартамента на Флора в Сан Франциско. Може би някой се опитваше да се свърже с мен, но нещо му пречеше да осъществи контакта. Раняване или пък...

— Люк? — казах аз. — Ти ли си?

Но отговор не последва и импулсът започна да отслабва, докато накрая се изгуби съвсем.

— Добре ли сте? — попита Корал.

— Да, нищо ми няма. Просто някой се опита да се свърже с мен, но после размисли.

— Да се свърже ли? О-о, искате да кажете чрез онези Карти?

— Да.

— Но вие казахте „Люк“... Доколкото си спомням, никой от вашето семейство...

— Може би го познавате като Риналдо, Принц на Кашфа.

Тя се засмя.

— Рини? Разбира се, че го познавам. Той никак не обича да го наричам Рини...

— Значи наистина го познавате? Искам да кажа, лично?

— Да — отговори Корал, — макар да не съм го виждала от доста време. Кашфа е доста близо до Бегма. Понякога сме в приятелски отношения, друг път недотам. Нали разбирате — политика. Докато бях малка, връзките ни с Кашфа бяха в отлично състояние и двете кралства си обменяха пратеничества доста често. Като деца прекарвахме доста време заедно, докато траеха приемите.

— Какъв беше той в онези дни?

— Ами, беше едно едро, тромаво, червенокосо хлапе. Обичаше да се перчи — колко бил силен, колко бил бърз. Помня как веднъж почервения от яд, защото го надбягах.

— Кого, Люк?

— Да. Аз бягам доста бързо.

— Очевидно.

— Както и да е, често ни водеше на разходки с лодка и на продължителни излети. Между другото, къде е той сега?

— Пийва си с един Червен Котарак.

— Моля?

— Дълга история.

— И все пак бих искала да я чуя. Доста се бях разтревожила за него, след като така се изгуби.

Хм... Зачудих се как бих могъл да изпълня желанието на премиерската щерка, без да издам някоя държавна тайна като например родствената връзка на Люк с кралското семейство на Амбър...

— Наскоро го плени един магьосник, който, изглежда, му е дал някакъв опият, след което го е изпратил в един доста особен бар...

Останалите обяснения отнеха доста време, отчасти поради факта, че се наложи да ѝ обясня кой е Луис Карол. После обещах да ѝ изровя от библиотеката на двореца превода на „Алиса“ на тари. Когато привърших разказа си. Корал вече се смееше с глас.

— Но защо не го измъкнете оттам? — попита тя.

Ох. Нямахме как да ѝ кажа, че Люк е изгубил способността си да пътува през Сенките.

— Ами, това е част от заклинанието. Докато трае действието на опията, той няма да може да използва магьосническите си умения. А без тях няма как да се измъкне от това място.

— Интересно — отбеляза тя. — Значи твърдите, че Люк е станал магьосник.

— Ъ-ъ... да — казах аз.

— И как е успял да се сдобие с тези способности? Като дете не му личеше да има подобна дарба.

— Магьосниците овладяват Умението по различни начини — обясних аз. — Но вие сигурно знаете това...

Изведнъж осъзнах, че тя е далеч по-умна, отколкото би могъл да си помисли човек, докато гледа усмихнатата ѝ, невинна физиономия. Бях убеден, че се опитва да изкопчи от мен нещо за връзката между Люк и Лабиринта. Подобно признание би повело след себе си доста интересни заключения за родословното дърво на моя стар приятел. — Освен това, неговата майка — Джасра, също е нещо като магьосница.

— Наистина ли? Никога преди не бях чувала за това.

По дяволите! Нямахме да се измъкна лесно...

— Ами, доколкото знам, да.

— А баща му?

— Не знам почти нищо за него — отвърнах аз.

— Срещал ли сте се някога с него?

— Съвсем за кратко.

Ако продължавах така, скоро съвсем щях да се оплета в собствените си лъжи. Затова направих първото нещо, което ми дойде наум. На масата до стената зад Корал нямахме никой. Промърморих нужната дума и похабих едно от приготвените заклинания.

Масата подскочи, завъртя се във въздуха и се тресна в стената. Шумотевицата, която успях да вдигна, се оказа наистина впечатляваща. Разнесоха се шумни възклицания и аз скочих на крака.

— Има ли пострадали? — попитах бързо и се огледах.

— Какво стана? — попита Корал.

— Някакъв необичаен порив на вятъра или нещо подобно — казах аз. — По-добре да се махаме оттук.

— Добре — каза тя, загледана в потрошената маса. — Не бих искала да се замеся в нещо неприятно.

Хвърлих няколко монети на нашата маса и тръгнах към изхода. През следващия половин час не спрях да бръщолевя за какво ли не, за да залича спомена от инцидента. Това явно изигра нужния ефект, защото тя не се опита нито веднъж да поднови прекъснатия в бистрото разговор.

Подбраният от мен маршрут ни отведе до „Западна Винарска“. Тъкмо се чудех дали да я заведа до пристанището, тъй като бе споменала на няколко пъти, че обича морето, когато тя спря и каза:

— Сега си спомних, че в билото на Колвир би трябвало да са изсечени стълби. Разказвали са ми, че навремето вашият баща се опитал да достигне по тях до двореца и да завладее Амбър.

Кимнах.

— Да, така е. Но това е било отдавна. Сега това стълбище почти не се използва, макар да е добро състояние.

— Бих искала да го видя.

— Така да бъде.

Край нас преминаха двама рицари, които носеха герба на Луела на наметалата си. Те ни поздравиха, преди да продължат по пътя си. Аз естествено се замислих дали са тръгнали по някаква задача, или изпълняват нареждането на Луела да ни държат под око. Като че ли нещо подобно бе хрумнало и на Корал, тъй като тя ме погледна въпросително. Свих рамене и продължих напред. Когато след малко се огледах отново, рицарите не се виждаха никакви.

По пътя си срещаме хора, облечени по най-различен начин, според областта, от която идваха. Около нас се носеха ароматите на множество непознати ястия. Докато се изкачвахме нагоре по хълма, спряхме на няколко пъти, за да похапнем различни вкусоции — питки

с месо, кисело мляко, сладкиши. Само човек с невероятна воля или без никакъв апетит би устоял на изкушението.

Не можех да не забележа начина, по който Корал преодоляваше изпречилите се на пътя ни препятствия. Движенията ѝ не бяха просто грациозни. В тях се забелязваше някаква особена готовност. Забелязах също, че тя хвърли няколко бързи погледа в посоката, от която бяхме дошли. Аз също погледнах натам, но не видях нищо необичайно. После на вратата на една къща, край която минавахме, неочаквано се появи някакъв мъж и ръката на Корал се стрелна към кинжала на колана ѝ, но после също толкова бързо го пусна.

— Тук животът сякаш кипи непрекъснато — изкоментира тя малко по-късно.

— Така е. Да разбирам ли, че в Бегма всичко е по-спокойно?

— Определено.

— И човек спокойно може да се разхожда по улиците?

— О, да.

— А жените при вас получават ли военно обучение наравно с мъжете?

— Обикновено не. Защо?

— Просто ми беше интересно.

— Аз лично имам известни познания в изкуството на въоръжения и ръкопашния бой — каза Корал.

— Как така?

— Баща ми държеше на това. Твърдеше, че тъй като съм дъщеря на известен благородник, подобно обучение би могло да ми е от полза. Реших, че може и да е прав. Освен това, моят баща винаги е искал да има син.

— И сестра ви ли владее тези бойни умения?

— Не, баща ми не успя да я запали.

— Смятате ли да се занимавате с дипломация?

— Не. Преотстъпих тази амбиция на Найда.

— Тогава си търсите богат съпруг?

— Бракът е доста скучно занимание.

— Тогава какво?

— Може би ще ви кажа, но по-късно.

— Добре. Ако не се сетите сама, ще ви попитам отново.

Вървахме на юг по главната улица. На „Крайна“ ни посрещна лек хладен ветрец. Пред нас се разкри гледка към океана — сиво-син, с поръбени с бяла пяна гребени на вълните. Над нас се рееха няколко морски птици и един доста мършав дракон.

Преминахме под Голямата Арка, застанахме на площадката в основата на стълбите и се загледахме надолу. Гледката от ръба беше наистина шеметна. Далеч под нас се виждаше самотният, песъчлив бряг, по който вълните на отлива бяха оставили бразди, подобни на бръчките по челото на старец. Тук вятърът беше доста по-силен, а миризмата на сол и морска вода — всепроникваща. Корал се отдръпна от ръба, но после отново пристъпи напред.

— Изглежда ми по-опасно, отколкото си го мислех — каза тя след известно време. — Може би човек привиква с гледката, когато тръгне нагоре.

— Не знам — отговорих аз.

— Никога ли не сте се изкачвал оттук?

— Не. Досега не ми се е налагало.

— Мислех си, че свързвате това място с фатална битка, водена тук от баща ви.

Свих рамене.

— Моите пристъпи на сантименталност приемат по-различна форма.

Тя се усмихна.

— Нека да слезем до плажа. Моля ви.

— Разбира се — казах аз и тръгнах надолу.

Към брега водеха широки стъпала, които продължаваха до друга площадка на около десет метра по-долу, откъдето започваше друго, далеч по-стръмно и тясно стълбище. Добре поне, че стъпалата му не бяха мокри и хлъзгави. Още по-ниско следваше ново разширение, по което спокойно можеха да се разминат няколко души. Засега вървахме един след друг и Корал неусетно се бе откъснала от мен с няколко крачки, което леко ме подразни.

— Няма да е зле да мина пред вас — казах аз.

— Защо?

— За да ви хвана, ако се подхлъзнете.

— Не се безпокойте, няма да се подхлъзна.

Реших, че не си струва да споря и затова я оставих да води.

Стълбите се виеха зигзагообразно, следвайки контурите на склона. Вятърът тук беше далеч по-силен и се опитвахме да се движим възможно най-плътно до скалната стена. Но дори времето да беше далеч по-добро, едва ли щяхме да се претрашим да вървим по ръба на стълбата, тъй като до самия край не се виждаше и намек за някакъв парапет. На някои места преминавахме под скални навеси, но през по-голямата част от пътя се чувствахме абсолютно незащитени. Изругавах тихо всеки път, когато вятърът замитаеше наметалото върху лицето ми. Колко мъдро от страна на местните жители, че не си падат по историческите забележителности на Амбър. Корал поддържаше доста добро темпо и на няколко пъти ми се наложи да ускоря крачка, за да не изостана значително. Искрено се надявах някой от по-стръмните участъци, които изникваха пред погледа ни, да я стресне достатъчно, за да пожелае да се върнем. Нищо подобно. Тя дори не спираше на малките площадки, предхождащи всеки следващ завой.

Започнах сериозно да се задъхвам. Всеки път, когато погледнех надолу, си спомнях за авантюрата на баща си. Ей Богу, не бих опитал нещо подобно. Не и преди да съм изчерпал всички останали възможности. Започнах да се чудя колко всъщност е дълга цялата стълба...

Когато най-после достигнахме финалното разширение, аз побързах, за да се изравня с Корал. Но малко преди да я достигна, се препънах в една издатина на стъпалото. Нищо чак толкова страшно — просто залитнах малко по-силно, но успях бързо да се протегна и да се опра на скалата. Това, което истински ме изуми, беше реакцията на Корал. Дочула шума от моето спъване, тя се плъзна ловко встрани, успя да ме хване за ръката, докато преминавах край нея, и ме отклони към скалната стена. Всичко това без дори да се обърне назад.

— Спокойно — казах аз, след като издишах рязко. — Нищо ми няма.

Корал пооправи дрехите си и каза:

— Чух как...

— Разбирам. Просто се препънах в една издатина. Това е всичко.

— Нямаше как да разбере, че е така.

— Всичко е наред. Благодаря ви.

Продължихме надолу един до друг, но нещо се беше променило. В главата ми се оформи ново подозрение, което никак не ми се

понрави. Въпреки това не можех просто да му махна с ръка, поне не веднага. Ставаше въпрос за нещо твърде сериозно.

— Да бъдеш или не — това е въпросът — казах аз отчетливо.

Корал ме погледа учудено.

— Моля? Не разбрах какво каза...

— Казах, че е чудесно човек да се разхожда в ден като този с толкова красива дама.

Тя се изчерви леко.

— А... на какъв език го казахте?

— На английски — отговорих аз.

— Никога не бях го чувала досега. Но нали вече ви споменах за това, когато говорехме за „Алиса“?

— Знам. Приемете го като проява на ексцентричност — казах аз.

Пяната на вълните се оттегляше бавно по песъчливия, набразден бряг, а птиците се спускаха с крясък, за да проверят какво е изхвърлила водата. Навътре в морето се виждаха малки плавателни съдове с развети платна. Далеч на югоизток потръпваше бледата завеса на дъжда. Вятърът се беше поуспокоил, но продължаваше да подмята леко наметалата ни.

Продължихме по широките стълби, без да кажем нито дума повече чак докато стъпихме на плажа.

— Пристанището е в тази посока — казах аз, сочейки на запад.

— А това там е параклис — добавих след това и й показах мрачната постройка, в която се бе състояла погребалната служба на Кейн и където моряците понякога се отбиват, за да се помолят за успешното си завръщане.

Корал погледна и в двете посоки, а после също назад и нагоре.

— Някакви хора са тръгнали надолу — отбеляза тя.

Аз също погледнах назад и забелязах три фигури на върха на стълбата. Засега те само стояха там, като че ли бяха дошли, за да се насладят на панорамата. Нито един от тримата не бе облечен в цветовете на Луела...

— Още трима почитатели на красивите гледки — казах.

Корал ги погледа още известно време и после се обърна отново към мен.

— Няма ли пещери по билото? — попита тя.

— Ето там — отговорих ѝ аз и посочих вдясно с глава. — При това не една или две. От време на време в тях дори се загубва по някой. Част от тях са доста красиви, други са мрачни и дълбоки, а трети представляват просто плитки ниши.

— Бих искала да ги видя.

— Лесна работа. Да вървим.

И аз тръгнах. Хората на върха все още не бяха помръднали. Те стояха все така загледани в морето. Едва ли бяха контрабандисти. Едва ли биха избрали точно това място, при това посред бял ден. И все пак бях доволен от факта, че бдителността ми значително се е увеличила. Обектът на моите най-сериозни настоящи подозрения вървеше точно зад мен — подритваше изхвърлени на брега клони, събираше интересни камъчета, смееше се...

После Корал хвана ръката ми ѝ каза:

— Благодаря ви, че ме доведохте тук. Отдавна не се бях забавлявала толкова добре.

— О, няма защо. Същото важи и за мен.

Тази лъжа ме накара да изпитам леки угризения, но ако пък се окажеше, че съм се съмнявал напразно, всичко щеше да си дойде по местата.

— С радост бих живяла в Амбър — заяви Корал няколко минути по-късно.

— Аз също — отвърнах аз. — Все не успявам да се задържа тук достатъчно дълго.

— Нима?

— Като че ли пропуснах да ви обясня точно колко време съм прекарал на сянката Земя... — започнах аз и преди да съм се усетил, вече ѝ разказвах за неща, които не бях възнамерявал да ѝ кажа. Обикновено не съм чак толкова словоохотлив. Чак след това осъзнах, че ми се е искало да поговоря с някого. Компанията на един приятелски настроен слушател ме накара да се почувствам така добре, както не бях се усещал от доста време. Не знам защо реших да ѝ разкажа и за баща си — човека, когото почти не познавах. Заразправях ѝ за неговите прекеждия, за дилемите, пред които е бил изправен, както и за всичко останало, което бях чул от самия него...

— Ето това са част от пещерите — казах след това, сякаш за да сложа край на проточилия се монолог.

Корал понечи да каже нещо — може би във връзка с моя разказ, но аз бързо добавих:

— Досега съм ги виждал само веднъж.

Тя долови настроението ми и просто каза:

— Бих искала да вляза в някоя от тях.

Кимнах. Това идеално пасваше на моя план.

Избрах третата поред. Входът ѝ беше по-голям от тези на първите две.

— Нека влезем в тази. Изглежда ми по-добре осветена от останалите — обясних аз.

Не след дълго се озовахме сред сумрачния хлад на пещерата. В началото подът беше покрит с пясък, но скоро се превърна в грапава каменна плоча. Височината на тавана се промени на няколко пъти. След един ляв завой се озовахме в коридора на съседна пещера. Единият край на пасажа завършваше със светъл кръг, а другият тънеше в мрак. Явно тази пещера се простираше навътре в планината. От това място до нас все още достигаше шумът на вълните.

— Тези пещери ми се струват доста дълбоки — каза Корал.

— Така е — отвърнах ѝ аз. — Коридорите им са истински лабиринт. Аз не бих отишъл прекалено навътре без карта и фенер, а доколкото знам, направените карти са доста непълни.

— Докъде ли стигат? — полюбопитства Корал.

— Не знам.

— До подземията на двореца?

— Може би — казах аз, припомняйки си многобройните мрачни тунели, които бях видял, преди да стигна до Лабиринта. — Не е изключено да се обединяват в по-големи пещери.

— А как изглеждат подземията?

— Подземията на двореца ли? Просторни и мрачни, нищо особено.

— Искам да ги видя.

— Защо?

— Защото Лабиринтът е там. Сигурно гледката е доста зрелищна.

— Не е кой знае какво. Просто тлеещи и искрящи очертания в мрака.

— Как можете да кажете нещо подобно, след като сте преминал по него?

— Това определено не ме накара да го заобичам.

— Мислех си, че след като го прекоси, човек развива някаква дълбока привързаност към него.

Смехът ми отекна в празната галерия на пещерата.

— О, щом се озовах на него, тутакси разбрах, че имам само един избор — да вървя напред. Но определено не усетих някакво единение. Просто бях изплашен. Както вече казах — не си падам особено по него.

— Странно.

— Не мисля. Той е като морето или като небето нощем — голям, могъщ и красив, но едновременно с това плашещ. Лабиринтът е като всяка първична сила — никога не можеш да го покориш напълно.

Корал отново погледна към галерията, водеща навътре в мрака.

— Бих искала да го видя — каза тя.

— Не бих опитал да стигна до него оттук. Защо искате да го видите на всяка цена?

— Интересно ми е какво ще почувствам при допира с него.

— Вие сте странно момиче — казах аз.

— Ще ме заведете ли там, след като се върнем? Ще ми го покажете ли?

Нещо не ми се връзваше. Ако Корал беше тази, за която я мислех, защо ѝ бе притрябвало да иска нещо подобно? Почувствах се изкушен да я заведа долу, за да разбера какво е намислила. И все пак, това беше решение, което не можех да взема ей така.

— Може би — промърморих аз.

— Моля ви. Много ми се иска да го видя.

Изглежда говореше искрено. Не това почти обезсмисляше моята теория. Беше минало достатъчно време от последната ми среща със странното същество, което ме следваше навсякъде, вселявайки се в чужди тела. Моментът беше подходящ, а Корал беше идеалната възможност. Все пак щеше да е глупаво от моя страна просто да я попитам дали съм прав. Спокойно можеше да ме излъже, тъй като нямах никакви доказателства за твърдението си. Затова тайно проверих заклинанието, което си бях приготвил на път за Амбър и което можеше да ми помогне да прогоня тайнственото същество от тялото, което то

бе взело назаем. Изпитвах смесени чувства към нея. Щеше да ми е далеч по-лесно, ако знаех какви са мотивите ѝ.

— Какво всъщност искаш? — попитах аз.

— Само да го видя. Честно — отговори тя.

— Не, ако сте наистина тази, за която ви мисля, бих искал да ви задам истинския, голям въпрос „Защо?“

Фракир трепна върху китката ми.

Корал замълча, колкото да си поеме дълбоко въздух и след това попита:

— Какво ви кара да мислите, че съм някоя друга?

— Издадоха ви няколко дребни нещица, които не бих забелязал, ако не ми се бяха струпали толкова чудесии напоследък.

— Магия значи? — попита тя. — Това ли имате предвид?

— Нещо такова — казах аз и изрекох ключовите думи и подкрепих с нужните жестове.

Последваха два ужасяващи писъка, а мигове по-късно и още един. Интересното беше, че не извика тя. Крясъците долетяха иззад близкия ъгъл, от галерията, по която бяхме дошли.

— Какво... — започна тя.

— ... по дяволите беше това? — довърших аз въпроса ѝ и хукнах с изваден меч към въпросното място.

Още щом завих зад ъгъла, забелязах три фигури на бледата светлина, идваща от входа на пещерата. Двамата мъже лежах неподвижни на пода. Третият се бе сгърчил, проклинайки. Продължих бавно напред, насочил острието на меча си към него. Прикритото му от качулка лице се обърна към мен и той се изправи на крака, все така превит, после стисна с дясната си ръка китката на лявата и заотстъпва назад, докато гърбът му опря в стената. Там спря и замърмори нещо, което не можех да разбера. Приблжих се с още няколко крачки към него, готов да реагирам мигновено. Чух как Корал се приближава зад гърба ми, хвърлих един поглед назад и я видях да пристъпва внимателно, притиснала оголения кинжал плътно до десния си крак. Не му беше сега времето да се чудя дали моето заклинание ѝ бе повлияло по някакъв начин.

Изравних се с първия от трупове и спрях. Побутнах го с върха на ботуша си, но той не реагира. Тялото му изглеждаше мъртвешки отпуснато и безжизнено. Обърнах го с крак по гръб, за да мога да го

разгледам по-добре на оскъдната светлина и видях от качулката на наметалото му да се подава полуразложено човешко лице. Нахлулата в носа ми миризма ме убеди, че това далеч не е зрителна измама. Приблжих се до втория труп и също го обърнах по гръб. Същата картинка, само че този беше невъоръжен, докато първият все още стискаше кинжал в ръката си. Забелязах, че на пода се търкаля още един кинжал, при това съвсем близо до краката на третия мъж. Вдигнах погледа си към него. Странно. Според мен първите двама бяха мъртви поне от няколко дни. В такъв случай, кой беше третият и какво бе намислил?

— Защо просто не ми кажеш какво става тук? — предложих му аз.

— Проклет да си, Мерлин! — изкрещя той прегракнало и аз разпознах гласа му.

Прекрачих втория труп и тръгнах бавно напред. Корал ме последва. Мъжът обърна главата си към нас и аз видях изкривеното от злоба лице на Джърт. Превръзка прикриваше все още невъзстановеното му око. Малко след това забелязах, че почти половината от косата му липсваше, а по оголения му скалп личаха следите от ужасни рани или изгаряния. Превръзката, която преди това вероятно бе покривала по-голямата част от главата му, сега се бе свлякла на врата му. От лявата му ръка се стичаше кръв, а кутрето му просто липсваше.

— Какво е станало с теб? — попитах аз.

— Едно от зомбитата ме рани с кинжала си, докато падаше — каза Джърт. — Твоето заклинание прогони духовете, които движеха телата им.

Точно така... Значи заклинанието ми все пак не бе отишло на вятъра...

— Корал, добре ли сте?

— Да — отвърна ми тя, — но не разбирам...

— После — казах аз.

Нямаше смисъл да го питам откъде са раните по главата му. Едва ли щях да забравя скоро среднощната си схватка с върколака. Ако тогава не бях успял да подпаля козината му в загасващия огън, не се знаеше кой от двама ни би изглеждал по-зле сега.

— Джърт — започнах аз, — знам, че станах причина за повечето от нараняванията ти, но е крайно време да разбереш, че сам си си виновен.

Той се изсмя дрезгаво.

— Това, че баща ти ме осинови, е голяма чест за мен, но всичко свършва дотук. Аз дори научих за това съвсем наскоро.

— Лъжец! — изсъска Джърт. — Успял си да го излъжеш по някакъв начин, за да ни изпревариш в списъка на наследниците.

— Ти си откачил — казах аз. — Шансовете ни за трона са толкова нищожни, че това не променя абсолютно нищо.

— Не става въпрос за трона, глупак такъв! Става въпрос за семейната чест! Баща ни е тежко болен!

— Ужасно съжалявам. Никога не съм възнамерявал да се боря за наследството. Освен това Мандор е първородният син.

— Но сега ти си след него.

— Вината за това не е моя. Хайде, знаеш добре, че никога няма да наследя тази титла!

Джърт с мъка се изправи и аз забелязах многоцветния ореол, който се бе появил по контурите на неговата фигура.

— Това не е истинската причина — продължих. — Ти никога не си ме харесвал, но не завещанието те е накарало да дойдеш чак дотук. Криеш нещо от мен. Апропо, на теб дължа посещенията на Огнения ангел, нали?

— Намерил те е толкова бързо? — каза той учудено. — Не бях сигурен дали въобще си струваше труда. Но... какво стана с него?

— Убих го.

— Върви ти. Прекалено голям късметлия си — изръмжа Джърт.

— Какво искаш от мен? Нека приключим с това веднъж завинаги.

— Добре. Ти предаде човека, когото обичам, и ще платиш с живота си.

— За кого говориш? Не разбирам.

Джърт най-неочаквано се ухили.

— Ще разбереш — каза той. — В последните мигове от живота си.

— Голямо чакане ми се пише тогава — отвърнах аз. — Нещо не те бива особено по тази част. Защо просто не ми кажеш всичко още

сега? Така ще спестиш и на двама ни цял куп неприятности.

Той се изсмя, а ореолът заблестя още по-силно. Тутакси разбрах какво ще последва, но вече беше твърде късно, за да направя нещо.

— По-скоро, отколкото би могъл да предположиш — каза Джърт, — ще притежавам сила, с каквата не си се сблъсквал досега.

— Но ще си останеш същия дървеняк — уточних аз.

Думите ми бяха отправени едновременно към Джърт и към оня, който се канеше да го прехвърли при себе си всеки миг...

— Това си ти, Маскирани, нали? Можеш да си го прибереш. Но не ми го пращай още веднъж, само за да видиш как ще се провали за пореден път. Само ми дай знак, че това е твое дело и аз ще те навестя лично, при това много скоро.

Джърт отвори уста, за да изтърси още нещо, но образът му избледня, преди да бе произнесъл и дума. Миг след това нещо се понесе към мен. Нямахше нужда да се опитвам да го избегна, но рефлексът изпревари мислите ми.

На пода, върху двата гниещи трупа и кутрето на Джърт, се посипа пищен букет от червени рози. Досуц като в песните.

ГЛАВА 5

Повървахме известно време по плажа, запътени към пристанището, и накрая Корал не издържа:

— Нима подобни случки са нещо нормално в Амбър?

— О, това не е нищо. Имате късмет, че сега времената са спокойни.

— Бих искала да ми обясните за какво беше всичко това. Стига да нямате нищо против, разбира се.

— Права сте, дължа ви обяснение — съгласих се аз. — Най-вече, защото не бях съвсем прав в отношението си към вас.

— Значи това не беше шега?

— Не.

— Слушам ви тогава. Наистина ми е любопитно.

— Историята е доста дълга... — започнах аз.

Корал погледна към пристанището и след това каза:

— Разходката ни явно също няма да е кратка.

— ... Освен това сте дъщеря на премиера на Бегма. Едва ли е нужно да ви напомням колко деликатни са в момента взаимоотношенията между Амбър и вашето кралство.

— За какво намеквате?

— Сведенията за някои от събитията, които се случиха напоследък, биха могли да минат за поверителна информация.

Корал спря и сложи ръка на рамото ми. После ме погледна право в очите.

— Аз умея да мълча, когато се наложи — каза тя. — Нека не забравяме, че вие знаете моята тайна.

Мислено се поздравих за постижението. Корал се бе хванала на въдица, която дори не бях залагал. Сега знаех, че предположението ми е погрешно, но въпреки това не бях с празни ръце.

Затова просто ѝ се усмихнах и кимнах.

— И все пак... — казах след това.

— Нали не възнамерявате да нападнете нашето кралство? — попита тя.

— Доколкото знам, не. Пък и не виждам защо би трябвало да го правим.

— Да, но това е ваше лично мнение, нали?

— Така е.

— Слушам ви тогава.

— Добре.

Продължихме разходката си и аз се заех да ѝ разкажа за своите прекеждия.

Щом достигнахме до пристанищния квартал, усетих пристъп на вълчи глад. Разказът ми беше все още далеч от своя край, но аз все пак подхвърлих идеята на Корал. Тя призна, че също е огладняла, и тъй като все още беше достатъчно рано, а околните улички изглеждаха далеч по-безопасни, аз я поведох по познатия маршрут. Първо тръгнахме по „Пристанищна“, където спряхме за малко на пристана, за да разгледаме новопристигналите кораби, после се отправихме към западната част на квартала и накрая открихме без излишно лутане улица „Морски бриз“. Явно наистина беше доста рано, защото не успяхме да срещнем по пътя си дори един пиян моряк. По едно време един брадат мъжага със странен белег на лявата буза се запъти към нас с тромава крачка, но точно тогава отнякъде изникна някакъв дребен тип, който го дръпна за ръката, после му прошепна нещо и двамата тутакси кривнаха в друга посока.

— Хей — извиках аз. — Какво иска той от мен?

— Нищо — каза дребният мъж. — Абсолютно нищо.

После ме огледа от глава до пети и добави:

— Видях как се справи онази вечер.

— О — възкликнах аз, а двамата продължиха към близкия ъгъл и скоро изчезнаха зад него.

— Какво искаше да каже той? — попита Корал.

— Още не съм стигнал до тази част от историята.

Докато преминавахме край мястото на събитието, споменът за „онази вечер“ отново изникна в съзнанието ми. Някой се бе погрижил от локвите от кръв по калдъръма да не остане и следа.

И все пак за малко да подмина кръчмата, която тогава се наричаше „При Кървавия Бил“. Сега над вратата ѝ висеше табела, на

която с прясна зелена боя бе изписано — „При Кървавия Анди“. Вътре мястото си беше непроменено, само дето този път зад тезгяха бе застанал непознат за мен мъж, доста по-висок и по-мършав от предишния собственик. След това разбрах от посетителите, че това е братът на Анди — Джак. Той ни предложи бутилка от „Пикнята на Бейл“ и се наведе, за да извика поръчката през отвора в стената. Моята маса се оказа свободна и седнахме на нея. Този път не пропуснах да оставя леко изтегления от ножницата меч на стола до себе си, както изискваше местният етикет.

— Тук ми харесва — заяви Корал. — Някак... по-различно е.

— Ъ-ъ... да — съгласих се аз и бързо огледах салона.

Освен нас, посетителите се изчерпваха с двете спасяеми пияндета в двата края на бара и тримата мъже на една от ъгловите маси. По пода, освен строшените бутилки, се забелязваха няколко нови съмнителни петна. На една от стените се бяха появили две твърде спорни произведения на изкуството, изобразяващи презрелите прелести на няколко разголени дами. — И храната си я бива.

— Никога не съм посещавала ресторант като този — продължи тя, вперила поглед в черната котка, която се изтъркала от вратата на кухнята, вкопчена в схватка на живот и смърт с един доста едър плъх.

— Човек трябва да опита от всичко — отбелязах аз многозначително.

Скоро рибните ни блюда пристигнаха. Надминаваха дори моите очаквания. След като опитах по малко от всичко, продължих разказа си.

Когато доста по-късно вратата на кръчмата се отвори и там се появи лошо накуцващ дребен човечец с мръсна превръзка на главата, забелязах, че навън е започнало да притъмнява. Току-що бях приключил с пространното си изложение и реших, че е време да се прибираме.

Корал сложи ръката си върху моята и каза:

— Не бих могла да се меря с този твой ангел-хранител, но ако все пак мога да ти помогна с нещо, съм готова да го направя.

— Ти си добра слушателка — й отвърнах аз. — Благодаря ти за предложението, но засега ще е най-добре да се омитаме оттук.

Преминахме по Алеята на Мъртвците без излишни инциденти, после продължихме по „Пристанищна“ и накрая свърнахме по

„Лозарска“. Слънцето вече се канеше да залезе и последните му лъчи хвърляха медните си отблясъци по уличните павета. Около нас се разнасяха ароматите на домашни гозби, а под краката ни прошумоляваха изсъхнали листа. Един малък жълт дракон се носеше над главите ни, следвайки въздушните течения. Дворецът се очертаваше на фона на многоцветните сияния на привечерното небе. Очаквах Корал да ме попита за още нещо, тъй като досега бе задала твърде малко въпроси. Нищо подобно. На нейно място, след подобна история бих се чудил за какво да полюбопитствам по-напред. Освен ако съм твърде развълнуван от разказа или всичко в него ми е абсолютно ясно...

— Щом се приберем в двореца... — започна тя колебливо.

— Да?

— Ще ме заведеш да видя Лабиринта, нали? Или пък...

— Веднага? Направо от вратата? — попитах аз усмихнат.

— Да.

— Дадено.

Корал замълча за миг и след това добави:

— Твоята история промени представата ми за света. Не бих искала да ти натрапвам мнението си...

— Но...

— ... Но ми се струва, че отговорите, които търсиш, са във Владението на Четирите Свята. Разбереш ли какво точно става там, всичко ще си отиде по местата. Само не мога да разбера защо просто не нарисуваш нужната Карта и не се пренесеш там.

— Добър въпрос. В Царството на Хаоса има места, за които никой не би могъл да нарисува Карта, тъй като те се променят непрекъснато. Това важи и за мястото, където създадох Дяволския Чекрък. Теренът около Владението също изпитва известни колебания, но не това е истинската причина. Явно някой е използвал част от огромната енергия, концентрирана там, за да изгради солиден магически щит. Един добър магьосник би се справил сравнително лесно с него, но това би било равносилно на почукване на входната врата — цялата изненада ще отиде по дяволите.

— Как изглежда това Владение?

— Ами... — започнах аз, но после извадих бележника и молива си и нахвърлих набързо няколко скици.

— Ето. Тази част тук е вулканична — казах и добавих още няколко щрихи, наподобяващи пара и изригвания.

— Това тук представлява огромен ледник — още няколко щрихи. — Тук има океан, а тук планини...

— В такъв случай най-удачният път си остава този през Лабиринта — каза Корал, докато изучаваше скиците ми.

— Да.

— Смяташ ли да се възползваш скоро от него?

— Най-вероятно да.

— А как ще ги атакуваш?

— Все още работя по въпроса.

— Ако има някакъв начин, по който бих могла да ти помогна...

Говоря напълно сериозно.

— Не, няма.

— Не бързай чак толкова. Аз съм добре тренирана. Издръжлива съм. Знам дори няколко заклинания.

— Благодаря ти, но отговорът ми си остава същият.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Ако все пак размислиш...

— Няма да размисля.

— ... просто ми кажи.

Достигнахме Главната улица и продължихме по нея. Вятърът осезаемо се усили. Миг по-късно нещо студено докосна бузата ми.

— Сняг! — възкликна Корал и аз забелязах как няколко неголеми снежинки преминават край нас, за да се стопят още при допира си с уличния паваж.

— Ако вашето пратеничество бе пристигнало според уговорката — отбелязах аз, — нямаше да можем да направим малката си разходка.

— Понякога и на мен ми върви — каза тя.

Още преди да достигнем до двореца, здравата заваля. Влязохме отново през страничната порта, но преди това спряхме, за да погледаме светлинките на града, замъглени леко от падащия сняг. Понечих да се обърна, но забелязах, че тя продължава да гледа надолу. Стори ми се щастлива. Стоеше там полуусмихната, сякаш се опитваше да запази тази картина за колекцията си от хубави спомени. Наведох се и я целунах по бузата, тъй като ми се стори, че идеята никак не е лоша.

— О — каза тя и се обърна към мен. — Успя да ме изненадаш.

— Чудесно. Мразя, когато всичко е ясно от самото начало. Хайде да се прибираме на топло.

Тя се усмихна и пое ръката ми.

Още щом влязохме вътре, един от стражите ме уведоми, че Луела се интересува дали ще се присъединим към тях за вечерята.

— А кога е вечерята? — попитах го аз.

— След около час и половина.

Погледнах към Корал и тя вдигна рамене.

— Мисля, че да — казах аз.

— Централната трапезария на горния етаж. Да предам ли съобщението ви на сержанта, или вие лично...

— Предай му го.

— Искаш ли да се измиеш, да се преоблечеш? — попитах аз, докато вървахме по коридора.

— Лабиринта — каза Корал.

После се обърна към мен с напрегнато изражение, но видя, че се усмихвам.

— Насам — казах аз и я поведох към тронната зала.

Войникът, който охраняваше тесния коридор, ми бе непознат. Той обаче знаеше кой съм и само погледна любопитно Корал, след което намери фенер, запали го и ни отвори вратата към подземие.

— Казано ми е да предупреждавам, че едно от стъпалата поддава — съобщи войникът, докато ми подаваше фенера.

— Кое по-точно?

Той поклати глава.

— Принц Жерар ми спомена за него на няколко пъти, но никой друг не се е оплаквал след него.

— Добре — казах аз. — Благодаря ти.

Този път Корал нямаше нищо против да вървя пред нея. Тук ситуацията беше съвсем различна, тъй като краят не се виждаше никакъв, а след първите десетина стъпала виждахме единствено онова, което осветяваше собствения ни фенер. Докато вървиш надолу, те обзема усещането, че се спускаш към безкрая. Наистина стълбата е невероятно дълга и едва стигнал до средата, човек започва да се чуди дали слизането му някога ще свърши.

След известно време Корал се прокашля.

— Може ли да спрем за малко? — попита тя.

— Разбира се — казах аз. — Задъха ли се?

— Не. Колко още ни остава?

— Не знам. Всеки път броят на стъпалата ми се струва различен. Ако искаш, можем да се върнем, за да вечеряме. Ще оставим Лабиринта за утре. Днес повървахме доста.

— Не — отговори тя. — Но не бих имала нищо против да ме прегърнеш за малко.

Мястото ми се стори малко неудачно за романтични изблици. Реших, че има някаква друга причина и затова изпълних желанието ѝ, без да кажа нито дума.

Мина доста време, преди да разбере, че тя плаче. Успяваше да го прикрие добре.

— Какво има? — попитах накрая.

— Нищо — отвърна тя. — Просто нерви, предполагам. Първичен рефлекс. Мрак. Клаустрофобия. Такива ми ти работи.

— Хайде да се върнем.

— Не.

И тя отново тръгна надолу.

Около минута по-късно видях нещо бяло върху следващото стъпало. Забавих крачка. Беше просто кърпичка. Приклеках и установих, че е закрепена към стъпалото със забит в него кинжал. Върху кърпичката личаха някакви букви. Измъкнах кинжала, взех кърпичката и прочетох следното:

„ЕЙ ТОВА Е, МЪТНИТЕ ГО ВЗЕЛИ! — ЖЕРАР.“

— Внимавай с това стъпало — казах на Корал. Понечих да стъпя на него, но предпочетох първо да го опитам леко с крак. Не проскърца. Отпуснах се малко по-силно. Нищо. Стори ми се стабилно. Застанах върху набеденото стъпало. Все тая. Свих рамене и заключих:

— Внимавай все пак.

След известно време забелязах далеч под нас някаква движеща се светлинка. Най-вероятно някой патрулираше. Но защо? Дали долу имаше някакви затворници, които трябва да бъдат охранявани? Или пък някой от тунелите се бе оказал уязвима точка? Може би щяхме да

заварим вратата към Лабиринта заключена отвътре, макар че ключът сигурно щеше да си виси все така на стената. Нима се бе появила някаква нова опасност? Как? Защо? Реших, че трябва да разбера какво става, при това съвсем скоро.

Все пак, когато достигнахме дъното, не заварихме там никого. Масата и рафтовете на поета бяха осветени от няколко фенера, но там нямаше никой. Жалко. Щеше ми се да попитам войника какви са последните заповеди, които е получил, както и дали е обявена някаква частична тревога. Все пак нещо ми подсказа, че мислите ми текат в правилна посока. Малко по-встрани висеше въже, което се проточваше нагоре в мрака. Не бях забелязвал нещо подобно преди. Подръпнах го, едва-едва и някъде високо над нас се разнесе лек звън. Интересно.

— А сега накъде? — попита Корал.

— Насам — казах аз, хванах ръката ѝ и я поведох надясно.

Продължих да се ослушвам за шум от стъпки, но напразно. От време на време вдигах фенера, за да огледам коридора. Мракът леко отстъпваше, но в светлия кръг не забелязах нито веднъж нещо необичайно.

Корал осезателно бе забавила крачката си, а ръката ѝ ми се стори доста по-напрегната. Като че ли нещо я караше да се двоуми. Още малко и щеше да ми се наложи да я дърпам след себе си.

— Едва ли е останало още много — казах аз, след като крачките ни започнаха да отекват по познатия начин, макар и съвсем леко.

— Добре — ми отвърна тя, но продължи да се дърпа.

Най-после пред погледа ни се появи сивата стена на пещерата, а малко след това и тунелът, който бях търсил. Завихме наляво. Когато накрая прекрачихме прага на галерията. Корал потръпна.

— Ако знаех, че ще се изплашиш чак толкова... — започнах аз.

— Добре съм, наистина — каза тя, — и определено искам да го видя. Просто нямах никаква представа, че за да стигнем до него, ще трябва да минем... оттук.

— Е, по-неприятната част от пътя е вече зад гърба ни. Още малко.

Достигнахме сравнително бързо до първото отклонение вляво и го подминахме. Малко след това последва второ. Спрях пред него и вдигнах фенера.

— Кой знае — казах, — може би отгук все някак бихме могли да стигнем до плажа.

— Предпочитам да не проверявам.

Повървахме още известно време, преди да достигнем до третия тунел. Хвърлих му един бърз поглед, докато минавахме край него. Около входа започваше жилата на някакъв светъл минерал.

Закрачих по-бързо, а стъпките ни започнаха да отекуват съвсем отчетливо. Подминахме четвъртия тунел, после петия... Стори ми се, че отнякъде дочувам едва доловима музика.

Щом приближихме шестия тунел, Корал ме погледна въпросително, но аз продължих нататък.

Спряхме едва пред седмия. Вдигнах високо фенера и неговата светлина разкри пред нас масивната метална врата. Свалих ключа от куката, отключих и го върнах на мястото му. Опрях рамо на вратата и натиснах с все сила. Последва моментно колебание, но накрая пантите проскърцаха недоволено и вратата се откряна. Фракир се затегна около китката ми, но аз продължих да бутам. Когато пред нас зейна достатъчно голям отвор, аз заставах встрани, за да направя път на Корал.

Тя направи няколко крачки и спря. Отместих се от пътя на вратата и тя се затвори безшумно.

— Значи това било.

Пред нас в синьо-бяло тлееше неправилната елипса на Лабиринта с неговата сложна плетеница от завои. Оставих фенера встрани. Лабиринтът осветяваше пещерата достатъчно добре. Погалих Фракир, за да я успокоя. В далечния край на фигурата прескочиха няколко искри, после бързо се стопиха в мрака. Стори ми се, че долавям някакво непознато за мен пулсиране. Подтикван от любопитството, призовах набързо образа на Логрус.

И направих грешка.

Логрус пламна незабавно пред мен, а по цялата дължина на Лабиринта изригнаха искри. Отнякъде се разнесе пронизителен вой. Фракир побесня на китката ми. Като че ли някой забодя в ушите ми две ледени висулки. Блясъкът на Знака изгаряше очите ми. Мигом се освободих от образа на Логрус и цялата бъркотия започна постепенно да утихва.

— Какво... беше това? — попита тя.

На лицето ми се изписа бледо подобие на усмивка.

— Само един малък експеримент, който се канех да направя от доста време насам.

— Успя ли да научиш нещо от него?

— Да — никога повече да не го повтарям.

— Или поне не докато има още някой с теб. Заболя ме.

— Извинявай.

Корал се приближи към ръба на Лабиринта, който бе успял да се усмири.

— Много е тайнствен — отбеляза тя. — Сякаш не го виждам, а го сънувам. Прекрасен е. Значи всеки от вас трябва да премине по него, за да овладее силите, които е наследил?

— Да.

Корал тръгна надясно, следвайки очертанията на Лабиринта. Погледът ѝ се разхождаше по ярката съвкупност от дъги и завои, от къси прави отсечки и зигзагообразни очертания.

— Предполагам, че е доста трудно?

— Така е. Номерът е да не спираш за нищо на света. Откажеш ли се, пиши се мъртъв.

Тръгнахме надясно, описвайки плавна дъга, за да стигнем до края на Лабиринта. Очертанията не се издигаха над пода, а сякаш бяха вдълбани в него и покрити от стъклен слой. Все пак не си спомнях повърхността да ми се е сторила хлъзгава в който и да е от участъците.

Отново спряхме за около минута. Корал впери жадно поглед в Знака на Амбър.

— Какво усещаш сега? — попитах аз.

— Възхищение.

— Нещо друго?

— Сила. Той като че ли излъчва нещо.

Корал се наведе и прокара ръка над най-близката линия.

— Усещам почти физическото му докосване — добави тя.

Продължихме напред, за да направим пълен кръг и да се озовем отново в точката, където все още блещукаше оставеният на пода фенер. Неговата светлина изглеждаше бледа на фона на призрачното сияние на Лабиринта.

Не след дълго Корал отново спря.

— Каква е тази права, която свършва ей там? — попита тя и ми посочи мястото.

— Това не е край, а начало — обясних ѝ аз. — Оттам трябва да тръгнеш, ако искаш да преминеш през Лабиринта.

Тя се приближи до началото и после прекара ръка над него.

— Да, усещам, че всичко започва оттук.

Не знам колко време останахме там, но накрая усетих как Корал хвана ръката ми и я стисна здраво.

— Благодаря ти — каза тя. — За всичко.

Тъкмо се канех да я попитам с какво точно съм заслужил чак такава благодарност, когато забелязах как тя вдигна десния си крак и понечи да стъпи върху линията.

— Не! — извиках аз. — Спри!

Но вече беше твърде късно. Корал бе стъпила, а около крака ѝ се бяха появили първите леки искрици.

— Не мърдай! — казах аз. — Каквото и да става, остани там, където си.

Корал се вслуша в съвета ми и замръзна. Облизах устните си, тъй като ги усетих ужасно пресъхнали.

— Сега се опитай да вдигнеш крака, с който си стъпила върху линията, и да го изтеглиш назад. Можеш ли да го направиш?

— Не — отвърна тя.

Коленичих до нея и огледах мястото, на което бе стъпила. Стъпиш ли веднъж върху Лабиринта, връщане назад няма. Трябва или да продължиш до самия център, или да се простиш с живота си някъде по пътя. От друга страна, тя трябваше вече да е мъртва. Знаех, че единствено онези, в чиито вени тече кръвта на Амбър, могат да се докоснат до Лабиринта и да оцелеят. Но дотук с теорията.

— Знам, че не му е сега времето да те питам — казах аз, — но защо го направи?

— Твоите думи в пещерата ми доказаха, че съмненията ми са били основателни. Ти каза, че си се досетил коя съм.

Спомнях си добре какво ѝ бях казал тогава, но то се отнасяше до моите собствени съмнения. Каква беше връзката с Лабиринта? Заех се да преровя спомените си за заклинание, което би могло да я освободи. И изведнъж...

— Ти си свързана по някакъв начин с кралското семейство на Амбър... — промърморих аз, без да съм съвсем сигурен дали задавам въпрос, или констатирам очевидния факт.

— Говореше се, че крал Оберон е имал кратка връзка с моята майка, малко преди да се родя — каза Корал. — Всичко съвпаднаше, макар че ставаше въпрос само за слухове. Не можех да се добера до нищо по-конкретно. Затова не бях сигурна, а само си мечтаех да е така. Искаше ми се това да е истина. Надявах се да намеря някой тунел, който да ме отведе дотук. Но едновременно с това се и страхувах, тъй като знаех, че ако греша, това ще ми коства живота. След това чух твоите думи в пещерата и мечтата ми се превърна в реалност, макар че това не сложи край на страховете ми. Все още се боя. Струва ми се, че няма да се окажа достатъчно силна, за да стигна до края.

Ето защо ми се бе сторила странно позната, когато я видях за пръв път... Заради приликата ѝ с моите любими лели. Носът и веждите ѝ напомняха за тези на Файона, а брадичката и овалът на лицето ѝ бяха досущ като при Флора. Виж, цветът на косата, ръстът и телосложението си бяха изцяло нейни. Но тя определено не приличаше на Оркуз или Найда.

Сетих се за онзи портрет на своя дядо, на който той бе изобразен с онова нетипично похотливо изражение. Бе окачен в един от централните коридори на западното крило и се спирах често, за да го погледам. Дъртият развратник явно не си бе поплювал. Но не можех да отрека, че е бил доста красив мъж...

Въздъгнах и се изправих. После сложих ръка на рамото ѝ.

— Виж, Корал — казах аз, — всеки от нас е получил солидна подготовка, преди да си премери силите с това чудо. Затова най-напред ще се постарая да ти разкажа всичко, което знам за него. Може би съвсем скоро ще усетиш енергията му да се влива в теб, затова искам да събереш цялата си сила и да не се предаваш. Пристъпиш ли веднъж напред, не трябва да спираш, преди да си стигнала до самия център. Може би ще се наложи да ти помагам с напътствия. Прави точно това, което ти кажа, без да се замисляш. Първо, трябва да знаеш, че има места, в които съпротивлението е по-голямо. Наричат се Воали...

Нямам никаква представа колко съм говорил след това.

Гледах как Корал се приближава към първия Воал.

— Не обръщай внимание на ледените тръпки и на приливите на енергия — извиках аз. — Те не могат да ти навредят. Не се плаши и от искрите. Предстои ти да преодолееш сериозно препятствие. Само не започвай да дишаш учестено.

Видях как тя постепенно си проби път през Воала.

— Добре — казах, след като тя навлезе в по-лесния участък. Реших да не ѝ казвам, че следващият Воал е далеч по-неприятен.

— Между другото, не си мисли, че си започнала да превърташ. Не след дълго той ще започне да връзва мислите ти на фльонга...

— Вече започна — отвърна тя. — Какво да направя?

— Сигурно са те нападнали спомени. Просто ги остави да отплуват и се концентрирай върху пътя.

Успях да я убедя да навлезе във втория Воал. Още преди да го преодолее, искрите вече стигаха почти до раменете ѝ. Следях всяко нейно ново завоевание — дъга след дъга, завой след завой... В някои моменти се движеше по-бързо, а в други почти спираше. Но продължаваше напред. Явно бе схванала основната идея и като че ли имаше нужната воля, за да успее. По едно време реших, че вече не се нуждае от помощта ми. Аз пък нямах какво повече да ѝ предложа. Оттук нататък всичко зависеше от нея.

Затова млъкнах и продължих да я гледам. Скоро осъзнах, че повтарям несъзнателно всяко нейно движение, всяко залитане, всяко надигане и снижаване... Сякаш не тя, а аз се движех в могъщата прегръдка на Лабиринта, преодолявайки неговата съпротива.

Когато достигна до Голямата Крива, Корал вече се бе превърнала в жива факла. Напредваше едва-едва, но твърдо, без да се колебае. Каквото и да станеше оттук нататък, аз знаех, че тя се променя, че вече се е променила, че Лабиринтът влага в нея своята съкровена същност. Едва се сдържах да не извикам, когато ми се стори, че спира, но думите замряха в гърлото ми, след като я видях да се отърсва от шока и да продължава напред.

Малко преди да се озове пред последния Воал, усетих как потта се стича по веждите ми и вдигнах ръка, за да ги избърша. Дори да не успееше да достигне до центъра, тя бе доказала, че съмненията ѝ са основателни. Само потомък на Амбър би могъл да стигне до мястото, където се намираще сега.

Не знам колко време ѝ бе необходимо, за да проникне през последния Воал. Времето изведнъж престана да съществува и аз бях погълнат изцяло от нейните усилия. Искрите я бяха погълнали изцяло и тя пристъпваше почти незабележимо. Образувалият се около нея ореол осветяваше залата на пещерата подобно на пламъка на голяма синя свещ.

И ето, че тя се появи от другата страна на Воала и пое по последната къса дъга, за да направи последните три крачки, които според мен са най-тежкото изпитание на Лабиринта. Буквално сантиметри преди успешния край чисто физическото съпротивление се обединява с мощна психическа бариера.

Отново ми се стори, че тя спира, но това се оказа само заблуда. Беше като да гледаш как някой практикува Тай Чи. Но Корал преодоля първите две и понечи да направи третата и последна крачка. Ако оцелееше и след това финално усилие, тя щеше да бъде свободна...

Последният миг се проточи безкрайно. После изведнъж десният ѝ крак пристъпи напред, миг след това левият го последва и Корал застана в самия център на Лабиринта, останала без дъх.

— Моите поздравления! — извиках аз.

Корал ми махна едва-едва, закри очите си с ръка и не помръдна почти минута. Всеки, който е преминал през Лабиринта, би могъл да разбере какво изпитваше тя в този момент. Затова просто замълчах, за да ѝ позволя да се наслади истински на своята победа.

Лабиринтът като че ли бе пламнал по-ярко, както обикновено става, след като някой премине по него. Този великолепен блясък превръщаше пещерата в магическо място, събудено за живот от причудливата игра на сенките и синята светлина, идваща от вдълбаните в каменния под очертания.

Опитах се да преценя как това събитие ще се отрази на Амбър и на самата Корал...

Най-неочаквано тя се изправи и извика:

— Ще живея!

— Чудесно — отвърнах аз. — Сега имаш своето право на избор, нали знаеш?

— Какво означава това?

— Ти можеш да заповядаш на Лабиринта да те пренесе където и да е. Би могла просто да се озовеш до мен или да се пренесеш обратно

в стаята си. Колкото и да ми е приятна компанията ти, бих те посъветвал да избереш втория вариант, тъй като вероятно си доста изморена. Горещта ванна ще можеш да се потопиш в горещата ванна и да се приготвиш спокойно за вечерята. Ще се срещнем в трапезарията. Става ли?

Корал се усмихна и поклати глава.

— Няма да похабя такава възможност.

— Виж, знам как се чувстваш — казах аз. — И все пак мисля, че трябва първо да се възстановиш. Да хукнеш през глава към някое шантаво място може да се окаже доста опасен избор. Връщането не е чак толкова просто, колкото ти се струва. Не забравяй, че нямаш никакъв опит в пътуването през Сенките.

— Това е нещо като игра на представи, нали? — подхвърли безгрижно Корал. — Нагаждаш пейзажа според своята представа и така се придвижваш напред.

— По-сложно е — настоях аз. — Трябва първо да се научиш да избираш нужните опорни точки, върху които да градиш промените. При първото пътуване през Сенките е най-добре да имаш до себе някой по-опитен от теб...

— Добре де, схванах основната идея.

— Не е достатъчно. На думи изглежда доста по-лесно, отколкото е в действителност. Има едно специфично усещане, което не може да бъде описано с думи. То трябва да се изпита и преди да си се научила да го контролираш, е най-добре да те придружава водач.

— Човек се учи и от грешките си.

— Може би — отвърнах аз. — Но какво ще стане, ако се окажеш в беда? Тогава едва ли ще имаш време да поправиш грешката си.

— Добре. Сигурно си прав. Аз обаче нямам никакво намерение да рискувам от самото начало.

— Какво си намислила?

Корал се поизправи и махна с ръка.

— Винаги съм си мечтала да направя нещо съвсем определено, ако все пак успея да стигна дотук.

— И какво е то?

— Смятам да помоля Лабиринта да ме изпрати там, където трябва да отида.

— Не те разбрах.

— Ще оставя Лабиринта да избере вместо мен.

— Няма да стане — казах аз. — Ти сама трябва да определиш мястото.

— Откъде си толкова сигурен?

— Така е, повярвай ми.

— А опитвал ли си някога да направиш нещо подобно?

— Не. Нищо няма да стане.

— Някой друг опитвал ли е?

— Безсмислено е. Говориш за Лабиринта сякаш е живо същество, способно да взема свои собствени решения.

— Да — отговори Корал. — Освен това сигурно вече ме познава доста добре — след всичко, през което преминах. Затова просто ще поискам неговия съвет и...

— Чакай!

— Да?

— Ами ако все пак излезе нещо, как смяташ да се върнеш?

— Пеш, предполагам. Значи все пак признаваш, че би могло да стане?

— Да — казах аз. — Нищо чудно Лабиринтът да успее да разгадае някой от несъзнателните ти импулси, да го приеме за твое желание и да те пренесе на съответното място. Това обаче няма да докаже, че Лабиринтът притежава разум, а само, че е свръхчувствителен. Ако бях на твое място, бих се побоял да поема подобен риск. Ами ако в подсъзнанието ти е заложен стремеж към самоунищожение, за който нямаш никаква представа? Или пък...

— Пресилваш нещата. Определено ги пресилваш.

— Само се опитвам да те убедя да пипаш по-внимателно. Животът е пред теб, скитосвай накъдето си поискаш. Би било глупаво...

— Достатъчно! — каза Корал. — Вече съм решила и няма да се откажа. Мисля, че постъпвам правилно. Доскоро, Мерлин.

— Чакай! — извиках аз отново. — Добре. Направи го, щом това искаш. Но нека преди това ти дам нещо.

— Какво?

— Един жокер, който ще ти помогне да се измъкнеш, ако сгафиш някъде.

Извадих колодата си и отделих от нея собствената си Карта. После свалих кинжала от колана си и я привързах за него с копринената си кърпичка.

— Имаш ли някаква представа как се използват Картите?

— Просто се вглеждаш в тях и започваш да си мислиш за човека, с когото искаш да се свържеш.

— И това ще ти свърши работа — казах аз. — Ето ти моята. Вземи я със себе си. Свържи се с мен, когато пожелаеш да се върнеш и аз ще те пренеса.

Хвърлих ѝ кинжала. Той прелетя през Лабиринта и Корал го хвана с лекота.

— Благодаря ти — каза тя. — Май че е време да опитам.

— Ако случайно се получи, не се бави дълго.

— Добре — отговори Корал и затвори очи.

Миг по-късно вече бе изчезнала. Направо да не повярваш.

Отидох до ръба на Лабиринта и задържах ръката си над очертаанията му, докато накрая усетих прилива на енергия.

— Внимавай какви ги вършиш — казах, — защото си я искам обратно.

Една искрица подскочи към дланта ми и я погъделичка.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си ме разбрал?

Всичко се завъртя около мен. След това замайването премина и първото нещо, което усетих, бе, че фенерът е до десния ми крак. Огледах се и разбрах, че се намирам в другия край на Лабиринта, близо до вратата.

— Просто бях в твоето поле — казах аз. — Освен това вече съм настроен към теб. Моето подсъзнателно желание е било да се махна по-скоро оттук.

Вдигнах фенера и излязох от пещерата. Заклучих вратата и оставих ключа на мястото му. Все още му няхах доверие. Щом му се бе прищяло да ми помогне, защо не ме пренесе направо в стаята ми? Сега пак трябваше да се катеря по проклетите стълби.

Закрачих забързано по тунела. Намеси ли се жена, човек трябва да е готов на всичко.

ГЛАВА 6

Когато излязох от тронната зала и тръгнах към стълбището, от един коридор вдясно се появи някакъв тип, облечен в черни кожени дрехи, окичени с впечатляваща колекция от вериги и шипове. Косата му беше боядисана в оранжево и обръсната по мохикански тертип, а от лявото му ухо висяха няколко сребърни обеци. Като цяло човек спокойно можеше да го помисли за ходеща реклама на железарски магазин.

— Мерлин? — каза той. — Добре ли си?

— Като че ли да — отвърнах аз и пристъпих към него, за да разбера кой, по дяволите, е това.

— Мартин! — възкликнах миг по-късно. — Много си се... променил.

Той се ухили.

— Тъкмо се връщам от една много интересна Сянка. Изкарах там цяла година. Нали се сещаш, едно от онези места, където времето наистина лети.

— Тази Сянка е доста технизирана и пренаселена, нали?

— Така е.

— Доколкото си спомням, ти беше почитател на провинциалните идилии.

— Това беше преди. Сега разбирам защо баща ми си пада чак толкова по големите градове и шума.

— И ти ли си станал музикант?

— В известен смисъл... Ще вечеряш ли с останалите?

— Такива са плановете ми. Но първо трябва да се измия и да се преоблека.

— Тогава ще се видим там. Има доста неща, за които да си поговорим.

— Дадено, братовчеде.

Той сграбчи рамото ми и го разтърси. Не бе изгубил от силата си.

Запътих се към стаята си, но преди да направя и двайсетина крачки, усетих как някой се опитва да установи контакт с мен. Спрях и незабавно отворих съзнанието си за контакта, убеден, че това е Корал. Вместо това погледът ми срещна леко усмихнатото лице на Мандор.

— А, много добре — каза той. — Доколкото виждам, си сам, при това в безопасност.

Образът се проясни и аз забелязах, че близо до него е застанала Файона. Доста близо всъщност.

— Аз съм добре — казах. — Върнах се в Амбър. При вас всичко наред ли е?

— Все още сме цели — каза Мандор и погледна над рамото ми, макар че можеше да види само част от тапета на стената.

— Искаш ли да дойдеш при мен? — попитах аз.

— С огромно удоволствие бих посетил Амбър — отвърна той, — но както казват — първо работата. В момента сме доста заети.

— Открихте ли на какво се дължат смущенията?

Мандор се обърна първо към Файона, после отново към мен.

— Да и не — каза той. — Попаднахме на няколко доста интересни подробности, но за момента разполагаме само с хипотези.

— В такъв случай мога ли да ви помогна с нещо?

Файона протегна показалеца си към мен и изведнъж образът ѝ стана далеч по-ясен. Предположих, че е докоснала Картата, за да улесни контакта.

— Сблъскахме се с твоето творение — каза тя. — Дяволския Чекрък.

— И?

— Ти си прав, той притежава разум.

— Вече нямах никакви съмнения по въпроса.

— Нима? — отвърна ми тя. — А случайно да си наясно с това, че твоята машинария си умира да лъже и подвежда хората?

— Накъде биеш, Файона? — попитах аз.

— Този твой Чекрък е наистина разумен, но по свой си начин. Мисля, че е превъртял.

— Какво е направил? Нападна ли ви?

— Не, нищо подобно. Просто му беше ужасно забавно да ни води за носа и да ни обижда. Което съвсем не означава, че е безобиден. Искях само да те предупредя да не му се доверяваш.

Усмигнах се.

— Това ли е всичко? Край на съобщението?

— Засега да — отговори Файона, свали пръста си и образът ѝ помътня.

Преместих погледа си върху Мандор, тъй като исках да обясня, че съм вградил в моя компютър цял куп защитни устройства, така че никой да не може да ровичка из него. Но преди всичко исках да му разкажа за срещата си с Джърт. Но точно тогава контактът ни бе прекъснат и аз усетих нечие друго присъствие.

Обзе ме любопитство. И преди се бях чудил какво ли би станало, ако някой се опита да се свърже чрез Картите с друг човек, който в този момент вече поддържа един контакт. Дали двата импулса биха се обединили? Или пък някой ще почувства нещо като предупредителен сигнал? А може би първият контакт ще бъде прекратен за известно време? Мислех, че едва ли ще открия някога как точно стоят нещата, но просто ми беше интересно. Както и да е...

— Мерлин, друже. Аз съм о'кей.

— Люк!

Мандор и Файона съвсем се бяха изгубили.

— Настина се оправих, Мърл.

— Сигурен ли си?

— Още щом се разделихме, се почувствах значително по-добре. На тази Сянка вече изминаха няколко дни.

Люк носеше тъмни слънчеви очила и зелен бански. Беше седнал на ръба на басейн, под благодатната сянка на огромен чадър. До него се забелязваха остатъците от солиден обяд. Една дама със сини монокини се гмурна в басейна и излезе извън полезрението ми.

— Радвам се да го чуя и...

— Какво ми имаше всъщност? Спомням си, че ти спомена за някаква дрога, която са ми натикали в устата, докато съм бил пленен във Владението. Така ли е станало наистина?

— Никак не е изключено.

— Така е то, когато човек премине предимно на вода — каза Люк замислено. — Добре. Кажи сега какво стана, докато бях във играта.

Винаги ми е било трудно да преценя какво точно да му кажа.

— Предпочитам да чуя първо теб.

— А, така ли?

— Да.

— Ами, аз доста мислих... — започна Люк, — и реших да се откажа. Честта ми е удовлетворена. Няма никакъв смисъл да се опитвам да си отмъстя и на останалите. Но нямам никакво намерение да оставя Рандъм да прецени доколко съм виновен. Твой ред е. Все още ли съм в топлистата на враговете на Амбър? Да си пазя ли гърба?

— Засега никой не е казал нищо определено по въпроса. Но Рандъм е извън града, а аз се прибрах съвсем наскоро. Все още не съм имал възможността да поговоря с останалите и да разбера какво е отношението им към теб.

Люк свали очилата си и ме огледа внимателно.

— Това, че Рандъм е извън града...

— Спокойно, не е тръгнал да те търси — казах аз. — Той е в Каш...

Проклетата сричка ми се изплъзна, преди да успея да спра.

— Кашфа?

— Така ми казаха.

— Какво става там, дявол да го вземе? Амбър никога не е проявявал интерес към това кралство.

— Ами... убийство, ето какво — обясних аз. — В Кашфа, искам да кажа. Там стават някакви бъркотии.

— Ха! — възкликна Люк. — Крайно време беше онова копеле да захапне дървото. Чудесно! Но... Хей! Какво общо има Амбър с това?

— Не знам.

Той се изхили.

— Риторичен въпрос, а? И сам разбирам какво става. Трябва да призная, че Рандъм си го бива. Виж, нали ще ми кажеш кого е сложил на трона, още щом разбереш? Ще ми се да знам как вървят нещата в родното ми градче.

— Дадено — казах аз, опитвайки се да преценя дали става въпрос за поверителна информация. Това и без друго щеше да стане публично достояние, при това съвсем скоро.

— Нещо друго? Какво стана с оная персона, дето се представяше за Винта Бейл?

— Изчезна — отговорих. — В неизвестна за мен посока.

— Странно — каза замислено Люк. — Едва ли ще е за дълго. Сигурен съм, че тя навремето беше и Гейл. Моля те, обади ми се, щом

се появи отново.

— Добре. Да не си се затъжил за нея?

Люк сви рамене и после се усмихна.

— Не бих казал, че умирам да я видя отново.

— Моли се тя да не се затъжи за теб.

— Едва ли — каза Люк. — Вече си знаем и кътните зъби. Между другото, не те потърсих заради нито едно от тези неща...

Кимнах, тъй като вече се бях досетил, че е така.

— Как е майка ми? — попита Люк.

— Не се е разбързала заникъде. Нищо й няма.

— И това е нещо — каза той. — Сам разбираш, че малко унижително за една кралица да изпълнява подобна роля. Закачалка! Господи!

— Съгласен съм — съгласих се аз. — Предложи ми нещо по-добро.

— Ами, бих искал... да я освободиш. Какво ще ми коства това?

— Повдигаш доста парлив въпрос — отбелязах аз.

— Има си хас.

— Дълбоко съм убеден, че тя няма да се откаже, Люк. Доколкото си спомням, именно Джасра те е насъскала срещу цялото семейство. Бомбата, армията, въоръжена с огнестрелно оръжие, 30-то априлските изненади — това са все нейни идеи, нали?

— Добре де, добре. Прав си. Но нещата се промениха...

— Да, нейните планове пропаднаха и ние я спипахме.

— Не това имах предвид. Аз се промених. Сега я разбирам, но разбирам и себе си далеч по-добре. Тя вече не може да ме принуди да се захвана с нещо подобно.

— И как така?

— Ами този делириум, в който бях изпаднал... Той сякаш ме накара да се отърся от заблудите. През последните няколко дни размислих доста върху всичко, което съм направил досега. Не мисля, че тя вече би могла да ме принуди за каквото и да е.

Припомних си лицето на червенокосата жена, която демоните измъчваха в бара, и се сетих за кого ми е напомняла тя.

— Но тя все още е моя майка — продължи Люк, — и не искам да я зарежа в подобно положение. Какво искаш да получиш срещу нейната свобода?

— Не знам, Люк — отвърнах аз. — Все още не сме обсъждали този въпрос.

— В края на краищата тя е твоя пленница.

— Но плановете ѝ бяха насочени срещу всички нас.

— Така е, но аз няма повече да ѝ помагам. Тя наистина се нуждае от някой като мен, за да ги осъществи.

— Съгласен съм. Но какво би ѝ попречило да си намери някой нов помощник? Ако я пусна, никой от нас няма да е в безопасност.

— Но ти вече я познаваш доста добре. Това ще я накара да се позамисли.

— А може би просто ще я направи по-изобретателна.

Люк въздъхна.

— Сигурно си прав — призна той. — Но тя е също толкова алчна, колкото е и всеки друг човек. Достатъчно е да разбереш каква е цената ѝ.

— Не виждам защо Амбър трябва да си плаща за нещо подобно.

— А аз виждам.

— Не забравяй, че тя е наша пленница.

— Това малко усложнява ситуацията — каза Люк, — но определено не я прави безнадеждна. Не и след като тя ще ви е полезна на свобода, отколкото като част от мебелировката на двореца.

— Е, това не успях да го схвана. Какво предлагаш?

— Засега нищо. Просто опипвам почвата.

— Това е твое право. Но, между другото, наистина не виждам как бихме могли да си помогнем, като я освободим. Освен ако не си намислил да се обосновеш с някоя отвлечена философска теория.

— Искях само да ти подхвърля идеята, докато работя над плана си. Кой е най-големият ти проблем в момента?

— Моят най-голям проблем ли? Наистина ли ти се е приискало да го узнаеш?

— И още как.

— Добре. Моят ненормален брат Джърт се е съюзил с Маскирания във Владението на Четирите Свята. Двамата са решили на всяка цена да ми видят сметката. Джърт вече се опита да го направи за пореден път тази сутрин, но според мен истинската заплаха идва от Маскирания. Смятам скоро да се заема с тях.

— Хей, не знаех, че имаш брат.

— Доведен брат. Имам още двама, но с тях се разбирам доста добре. Джърт ми има зъб откакто се помня.

— Интересно наистина. Ти никога не си споменавал за тях.

— Никога не сме говорили за семействата си, забрави ли?

— Да-а. Успя да ме изненадаш. Кой е Маскираният? Върти ми се нещо такова из главата. Май че ти ми спомена нещо за него. Всъщност това е Шару Гарул, нали?

Поклатих глава.

— Майка ти не беше сама в Цитаделата на Владението. Един възрастен мъж, на чийто крак бе издълбано „Риналдо“, ѝ правеше компания. Двамата си стояха встрани с всичките шапки и наметала по тях, а ние с Маскирания си разменяхме магически любезности.

— Ама че работа — каза Люк. — Излиза, че Владението си има нов господар. Той ли ме е натъпкал с дрога?

— Както ти казах вече — никак не е изключено.

— Значи и аз имам сметки за уреждане с него. Що за стока е този Джърт?

— Ами, пада си гадняр. Но освен това е голям дървенияк. Спречкаме ли се, на бойното поле редовно остава по някое парче от него.

— Но сигурно се учи от грешките си?

— И това е вярно. Последния път беше доста самоуверен. Смята, че скоро ще се сдобие с някаква нечувана сила.

— Леле-мале — каза Люк. — Май че Маскираният ще го използва за опитно животинче.

— В какъв смисъл?

— Изворът на Силата, приятелю мой. В Цитаделата има източник на чиста енергия. Той не е част от Сенките. Резултат е от срещата на Четирите Свята.

— Знам, видях го в действие.

— Мисля, че този Маскиран все още не е успял да го овладее напълно.

— А на мен ми се стори, че се справя доста добре.

— Да, но едва ли си видял кой знае какво. Има цял куп тънки подробности, за които той още не подозира или пък е научил за тях съвсем наскоро и се нуждае от време, за да ги усвои.

— Като например?

— Онзи, който разполага с достатъчно надеждна защита, която да му позволи да се изкъпе в Извора, ще се сдобие с невероятна физическа сила и магически способности. Това обаче не е чак толкова трудно. Аз успях да го постигна. Но в записките на стария Шару открих още нещо — начин да се замени определена част от нечие тяло с чистата енергия на Извора. Много е рисковано. Възможността да платиш за подобна дързост с живота си е огромна. Но успееш ли, това би те превърнало в нещо като супермен, в своеобразна жива Карта.

— И преди съм чувал нещо подобно, Люк...

— Сигурно — отвърна той. — Моят баща се е подложил на този процес...

— Точно така! — възкликнах аз. — Коруин спомена, че Бранд се бил превърнал в жива Карта. Едва са успели да го заковат накрая.

Люк скръцна със зъби.

— Извинявай — казах аз. — Но така ми го разказаха и на мен. Значи в това е било тайното оръжие на Бранд...

Люк кимна.

— Имам чувството, че Маскираният някак е разбрал, че това е правено и преди и е решил да го изпробва върху твоя брат.

— Мамка му! — казах аз. — Само това ми липсваше. Джърт в ролята на магическо същество, природна сила или Бог знае още какво. Работата става дебела. Какво знаеш за този процес?

— О, на теория съм запознат с по-голямата част от него. Но не бих рискувал. Мисля, че той отнема някаква част от човешката ти същност. След него вече не ти дреме особено за останалите хора, нито за техните представи за добро и зло. Мисля, че точно това е станало с баща ми.

Какво можех да кажа? Може би беше така, а може би не. Вероятно Люк искаше да намери някаква външна причина за предателството на баща си. Нямах намерение да споря с него, макар че ми бяха разяснили нещата по съвсем друг начин. Затова само се засмях и казах:

— При Джърт ще е много трудно да се установи дали е настъпила някаква промяна.

Люк също се усмихна.

— Но ако от това наистина излезе нещо и решиш да си премериш силите с тях двамата, при това на техен терен, животът ти

няма да струва кой знае колко.

— А нима имам друг избор? — попитах аз. — Те вече са ме погнали. Най-добре ще е да действам веднага, докато Джърт все още не се е подложил на това преображение. Колко би трябвало да трае то?

— Ами, самите приготовления изискват доста време, но не е задължително обектът да присъства. Всичко зависи от това какво е успял да направи Маскираният досега.

— Май ще се наложи да се размърдам.

— Няма да те оставя да отидеш сам — каза Люк. — Това ще е равносилно на самоубийство. Аз познавам мястото. Освен това разполагам с неголяма група от наемници, които съм скрил на една Сянка. Ако се възползваме от тях, бихме могли да отвлечем вниманието на пазачите и дори да се справим с тях.

— А специалните амуниции вършат ли работа там?

— Не. Опитавме ги при атаката с планерите. Забрави за огнестрелните оръжия. Ще трябва да разчитаме единствено на мускулите, ризниците и стоманените остриета. Ще поработя по въпроса.

— Двамата с теб бихме могли да се пренесем там чрез Лабиринта, но това не важи за твоите наемници... Освен това Картите действат доста несигурно на това място.

— Знам. Значи ще се наложи да измисля нещо.

— Накрая ще се озовем лице в лице с Джърт и Маскирания. Само ние двамата. Ако кажа на останалите, те ще се опитат да ме задържат тук, докато се върне Рандъм. А тогава може да стане твърде късно.

Люк се усмихна.

— Знаеш ли, майка ми би могла доста да ни помогне. Тя знае за Извора повече от мен.

— Не! — казах аз. — Тя се опита да ме убие.

— Кротко бе, човек. Успокой се. Изслушай ме първо.

— Освен това тя е загубила дуела с Маскирания и затова сега е закачалка за дрехи.

— Още една причина този път да е по-внимателна. Не мисля, че тази победа ще се реши със сила. Нужна ни е по-скоро изобретателност. Тя е добра. Маскираният сигурно я е изненадал. Тя е истински адепт на Умението, Мърл.

— Не! Тя иска смъртта на всички ни!

— Подробности — каза Люк. — След смъртта на Кейн, вие сте само нейни символични врагове. Истинският ѝ враг сега е Маскираният. Той ѝ отне Владението. Ако можеше да избира сега, тя би се заела с него, а не с вас.

— И ако успее да се справи с него, ще може спокойно да си уреди сметките с Амбър.

— Не мисля. Точно това е най-ценното в моя план.

— Твоят план не ме интересува.

— Защото вече знаеш, че ще се съ согласиш с него, нали? Току-що се сетих за начин, по който да решиш всичките си проблеми. Просто след като я освободиш, ѝ предложи Владението и в замяна на това поискай от нея да забрави за разногласията с Амбър.

— И да ѝ връча лично тази ужасяваща сила?

— Ако смяташе да я използва срещу вас, отдавна щеше да го е направила. Тя се бои от крайностите и сега, когато Кашфа ѝ се изплъзва неудържимо, ще сграбчи първото нещо, което ѝ се предлага. Ето това е най-ценната част от моя план.

— Така си мислиш ти.

— По-добре кралица на Владението, отколкото закачалка в Амбър.

— Мътните те взели, Люк. Винаги успяваш да накараш и най-тъпите си идеи да звучат привлекателно.

— Добър съм, не отричам — отвърна той. — Какво ще кажеш?

— Трябва да си помисля.

— Тогава мисли бързо. Джърт може би вече се пличка в Извора.

— Не ме притискай, друже. Казах, че ще си помисля. Това е само един от проблемите ми. Ще отида да хапна и след това ще огледам предложението ти от всички страни.

— Искаш ли да ми кажеш нещо и за останалите си проблеми? Може пък да успее да ги реша накуп.

— Не, по дяволите! Ще те потърся пак... скоро. Става ли?

— Добре. Но ще е добре да присъствам, докато освобождаваш мамчето от заклинанието. Искам всичко да протече гладко. Вече си измислил начин, нали?

— Да.

— Радвам се да го чуя. Не бях съвсем сигурен как да реша този проблем, а не разполагам с излишно време за чудене. Привършвам тук и отивам да подготвя моите хора — каза Люк и дамата със сините монокини се появи на повърхността на басейна.

По дяволите. Направо невероятно. Нищо чудно, че едно време Люк се скъсваше да печели наградите на търговския отдел на „Гранд“. Но нямаше как да не призная, въпреки чувствата си към Джасра, че идеята хич не беше лоша. Рандъм не беше заповядал да я задържа на всяка цена. Вярно, че последния път, когато се видяхме, той не бе имал кой знае каква възможност да ми каже каквото и да е. Дали Джасра щеше да постъпи така, както бе предположил Люк? Би било логично, но хората рядко се осланят на здравия си разум, особено когато това е най-необходимо.

Прекоших коридора и реших да се кача по задното стълбище. Тъкмо когато завивах по средата, забелязах, че някой е застанал в края му. Беше жена, която гледаше в друга посока. Дългата ѝ рокля бе в жълто-червени тонове, а рамената ѝ бяха приятно закръглени...

Щом чу стъпките ми, тя се обърна и видях, че това е Найда. Тя внимателно огледа лицето ми.

— Лорд Мерлин, можете ли да ми кажете къде е сестра ми? Разбрах, че сте излезли заедно.

— Разглеждаше някакви произведения на изкуството, след което си спомни, че трябва да свърши нещо спешно — отговорих аз. — Не знам точно къде отиде, но останах с впечатлението, че ще се върне съвсем скоро.

— Добре. Просто приближава време за вечеря и аз очаквах, че ще се присъедини към нас. Тя остана ли доволна от прекарания следобед?

— Мисля, че да — казах аз.

— Беше доста умислена напоследък. Надявахме се, че това пътуване ще я разведри. Просто нямаше търпение да види Амбър.

— Корал беше в отлично настроение, когато я оставих.

— О-о. А къде стана това?

— Тук наблизко — отвърнах аз.

— А къде ходихте всъщност?

— Направихме си една дълга разходка до града. Разведох я и из някои части на двореца.

— Значи тя е тук, в двореца?

— Поне беше, когато я видях за последен път. Не мога да гарантирам, че след това не е излязла пак.

— Разбирам — каза Найда. — Съжалявам, че не успях да поговоря с вас по-рано. Чувствам се така, сякаш се познаваме от доста време.

— Нима? — попитах аз с искрена изненада.

— Преглеждала съм досието ви толкова пъти.

— Моето досие?

— Не е тайна, че дипломатическата ни служба води досиета на хората, които биха могли да представляват интерес за нас. Имаме досиета на цялото кралско семейство на Амбър, дори на онези негови членове, които никога не са се занимавали с дипломация.

— Никога не съм се сецал за това — казах аз, — но съм съгласен, че е напълно резонно.

— Разбира се, данните за детството ви са доста оскъдни, а сведенията за настоящите ви проблеми са много обезпокоителни.

— Аз също съм доста обезпокоен от тях, повярвайте ми. Да разбирам ли, че се опитвате да допълните досието ми с актуална информация?

— Не, просто, ми беше любопитно. Вашите проблеми касаят в известна степен интересите на Бегма и е логично да сме заинтересовани.

— А как така сте узнали за въпросните проблеми?

— Разполагаме с доста добро разузнаване. При повечето малки кралства е така.

Кимнах.

— Няма да настоявам за източниците ви на информация, но държа да уточня, че ние не сме решили да търгуваме с информация.

— Погрешно ме разбирате — каза тя. — Аз не се опитвам да събера нови данни за вашето досие. По-скоро исках да ви предложа известно съдействие.

— Благодаря ви. Оценявам жеста, но не виждам как бихте могли да ми помогнете.

Усмивката на Найда изложи на показ безупречните ѝ зъби.

— За съжаление, не мога да ви кажа нещо по-конкретно, без да съм запозната с някои детайли. Все пак, ако решите, че се нуждаете от помощта ни или просто искате да поговорим, обадете ми се.

— Разбира се — казах аз. — Ще се видим на вечеря.

— Надявам се, след това също — добави тя, докато слизаше по стълбите.

Това пък как трябваше да го разбирам? Като покана за среднощно рандеву? Ако беше така, то мотивите ѝ бяха повече от прозрачни. Или пък просто бе изразила настойчивото си желание да получи повече информация.

Докато вървах към покоите си, забелязах в дъното на коридора странен светлинен ефект. Една бяла лента, широка около петнайсет сантиметра, пресичаше двете стени и пода. Приближавайки към нея, забавих крачка. Дали пък някой не бе изобретил нова система за осветление на двореца в мое отсъствие?

Докато прекрчвах лентата на пода, тя се стопи заедно с тези по стените. Остана единствено източникът на светлината, който придоби формата на правилен кръг и след това се завъртя около мен на височината на коленете ми. Изведнъж отвъд кръга се появи някакъв образ, а самият кръг се превърна в нещо като зелена сфера. Неочаквано се озовах стъпил на някаква хлъзгава повърхност с червеникав цвят. Светлината избледня. Едва когато покрай мен, помахвайки плавно с опашка, премина голяма риба, осъзнах, че вероятно се намирам под водата, а това, на което съм стъпил, е може би нещо като корал.

— Адски съм впечатлен — казах аз, — но се бях запътил към покоите си.

— Просто малка демонстрация — каза един познат глас, който сякаш идваше отвсякъде около мен. — Аз Бог ли съм?

— Наричай се както ти скимне. Нямам намерение да споря с теб.

— Сигурно е забавно да си Бог.

— Нима? И какъв се падам аз тогава?

— Това е сложен геологически въпрос.

— Геологически друг път. Аз съм компютърният инженер, който те създаде, Чък.

Една въздишка огласи моя подводен свят.

— Трудно е да се откъснеш от корените си.

— А нужно ли е? Какво му е лошото на това да си имаш корени?

И най-красивите растения разчитат на тях.

— Красив цвят отгоре, тиня и тор отдолу.

— В твоя случай става въпрос за метал и интересен набор от криогенни устройства, както още някои други неща — до едно невероятно чисти.

— Тогава може би имам нужда от тиня и тор.

— Добре ли си, Чък?

— Опитвам се да намеря себе си.

— Всеки минава през нещо подобно. Ще ти мине.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Кога? Как? Защо?

— Ако ти кажа, ще те излъжа. При всекиго е различно.

Край мен премина цяла флотилия от симпатични черно-червени рибки.

— Ще мога да се откажа от всезнанието... — каза Чък след известно време.

— Чудо голямо. На кого му е притрябвало нещо подобно?

— ... И да се отдам на всеможенето.

— Виж, то си е трудна работа — признах аз.

— Ти си толкова загрижен за мен, татко.

— Старая се. Някакви особени грижи ли са те налегнали?

— Искаш да кажеш, освен екзистенциалните ми проблеми?

— Да.

— О, не. Просто те доведох тук, за да те предупредя за един човек на име Мандор. Той е...

— Той е мой брат — казах аз.

Пауза.

— Това го прави мой чичо, нали така?

— Мисля, че да.

— Ами дамата, която беше с него? Тя...

— Файона ми е леля.

— Значи си имам и пралеля. Божичко!

— Какво има?

— Сигурно е признак на лош вкус да се говорят лоши неща за роднини?

— Не и в Амбър — казах аз. — Тук това е нещо обичайно.

Кръгът потръпна отново и ето, че се озовахме отново в коридора на двореца.

— Сега сме в Амбър — каза Чък. — Затова мога да говоря лошо за тях колкото си поискам. На твое място не бих им се доверил. Мисля, че са леко откачени. Да не говорим, че са склонни да мамят и обиждат.

Аз се засмях.

— Превръщаш се в истински амбърит.

— Наистина ли?

— Да. Точно такива сме ние. Не се притеснявай. За какво успяхте все пак да се спречкате?

— Предпочитам да не те намесвам.

— Както прецениш.

— Значи не е нужно да те предупреждавам за тях повече?

— Не, не е.

— Добре тогава. Това беше основната ми грижа. Отивам да проверя концепцията за тинята и тора...

— Чакай!

— Какво?

— Ти май си станал доста добър в пренасянето на разни неща през Сенките?

— Да, струва ми се, че имам известен напредък.

— А ще можеш ли да пренесеш една неголяма група от бойци заедно с техния водач?

— Мисля, че бих се справил.

— Мен също.

— Разбира се. Къде са те сега и къде искаш да ги изпратя?

Изрових от джоба си Картата на Люк и я задържах пред очите си.

— Но... Ти ми каза да не се доверявам на този човек.

— Сега вече не е така — казах аз. — Но само по тази линия. Нещата в известен смисъл се промениха.

— Не разбирам. Но щом казваш...

— Можеш ли да го откриеш и да уредиш всичко?

— Би трябвало да мога. Къде смятате да ходите?

— Знаеш ли къде се намира Владението на Четирите Свята?

— Да. Но това е много опасно място, татко. Много е трудно да проникнеш там и след това да се измъкнеш. Точно там една червенокоса дама се опита да ме блокира чрез енергиен ключ.

— Джасра.

— Така и не разбрах как се казваше.

— Тя е майка на Люк — обясних аз, размахвайки Картата.

— Каквато майката, такъв и синът — заяви Чък. — Може би е най-добре да не се замесваш в нищо с тези двамата.

— Май че ще се наложи тя да дойде с нас.

— О, не. Тази дама е много опасна. Не я вземай с нас. Тя е много силна на онова място. Може да се опита да ме сграбчи отново. Може и да успее.

— Джасра ще е твърде заета с други неща — казах аз. — Освен това може да имаме нужда от нея. Затова по-добре започвай да свикваш с тази мисъл отсега.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Боя се, че да.

— Кога искаш да отидеш дотам?

— Трябва да разбере кога ще са готови хората на Люк. Защо не се заемеш с това?

— Добре. Но продължавам да си мисля, че може би правиш грешка, като отиваш на това място с такива хора.

— Ще се нуждая от нечия помощ, а изборът ми се свежда до тях двамата — казах аз.

Чък се сви в съвсем малка точица. След това изчезна.

Поех дълбоко въздух, реших да пропусна традиционната за подобни ситуации тежка въздишка и се отправих към входа на покоите си, от който сега ме разделя само няколко заветни метра. И тъкмо когато протягах ръка към дръжката на вратата, усетих поредния опит за контакт. Корал?

Отворих съзнанието си за импулса и пред мен отново се появи Мандор.

— Добре ли си? — попита той незабавно. — Прекъснаха ни по доста странен начин.

— Добре съм — отвърнах аз. — Не се безпокой, шансът това да се повтори е едно на един милион.

— Струваш ми се леко раздразнен.

— Да се опиташ да изкачиш тези стъпала, докато всички сили на Вселената се опитват да те забавят, е досадна работа, повярвай ми.

— Не разбирам.

— Просто изкарах тежък ден — обясних аз. — Ще се видим скоро.

— Исках да поговорим още малко за зачестилите Бури, за новия Лабиринт и...

— По-късно. Очаквам да ме потърсят чрез Картите.

— Извинявай. Не е чак толкова спешно. Ще ти се обадя пак.

Мандор прекъсна контакта и аз най-после хванах дръжката на вратата. Зачудих се дали ако превърна Чък в телефонен секретар, това няма значително да улесни ежедневието ми?

ГЛАВА 7

Окачих наметалото върху Джасра, а колана с оръжията — на таблата на леглото. Изчистих си ботушите, измих си ръцете и лицето и примъкнах от сенките една разкошна риза с цвят на слонова кост и сиви панталони. Накрая извадих от гардероба любимия си пурпурен жакет, на който съм направил една малка магия, засилваща леко чара и остроумието на мъжа, който го облече. Като че ли се задаваше подходящ повод да се възползвам от услугите му.

Докато се сресвах, някой почука на вратата.

— Минутка — извиках аз.

Привърших набързо с пригответленията си, тъй като навярно вече бях закъснял, дръпнах резето на вратата и я отворих.

На прага бе застанал Бил Рот, облечен в червено и кафяво, с вид на застаряващ офицер от армията.

— Бил! — казах аз, стиснах здраво ръката му, разтърсих я и го въведох в стаята. — Радвам се да те видя. Тъкмо се връщам от едно рисковано пътуване и вече се каня да потегля на друго. Не знаех дали все още си в двореца. Канех се да те потърся веднага, щом събитията позабавят хода си.

Бил се усмихна и ме перна леко по рамото.

— Отивам на вечерята — каза той. — Хендън ми каза, че и ти ще бъдеш там. Реших да се кача дотук, защото ще присъстват и онези пратеници от Бегма.

— О, да не би да имаш някакви новини за мен?

— Имам. Нещо ново около Люк?

— Току-що говорих с него. Каза, че се отказва от отмъщението.

— А смята ли да се подложи на онзи разпит, за който ми спомена?

— Според мен, не.

— Жалко. Проучих нещата доста задълбочено и открих, че съществува прецедент, касаещ подобна вендата, от който защитата на Люк би могла да се възползва. Твоят чичо Озрик навремето успял да си

отмъсти на трима от членовете на фамилията Карм за смъртта на свой роднина по майчина линия. След разпита Оберон, който по онова време бил в приятелски отношения с клана Карм, решил да оправдае твоя чичо. Нещо повече, той дори прибавил по този повод нещо като нова алинея във вашия Родов кодекс...

— И изпратил Озрик на една особено гадна война, от която той не се завърнал — намесих се аз.

— Не знаех — каза Бил, — но въпреки това прецедентът си е прецедент.

— Ще го разкажа на Люк.

— Кое по-точно?

— Всичко — отговорих аз.

— Не това дойдох да ти кажа — продължи Бил. — Готви се нещо по военната част.

— За какво говориш?

— Ще ми бъде още по-лесно направо да ти го покажа — каза той. — Няма да ни отнеме повече от минута.

— Добре, да вървим — съгласих се аз и го последвах в коридора.

Слязохме по задното стълбище и после завихме наляво. Подминахме кухнята и поехме по един коридор, който ни отведе в задната част на двореца. Докато вървахме натам, дочух някакво трополене, погледнах към Бил и той ми кимна.

— И аз го чух, докато минавах оттук. Затова се запътих натам. Всичко тук събужда любопитството ми.

Кимнах на свой ред, тъй като вече бях минал през тази фаза. Освен това шумът идваше от оръжейната.

Там заварихме Бенедикт, който тъкмо проверяваше цевта на една карабина. Около него търчаха поне десетина души, които разнасяха, почистваха и подреждаха най-различни оръжия.

— Мислех, че си в Кашфа — казах аз.

— Върнах се — отвърна ми той.

Изчаках, очаквайки, че ще продължи с обясненията, но не последва нищо. Бенедикт никога не е минавал за приказливец.

— Като че ли се готвиш за нещо на местна почва — отбелязах аз, тъй като знаех, че специалните амуниции могат да свършат работа само в Амбър и в още няколко близки кралства.

— Допълнителната сигурност никога не е излишна — каза той.

— Ще ми кажеш ли малко повече?

— Не сега — отвърна Бенедикт, придържайки се стриктно към телеграфния си стил.

— Трябва ли и ние да се включим? — попитах аз. — Ще се въоръжаваме ли? Ще се строят ли укрепления?

— Не, няма да се наложи. Ти просто си действай по твоите задачи.

— Но...

Бенедикт се обърна. Явно разговорът бе приключил. За всеки случай зададох още няколко въпроса, но той дори не ми обърна внимание. Свих рамене и отидох отново при Бил.

— Да вървим да хапнем — казах му.

Докато крачехме забързано по коридора, той тихо ме попита:

— Имаш ли някаква идея какво би могло да означава това?

— Сигурно Далт е някъде наблизо.

— Бенедикт беше в Бегма с Рандъм. Може би Далт се е развихрил именно там.

— Имам чувството, че е някъде наблизо.

— Ами ако Далт е пленил Рандъм...

— Невъзможно — казах аз, но дори при мисълта за нещо подобно ме полазиха тръпки. — Рандъм може да се пренесе тук, когато си поиска. Не. По-скоро е нещо в близост до Амбър, но Бенедикт смята, че би могъл да се справи и сам.

— Но той каза, че няма нужда от укрепления.

— Щом той казва, че няма нужда от укрепления, значи наистина няма нужда.

— Значи нека оръдията си гърмят, ние ще си обменяхме светски клюки с по чаша шампанско в ръка?

— Щом Бенедикт смята, че така трябва.

— Значи наистина му имате доверие. А какво щяхте да правите без него?

— Щяхме да сме по-изнервени.

Бил поклати глава.

— Извини ме — каза той, — но не съм свикнал да вярвам в легенди.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти, макар че не би трябвало. Точно там е проблемът.

Той замълча, докато завием зад близкия ъгъл и после добави:

— И по времето на баща ти пак беше така.

— Бил — казах аз, след като тръгнахме нагоре по стълбището, — ти си познавал баща ми още преди той да си възстанови паметта, още докато е бил просто добрият ти стар приятел Карл Кори. Може би търся в неправилната посока. Мислиш ли, че нещо от това, което знаеш за този период от живота му, би могло да ми помогне да го открия?

Бил спря и ме погледна.

— Не си мисли, че не съм премислял всичко и от този ъгъл, Мърл. Много пъти досега съм се опитвал да си представя къде би отишъл моят приятел Карл, след като мисията му тук е била завършена. Но той винаги е бил потаен човек, дори по онова време. Потаен и непоследователен. Карл се занимаваше с най-различни неща, свързани с военните. Но освен това пишеше и музика. Как ти се връзва това с останалите му наклонности?

— Живял е дълго. Научил е много, преживял е много.

— Точно така. Затова е толкова трудно да предположа в какво се е забъркал сега. На няколко пъти след приятелски разпивки той споменаваше имена на учени или пък художници, за които не бях и подозирал, че знае нещо. Когато се запознахме, той вече беше наясно с историята на моя свят от последните няколко века. Кой би могъл да предположи накъде го е повело въображението и жаждата му за знания?

Продължихме нагоре по стълбището. Защо ли ми се струваше, че Бил знае повече от това, което бе склонен да сподели?

Когато наближихме трапезарията, отвътре се разнесе приятна музика. Влязохме вътре и аз налетях право на Луела, която ме изглежда кръвнишки. Забелязах, че храната е все още на масата, покрита с похлупаци, за да не изстине. Никой от поканените не бе седнал. Повечето от тях стояха прави с питие в ръка и водеха вяли разговори. Вдясно се бяха настанили тримата музиканти, които упорито се опитваха да разведрят обстановката. През остъклената южна стена на трапезарията се разкриваше приказна гледка към града. Навън снегът се сипеше все така тихо и кротко.

— Всички те чакат — прошепна ядосано Луела. — Къде е момичето?

— Корал ли?

— За кое друго момиче бих могла да те питам?

— Не съм съвсем сигурен къде отиде — казах аз. — Разделихме се преди около два часа.

— Тя смяташе ли да вечеря с всички?

— Нямам представа.

— Няма защо да чакаме повече — каза Луела. — Цялата предварителна подредба на местата отиде по дяволите. Ти какво, съвсем ли я изтощи?

— Луела...

Тя промърмори нещо нечленоразделно на ребманския си диалект, после ми обърна гръб и се насочи към Вайъли.

— Здравата си я загазил, момчето ми — отбеляза Бил. — Давай да атакуваме бара, докато тя пренарежда гостите.

Не се наложи да се разхождаме чак дотам, тъй като към нас се приближи един прислужник, който носеше поднос с чаши.

— От най-доброто вино на Бейл — заяви той и ние му се доверихме.

Отпих от чашата си и установих, че не ни е излъгал. Виното вля във вените ми известна доза кураж.

— Никого не познавам тук — каза Бил. — Кой е онзи тип с червения копринен пояс, онзи, дето е застанал до Вайъли?

— Това е Оркуз, премиер-министър на Бегма. А онази доста привлекателна дама, която говори с Мартин, е дъщеря му Найда. Корал — момчето, за което току-що ме съдвкаха, е сестра ѝ.

— А-ха. А онази апетитна блондинка, дето е впила стръвен поглед в Жерар?

— Не я познавам — казах аз. — Не познавам също мъжа и жената, които са застанали от дясната страна на Оркуз.

Присъединихме се към останалите поканени и Жерар, който като че ли задушаваше в непривичните за него копринени финтифлюшки, ни представи въпросната с русокоса дама като Дрета Ганел — помощничка на бегманския посланик. Самият посланик, на име Ферла Куист, се оказа стройната дама, застанала до Оркуз. Мъжът до нея бе нейният секретар. Така и не разбрах дали съм чул правилно странното му име. На мен поне ми прозвуча като Кейд. И докато оглеждахме останалите гости, Жерар се опита да се измъкне и да ни остави да се

оправяме с Ферла Куист. Тя обаче го спипа ловко за ръкава и попита за нещо във връзка с флота. Аз се усмихнах и двамата с Бил бързичко се отдалечихме от тях.

— Божичко! Ама че се е променил Мартин — възкликна Бил. — Все едно, че се е измъкнал от някой видеоклип. За малко да не го позная. Миналата седмица...

— За него е изминала повече от година — обясних аз. — Решил да намери истинското си „аз“ в джунглата на големия град.

— И какви бяха първите му отзиви?

— Не успях да го разпитам за подробностите — отвърнах аз и в главата ми се появи една доста странна мисъл, която побързах да прогоня.

В този миг музиката спря, Луела се прокашля и посочи към Хендън, който обяви новото разположение на местата. Моето се оказа в единия край на масата и както разбрах след това, първоначално от лявата ми страна е трябвало да седне Корал, а от дясната — Кейд. Узнах също, че Луела се е опитвала до последния момент да се свърже с Флора, за да я настани на мястото на Корал, но тя не отговорила на нито едно от повикванията.

В края на краищата Вайъли застана начело на масата, както можеше да се очаква, Луела седна от дясната ѝ страна, а Оркуз от лявата. От страната на Луела се наредиха още Жерар, Дрета и Бил, а от страната на Оркуз — Ферла, Мартин, Кейд и Найда. Аз заведох Найда до масата и седнах до нея. Вляво от мен вече се бе настанил Бил.

— Много шум за нищо — прошепна той, аз кимнах и след това го представих на Найда. Тя тутакси прояви интерес към неговите занимания. Бил пусна в действие добре шлифованата от толкова разказване история за това как е защитавал правата на едно куче в дело за правата върху някакво наследство. Историята нямаше нищо общо с живота в Амбър, но пък безспорно изигра нужната роля. Найда се разсмя сдържано, Кейд също.

Ордъворите бяха сервирани на минутата. Музикантите засвириха отново и разговорите придобиха по-интимен характер. Бил даде знак, че иска да ми каже нещо, но Найда вече бе успяла да го изпревари.

— Що се отнася до Корал — каза тихо тя, — сигурен ли сте, че тя е добре? Не ѝ беше зле или нещо подобно, когато се разделихте, нали?

— Не — отговорих аз. — Стори ми се абсолютно здрава.

— Странно — каза Найда. — Бях останала с впечатлението, че не би пропуснала подобно събитие.

— Очевидно нещо я е забавило повече, отколкото е предполагала — отбелязах аз.

— Накъде точно се бе запътила? Къде се разделихте?

— Тук, в двореца. Развеждах я наоколо и тя пожела да разгледа някои места. Аз не разполагах с нужното време и я оставих да продължи сама.

— Едва ли е забравила за вечерята.

— Според мен я плени неподражаемото излъчване на едно произведение на изкуството.

— Значи все пак би трябвало още да е в границите на двореца.

— Трудно ми е да твърдя нещо подобно с абсолютна сигурност. Както вече ви казах, не е изключено да е излязла навън сама.

— Искате да кажете, че не сте съвсем сигурен къде се намира в момента?

Кимнах.

— Абсолютно точно — казах аз. — Може би дори вече е в стаята си и се преоблича.

— Ще проверя след края на вечерята, ако не се появи дотогава. Бихте ли ми помогнал да я открия?

— Аз също възнамерявах да я потърся, в случай, че ни лиши от присъствието си толкова дълго.

Найда кимна и отново се зае с вечерята си. Неудобна ситуация. Беше невъзможно да ѝ кажа самата истина, без да разкрия факта, че Корал е дъщеря на Оберон. Подобна пикантна подробност една ли щеше да заздравя поразклатените за момента отношения между Бегма и Амбър. Кой знае, може би в Бегма това беше публична тайна, но тук нещата стояха иначе. Никак не ми се искаше да безпокоя Рандъм точно сега, когато той вероятно бе доста зает с делата си в Кашфа. Освен това никак не ми се искаше да трябва да отговарям на въпроси за настоящите ми планове и проблеми, защото не желаех да го лъжа. Никак не бе изключено да ми забрани да напада Владението. Единственият друг член на кралското семейство, с когото можех да споделя истината за Корал, беше Вайъли, а точно сега тя бе доста заета със своите задължения.

Въздъгнах и насочих вниманието си към вечерята.

Бил се приближи леко към мен, за да привлече вниманието ми, и аз последвах примера му.

— Да? — казах.

— Има някои неща, които бих искал да споделя с теб — започна той. — Но се надявах, че ще можем да се уединим някъде на спокойствие.

Засмях се тихо.

— Съгласен съм — каза той. — Май че в скоро време няма да ни се отдаде по-добра възможност от тази вечеря. Не знам за какво точно си говорихте с Найда, но Бегма вероятно още не е обявила война на Амбър, щом музикантите продължават да свирят.

Кимнах и хапнах още малко от ястието си.

— Проблемът е, че бегманците не трябва да ни чуят. От друга страна, няма за кога повече да отлагам, като знам за проблемите ти с Люк и Джасра. Какво смяташ да правиш след вечерята? Бих предпочел да поговорим по-късно, но ако си чак толкова зает, ще се опитам да ти сведа всичко още сега.

Погледнах към Найда и Кейд. Бяха погълнати от дегустирането на различните вкуснотии, с които бе отрупана трапезата, и едва ли щяха да ни чуят. За съжаление, не разполагах с нито едно подходящо за случая заклинание.

— Слушам те — прошепнах иззад чашата си с вино.

— Първо, Рандъм ми даде цял куп документи, които да прегледам. Става въпрос за проектодоговор, който би трябвало да даде на Кашфа допълнителни търговски облекчения, аналогични на тези, с които Бегма вече разполага. Приемането на Кашфа в Златния кръг е само въпрос на време.

— Разбирам — казах аз. — Вече чух нещо по въпроса, но сега вече го знам със сигурност.

Бил кимна.

— Това далеч не е всичко — каза той.

Инструментите замлъкнаха за пореден път и аз дочух фрагменти от другите разговори, които се водеха около масата. Прислужниците бяха занесли на музикантите подноси с храна и вино.

Бил се усмихна.

— По-късно.

— Добре — съгласих се аз.

Сервираха ни странно блюдо с плодове в някакъв причудлив сос. Опитах ястието с върха на лъжицата си и после го побутнах леко встрани. Найда забеляза това и се опита да привлече вниманието ми с жест. Приблжих се леко до нея.

— Е, какво решихте за довечера? — прошепна тя.

— За кое по-точно? Вече ви казах, че ще потърся Корал, ако не се появи.

Найда поклати глава.

— Не това имах предвид. Какво ще правите след това? Ще минете ли през моята стая, за да поговорим?

— За какво?

— Според моите сведения напоследък някой се опитва да ви убие.

Това проклето досие вече започваше да ме притеснява.

— Вашите сведения са малко остарели — казах аз. — Събитията доста напреднаха оттогава.

— Това означава ли, че вече не сте в опасност?

Вгледах се внимателно в лицето ѝ.

— Вниманието ви към мен е трогателно, Найда. Но все пак ми се ще да ви попитам къде моите проблеми се пресичат с вашите интереси? Всеки си има грижи. На мен просто за момента са ми се струпали малко повече, но аз работя по въпроса.

— Ами ако това не се окаже достатъчно, за да спасите живота си?

— Не е изключено. Надявам се да не стигна дотам. И все пак, на какво се дължи вашият интерес?

Найда погледна към Кейд, но той беше твърде зает с храната си.

— В състояние съм да ви помогна.

— По какъв начин?

Тя се усмихна.

— Чрез елиминиране.

— О? Някого конкретно ли имате предвид или смятате да отстраните всичките ми врагове?

— По-скоро второто.

— Тогава сигурно разполагате с някакъв доста ефективен метод?

Найда продължи да се усмихва.

— Да, така е. Специализирали сме се в отстраняването на проблеми, причинени от хора. Необходими са ни само техните имена и местонахождение.

— Някакво тайно оръжие може би?

Тя погледна отново към Кейд, тъй като леко бях повишил глас.

— Наречете го така, щом искате.

— Интересно предложение — казах аз. — Но вие така и не отговорихте на въпроса ми.

— Припомнете ми го.

Бяхме прекъснати от един прислужник, който се приближи, за да смени кърпите на масата. Сетне бяха вдигани тостове. Първо Луела вдигна тост за Вайъли, а после Оркуз предложи тост за идващото от далечното минало приятелство между народите на Бегма и Амбър. Изпих по няколко глътки и двата пъти, а Бил допълни шепнешком:

— Което е на път да се пообтегне.

— Приятелството ли имаш предвид? — попитах аз.

— А-ха.

Погледнах към Найда, която седеше все така вперила поглед в мен и явно очакваше да ѝ припомня въпроса си. Бил също забеляза това и се обърна в другата посока. Точно тогава Кейд заговори Найда и аз спокойно довърших блюдото си, пийнах глътка вино и зачаках. Секунди след това чинията ми бе отнесена, а мястото ѝ зае поредното димящо ястие.

Погледнах към Бил, той хвърли един поглед на Найда и Кейд и след това каза:

— Ще изчакаме музиката.

Кимнах. По едно време чух Дрета да казва „Вярно ли е, че тук понякога се явявал духът на крал Оберон?“. Жерар изръмжа нещо утвърдително и нов пристъп на общата глъчка заглуши техния разговор. И тъй като главата ми беше далеч по-пълна с мисли, отколкото стомахът ми с храна, аз продължих да си хапвам необезпокояван. Няколко минути по-късно Кейд — вероятно сконфузен от факта, че още не ме е заговорил — плахо ме попита за мнението ми за обстановката в Еринор. Тъкмо се канех да изтърся нещо банално и необвързващо, когато той, недочакал моя отговор, се обърна рязко към Найда. Можех да се обзаложа, че тя го е ритнала под масата, което беше добре дошло, тъй като няхах ни най-малка

представа какво точно става в Еринор. Добре че от другата ми страна не бе седнала Луела, защото сигурно и аз щях да отнеса няколко ритника в кокалчетата.

Тогава най-неочаквано ми хрумна нещо. Понякога загревам наистина бавно. Те очевидно знаеха, че Рандъм все още не се е върнал, като при това не бяха особено зарадвани от неговото посещение в Кашфа. В такъв случай, дали преждевременното им пристигане тук не беше добре премислен ход? Може би предложението на Найда се връзваше по някакъв начин с тяхната по-мощна дипломатическа стратегия. Но защо тогава бяха избрали точно мен? Едва ли можех да мина в нечий очи за ключова фигура във външната политика на Амбър и те вероятно знаеха това, особено ако шпионите им бяха наистина чак толкова добри. Това доста ме озадачи и аз вече се чудех дали да не попитам Бил какво, по дяволите, става в Еринор, но бързо размислих, за да си спестя нечий ритник под масата.

Музикантите подеха със свежи сили „Зелените ръкави“, а Найда и Бил се наведоха едновременно към мен. Погледите им се срещнаха и те се усмихнаха един на друг.

— Браво на дамите — каза високо Бил.

Найда му кимна.

— Успяхте ли да размислите над предложението ми? — попита тя след това.

— В най-общи линии — отвърнах аз. — Но имах въпрос към вас, помните ли?

— А какъв беше той?

— Много мило от ваша страна да се опитвате да решите проблемите ми, но във времена като тия е простено човек да попита първо за цените.

— Ами ако ви кажа, че в замяна вашата добра воля ще ми е напълно достатъчна?

— В такъв случай ще уточня, че моята добра воля не е от особено значение, когато нещата опрат до външната политика на Амбър.

Тя сви рамене.

— Ниска цена за дребна услуга. Това ми е добре известно. Но за сметка на това вие в известна степен сте свързан с всички тук. Макар шансът това да се случи да е малък, някой все пак би могъл да ви

попита за мнението ви за нас. В такъв случай бих искала да сте уверен, че имате искрени приятели в Бегма.

Прецених внимателно сериозното ѝ изражение. И двамата разбирахме отлично, че това далеч не е всичко. Само дето тя знаеше за какво още става въпрос, а аз бях в пълно неведение.

Пресегнах се и погалих лицето ѝ с опакото на ръката си.

— Значи ако аз кажа някоя мила дума за вас в подходящия момент, вие ще съкратите значително живота на моите врагове, стига да ви кажа кои са те и къде се намират?

— Накратко — да.

— Все пак ми е любопитно защо смятате, че бихте могли да се справите с нечие убийство по-добре от съответните хора в Амбър?

— Защото разполагаме с „тайно оръжие“, както вие сам благоволихте да го определите — каза Найда. — Освен това си мислех, че става въпрос за ваши лични грижи, а не за проблеми от държавно естество. Мога да ви гарантирам, че ако се заемем със случая, нашата услуга ще бъде абсолютно непроследима.

Нова загадка. За какво намекуваше тя — за това, че нямам доверие на всички тук, или за това, че не би трябвало да им имам доверие? Какво беше нещото, която тя знаеше, а аз не? Или просто гадаеше на фона на безспирните интриги, с които бе претърпена историята на Амбър? Не се ли опитваше да размъти отношенията вътре в семейството? И как би могло това да помогне на Бегма? Или... Ами ако се опитваше да ми предложи отстраняването на някой от членовете на кралското семейство? В такъв случай за толкова глупав ли ме мислеше, че да не мога да се справя сам? Нали дори фактът, че съм обсъждал нещо подобно с поданик на Бегма, можеше да изиграе след това ролята на улика? Или...

Изоставих за известно време предположенията. Слава Богу, поне бях започнал да мисля достатъчно трезво. Това все пак ме караше да се чувствам малко по-добре отпреди.

Един недвусмислен отказ би сложил край на този разговор. Но, от друга страна, така щях да изпусна многообещаващия източник на допълнителна информация.

— А има ли някакво значение чие име ще спомена?

Найда се вгледа внимателно в лицето ми и накрая каза:

— Не, абсолютно никакво.

— Хиляди извинения, но подобна щедрост от ваша страна ме кара за пореден път да се чудя каква е истинската причина за благоразположението ви към мен.

Лицето ѝ поруменя. Не можах да преценя дали просто се е изчервила, или пък е разгневена, тъй като тутакси се обърна на другата страна. Това не ме притесни ни най-малко, защото моето недоверие беше напълно в реда на нещата, независимо от истинското ми намерение.

Посветих се на поредния специалитет и дори успях да опитам няколко хапки от него, преди да чуя отново гласа ѝ.

— Значи ли това, че довечера няма да ме посетите?

— Не мога — казах аз. — Ще бъда много зает.

— Разбирам, че сега времето ви е скъпо — каза тя, — но нима няма да успеем дори да поговорим?

— Зависи изцяло от това как ще тръгнат нещата. Заложил съм на адски много подробности и не е изключено съвсем скоро да ми се наложи да напусна Амбър.

Найда леко се сепна. Разбрах, че на върха на езика ѝ е да ме попита къде смятам да ходя, но размисли бързо и вместо това каза:

— Колко жалко. Да приема ли това за отказ?

— Вашето предложение само за тази вечер ли важи? — попитах аз.

— Не, но доколкото знам, вие сте изложен на смъртна опасност. Колкото по-рано предприемете нещо срещу своя враг, толкова по-скоро ще можете да спите спокойно.

— Смятате, че съм в опасност дори тук, в Амбър?

Тя се поколеба за миг и после каза:

— Никой не е в пълна безопасност, където и да се намира. Особено когато неговият враг е толкова решителен и изобретателен.

— А мислите ли, че опасността би могла да идва оттук?

— Аз ви помолих да ми назовете имената. Вие би трябвало да знаете най-добре откъде идва опасността.

Незабавно се оттеглих. Капанът ми беше твърде плитко скроен и може би тя вече го беше надушила.

— Определено ме накарахте да се замисля сериозно — казах аз и се върнах към вечерята си.

По някое време забелязах, че Бил ме гледа така, сякаш иска да ми каже нещо. Поклатих му едва забележимо глава и той явно ме разбра.

— Тогава на закуска? — чух да казва Найда. — Това пътуване, за което споменахте, навярно също е свързано със сериозна доза риск. Няма да е зле да уредим нещата още преди да тръгнете.

— Найда — казах аз веднага щом успях да преглътна хапката си. — Аз също бих искал да сме наясно възможно най-скоро. Дали ако обсъдим този въпрос с вашия баща...

— Не! — прекъсна ме тя. — Той не знае нищо!

— Мисля, че разбирате желанието ми да узная откъде точно идва това предложение.

— Отговорът е прост — заяви тя. — Идеята е изцяло моя.

— Но някои от предишните ви забележки ме накараха да си мисля, че се ползвате от услугите на шпионските служби на Бегма.

— Не, предложението е изцяло мое.

— И все пак някой би трябвало... да реализира вашия замисъл.

— Там е предимството на моето тайно оръжие.

— Ще ми се да науча повече за него.

— Предложих ви услуга и ви гарантирах дискретност. Нямам намерение да ви улеснявам повече.

— След като идеята е изцяло ваша, това значи ли, че смятате да извлечете от нея някаква лична полза? И каква ще е тя?

Найда отвърна погледа си и доста време не пророни нито дума.

— Вашето досие... — каза тя накрая. — Останах наистина впечатлена от него. Вие сте приблизително на моята възраст, а вече имате зад гърба си цял куп интригуващи събития. Не можете да си представите колко скучни са повечето от документите, които трябва да преглеждам — селскостопански отчети, търговски баланси, финансови статистики. На практика не водя никакъв светски живот. Винаги трябва да съм на разположение. Всеки прием, на който отивам, е всъщност част от служебните ми задължения. Препрочетох досието ви няколко пъти и почувствах, че... нещо ме тегли към вас. Знам, че звучи глупаво, но е така. И когато прегледах някои от последните рапорти, осъзнах, че се намирате в огромна опасност. Затова реших да ви помогна с каквото мога. Имам достъп до най-различни държавни тайни. Една от тях ми дава възможността да ви помогна. Ако реша да се възползвам от нея, това няма да навреди на Бегма, но да я обсъдя с

вас би било чисто предателство. Винаги съм искала да се запознаем и когато днес сестра ми ви отведе, аз изпитах истинска ревност. Все още ми се иска да намерите малко време за мен тази вечер.

Вперих поглед в нея. После вдигнах чашата си и отпих глътка вино.

— Вие сте... невероятна — казах аз. Това беше единственият отговор, който успях да измисля. Това, което току-що ми бе казала, беше или перфектно измислено, или просто самата истина. Ако Найда беше искрена, всичко добиваше леко патетичен оттенък. Ако пък беше майсторски скалъпено, ударът бе насочен безпогрешно. Тя заслужаваше или моите симпатии, или искреното ми възхищение. — Бих искал да се запозная с автора на рапортите в моето досие. Един ярък писателски талант е на път да се погуби в правителствените ви служби.

Найда се усмихна и също вдигна чашата си, за да я докосне до моята.

— Помислете си пак — каза тя.

— Мога искрено да твърдя, че едва ли ще ви забравя.

И двамата се захвана да наваксаме пропуснатите в разговора минути, през които сервираните пикантерии бяха губили безвъзвратно от очарованието си. Бил прояви разбиране и ми даде възможността да съдъвча някоя и друга вкусна мръвка. А може би просто изчакваше, за да се убеди, че разговорът ни с Найда е приключил. Накрая не издържа и прошепна:

— Сега имаш ли минутка и за мен?

— Боя се, че да.

— Няма дори да любопитствам за разговора ви с младата дама.

— Делово предложение, примесено с лични чувства. Моля те, наистина не питай, защото ще изтърва и десерта.

— Ще бъда пределно кратък — каза той. — Коронацията в Кашфа ще се състои утре.

— Ама и ние не си губим времето, а?

— А-ха. Благородникът, който ще се възкачи на престола, се казва Арканс, Граф на Шадбърн. Досега е бил министър в цял куп правителства и освен това е заемал няколко други отговорни поста. Всъщност той дори е далечен роднина на един от предишните монарси. Не се е погаждал с Джасра, но между двамата им е

съществувало нещо като негласно споразумение — той не ѝ е мътил водата, а тя не е мътила неговата.

— Звучи ми разумно.

— Което не му е пречело да споделя нейното мнение за спора около Еринор и в Бегма едва ли са забравили това...

— Я ми кажи — прекъснах го аз, — какъв е този спор около Еринор?

— Това е тяхната Елзас-Лотарингия — обясни Бил, — обширна, плодородна област между Кашфа и Бегма. През изминалите векове тя толкова често е преминавала под управлението ту на едното, ту на другото кралство, че сега и двете страни като че ли имат еднакво основателни претенции към нея. Дори местните жители нямат ясно становище по въпроса. Повечето от еринорските фамилии имат роднини и в двете кралства. Почти съм убеден, че на тях им е все едно чии поданици ще са занапред, стига данъците да си останат същите. Според мен претенциите на Бегма са малко по-аргументирани, но това не е нищо повече от една субективна преценка.

— А в момента там се разпорежда Кашфа и Арканс едва ли ще я отстъпи току-тъй?

— Правилно. За разлика от него Джастон — генералът, който бе узурпирал трона на Джасра, е бил склонен да отиде на преговори с представителите на Бегма. Но както сигурно си чул, него наскоро го споходи доста нелепа смърт — падна от балкона на двореца си. Според мен Джастон е искал да изтъргува Еринор срещу погасяването на някакви стари дългове на Кашфа. Преговорите дори били в доста напреднала фаза.

— И? — казах аз.

— В книгата, които ми даде Рандъм, пишеше, че Амбър признава за свой благодетелстван търговски партньор Кашфа, в чиито граници влиза Еринор. Арканс лично настоял за това. От това, което успях да прочета в архивите, досега владетелите на Амбър са се въздържали от намеса във взривоопасни спорове между две съюзнически кралства. Но Рандъм явно бърза и затова е позволил на онзи тип да поставя условия.

— Малко се престарава — казах аз. — Не че го обвинявам за това. Просто споменът за Бранд все още го държи нащрек.

Бил кимна.

— Аз съм само един наемен съветник и не искам да се ангажира със становище по въпроса.

— Има ли още нещо, което би трябвало да знам за Арканс?

— О, има още много неща, които поданиците на Бегма не харесват у него, но именно Еринор може да взриви ситуацията. Това е кауза, зад която са стояли цели поколения. За нея са водени войни. Никак не се учудих, когато тяхното пратеничество влетя в двореца два дни преди уговорената дата.

Бил вдигна чашата си и отпи няколко глътки вино.

Малко след това Вайъли каза нещо на Луела, после стана от масата и събщи, че ѝ се налага да свърши някаква работа, но ще се върне веднага. Луела също понечи да стане, но Вайъли сложи ръка на рамото ѝ, прошепна ѝ нещо и след това излезе от трапезарията.

— Какво ли пък е станало сега? — каза Бил.

— Не знам — отговорих аз.

Той се усмихна.

— Дали да не нахвърлим няколко предположения?

— Мозъкът ми вече почива — заявих аз.

Найда ме изгледа съсредоточено. Аз срещнах погледа ѝ и свих рамене.

Празните чинии отново бяха отсервирани и на масата се появи поредният кулинарен експеримент. Не знам как беше на вкус, но видът му бе многообещаващ. Тъкмо се канех да го атакувам, когато до мен се приближи една от придворните дами и ми каза тихо:

— Лорд Мерлин, кралицата желае да ви види.

Изправих се, без да се колебая и за миг.

— Къде е тя?

— Ще ви заведе при Нейно Величество.

Извиних се набързо на останалите гости и обещах да се върна възможно най-скоро, без да се замислям дали наистина ще успея да го сторя. Последвах придворната дама до една малка стая, разположена в близост до трапезарията. Вайъли ме очакваше. Бе седнала на неудобен на вид дървен стол с висока облегалка и кожена тапицерия. Ако се нуждаеше от нечии мускули, кралицата несъмнено би извикала Жерар. Ако ставаше въпрос за съвет в областта на историята или политиката, Луела би била нейният първи избор. Но след като бе извикала именно

мен, то най-вероятно бе намесена магия, тъй като минавах за дворцовия експерт в тази област.

Оказа се, че греша.

— Бих искала да поговоря с теб — каза Вайъли — относно малката война, в която сме на път да се забъркаме.

ГЛАВА 8

След приятно прекараното време в компанията на красива дама поредицата от обнадеждаващи разговори в коридора и спокойната вечеря с близки и приятели като че ли беше съвсем в реда на нещата вече да очакваме нещо по-различно и неприятно. Хрумна ми, че малката война е все пак за предпочитане пред голямата, но предпочетох да запазя остроумията си за някой по-удачен момент. След неколкосекунден безмълвен размисъл реших да формулирам първия си въпрос по следния начин:

— Какво е станало?

— Хората на Далт са заели позиции близо до западния край на Ардън — каза Вайъли. — Бойците на Джулиан вече са ги посрещнали. Бенедикт пое остатъка от патрулите. Той смяташе да атакува фланга на Далт и да раздели неговите сили. Казах му да не го прави.

— Не разбирам. Защо не?

— Защото ще загинат хора — отговори ми тя.

— На война като на война. Понякога това е единствената алтернатива.

— Но този път съществува алтернатива, макар лично аз да не я разбирам. Бих искала първо да обмисля добре ситуацията, преди да дам заповед, която ще коства живота на доста хора.

— Каква е другата възможност? — попитах аз.

— Дойдох тук, за да поговоря с Джулиан чрез Картите — каза Вайъли. — Той току-що е говорил с Далт под флага на примирието. Далт му казал, че този път целта му не е Амбър. Уточнил, че е готов да спести на нас и на себе си излишните неприятности, ако изпълним неговото единствено условие. Иска да му предадем Риналдо и Джасра, които били наши пленници.

— Ъ? — хлъцнах аз. — Дори да искаме, не бихме могли да му предадем Люк — той не е тук.

— Точно това му е казал и Джулиан. Далт бил много изненадан, тъй като смятал, че Риналдо е при нас.

— Не сме длъжни да му отваряме очите. Този човек създава проблеми на Амбър от години. Мисля, че Бенедикт е подготвил най-подходящия отговор за него.

— Не те повиках, за да искам съвета ти — каза Вайъли.

— Извинявай. Просто мразя някой да се опитва да ме изнудва с надеждата, че номерът му ще мине.

— Шансовете са изцяло на наша страна. Но ако го убием, няма да научим нищо. Искам да разбере какво се крие зад всичко това.

— Бенедикт би могъл да го спипа. Знам заклинания, които ще го направят доста сговорчив.

Вайъли поклати глава.

— Прекалено рисковано е. Стигне ли се до сблъсък, ситуацията ще излезе извън контрол. Тогава ще загубим, независимо от крайния изход.

— В такъв случай не разбирам какво бих могъл да направя аз.

— Далт е поискал Джулиан да се свърже с нас и след това да му предаде нашето решение. Джулиан смята, че той ще се съгласи дори ако получи само единия от двамата.

— Не искам да му отстъпвам дори Джасра.

— Аз също. Това, което наистина искам, е да разбере какво всъщност става. Единият от вариантите е да освободим Джасра и да попитаме нея, но не мисля, че ползата от това ще е особено голяма. Можеш ли да се свържеш по някакъв начин с Риналдо? Бих искала да говоря с него.

— Ами-и... да — казах аз. — Имам негова Карта.

— Използвай я.

Извадих Картата и се вгледах в нея. Съзнанието ми премина в нужното за контакта състояние и скоро образът оживя...

Там се здрачаваше, а Люк бе застанал край лагерния огън. Беше облечен в зелено и се бе загърнал в светлокафяво наметало, закопчано отпред със златна тока, върху която бе гравирен феникс.

— Мърл — каза той. — Моите хора са почти готови. Кога смяташ да атакуваме и...

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Става въпрос за нещо по-различно.

— Слушам те.

— Далт отново е в подстъпите на Амбър и Вайъли иска да поговори с теб преди да сме го направили на салата.

— Далт? Там? В Амбър?

— Да, да и да. Твърди, че щял да отиде да си играе на друго място, ако му дадем двете неща, които желае повече от всичко — теб и майка ти.

— Шантава работа.

— Да, ние също мислим така. Искаш ли да поговориш с кралицата?

— Разбира се. Пренеси ме пр... — Люк се поколеба и ме погледна право в очите.

Аз се усмихнах.

Люк протегна ръка. Аз я хванах и в следващия миг той вече беше до мен. Огледа се и видя Вайъли, след което свали колана си заедно с меча и ми го подаде. После се приближи до нея, падна на дясното си коляно и сведе глава.

— Ваше Величество — каза той. — Дойдох.

Вайъли протегна ръка и го докосна.

— Вдигна глава — каза тя.

Люк го направи и чувствителните пръсти на кралицата внимателно се плъзнаха по лицето му.

— Сила — каза тя, — и мъка... Значи ти си Риналдо. Ти ни донесе печал, Риналдо.

— Аз също бях опечален. Ваше Величество.

— Да, разбира се — отвърна му Вайъли. — Несправедливите дела обикновено простират своите пипала върху невинните. Докъде ще стигнат те този път?

— Далт ли имате предвид?

— Не, теб имам предвид.

— О — възкликна Люк. — Сложих край на това. Повече никакви бомби и засади. Вече казах на Мерлин какво съм решил.

— Познавате се от няколко години.

— Да.

— Успяхте ли да се сприятелите истински?

— Той е една от основните причини, поради които реших да се откажа.

— Сигурно му имаш доверие, щом реши да дойдеш тук. Оценявам жеста ти — каза Вайъли. — Ето, вземи това.

Тя свали пръстена от показалеца си и му го подаде. Пръстенът беше златен, с млечнозелен камък, прикрепен с няколко златни нишки — сякаш митичен паяк бе сграбчил всички съкровища на света, за да ги запази от нечие посегателство.

— Ваше Величество...

— Носи го — каза тя.

— Ще го нося — отговори Люк и го сложи на малкия пръст на лявата си ръка. — Благодаря ви.

— Стани. Искам да знаеш какво точно става тук.

Той стана и Вайъли му разказа всичко, което преди това бе казала и на мен — за пристигането на Далт, за числеността на неговите хора, за позицията му и за неговите искания. Аз само седях изумен и си мислех за това, което току-що бе станало пред очите ми. Кралицата бе поставила Люк под своя закрила. Всички в Амбър знаеха добре какво означава този пръстен. Интересно какво ли щеше да каже Рандъм. Горкият Бил, целият му труд по случая се бе обезсмислил, тъй като сега разпитът без съмнение отпаднаше.

— Да, аз познавам Далт — чух да казва Люк. — Някога споделяхме с него някои общи... убеждения. Но той се е променил. При последната ни среща се опита да ме убие. Не знам защо. Отначало си мислех, че магьосникът от Владението е завладял ума му.

— А сега?

— Сега просто не го разбирам. Имам чувството, че се е превърнал в марионетка, но не знам кой дърпа конците му.

— Значи мислиш, че това не е онзи магьосник?

— Не виждам смисъл да прати Далт за мен, след като вече веднъж бях в ръцете му и ме пусна.

— Така е — съгласи се Вайъли. — Как се казва този магьосник?

— Маскираният — отговори Люк. — Мерлин знае за него повече от мен.

— Мерлин, кой е този Маскиран?

— Той е магьосникът, който отне от Джасра Владението на Четирите Свята — обясних аз. — Джасра го е отнела преди това от предишния му господар Шару Гарул, който сега представлява също такава закачалка за дрехи. Маскираният носи синя маска и изглежда

черпи силите си от един странен извор в Цитаделата на Владението. Освен това никак не ме обича. Засега това е всичко, което мога да кажа за него.

Пропуснах да спомена за това, че в цялата история вече се е намесил и моят доведен брат Джърт, както и че смятам скоро да духна под опашката и на двама им. Причината беше същата, поради която се въздържах да кажа всичко това и на Рандъм. Бях убеден, че Люк ми прехвърли топката, тъй като не беше сигурен каква част от истината смятам да споделя с Вайъли.

— Това не ни помага особено — отбеляза тя. — Особено що се касае до намеренията на Далт.

— Може би двете неща не са свързани — предположих аз. — Доколкото знам, Далт е наемник и не е изключено просто да е извършил една-единствена услуга на Маскирания. Що се отнася до настоящите събития отново съществуват две възможности. Далт би могъл да изпълнява нечия поръчка или да работи в собствена полза.

— Не мога да се сетя за някой, на когото да сме притрябвали чак толкова — каза Люк. — Но аз без друго имам сметки за уреждане с това приятелче и бих могъл лесно да съчетая полезното с приятното.

— Какво имаш предвид? — попита Вайъли.

— Предполагам, че има начин да се озова там бързо.

— Джулиан би могъл винаги да ни прехвърли при себе си — казах аз. — И все пак, какво си намислил, Люк?

— Искам да говоря с Далт.

— Прекалено опасно е — заяви кралицата. — Не забравяй, че той иска именно теб.

Люк се ухили.

— Според мен и Далт няма да е в пълна безопасност — отвърна той.

— Чакай малко — казах аз. — Ако си намислим да правиш нещо на своя глава, знай, че това може да наруши примирието. Вайъли се опитва да избегне конфликта.

— Няма да има конфликт — каза Люк. — Виж, с Далт се познаваме още от хлапета и мисля, че блъфира. Има навика да го прави от време на време. Не би рискувал да нападне Амбър с такава сила. Това би означавало да си сложи главата на дръвника. Ако наистина сме

му притрябвали само ние двамата, то аз съм почти сигурен, че ще успея да изкопча от него причината. Нали точно това ви интересува?

— Да — казах аз. — Но...

— Нека отида. — Молбата му бе отправена към Вайъли. — Ще намеря начин да го разкарам оттук. Обещавам.

— Предложението ти ме изкушава — призна тя. — Но приказките ти за неуредени сметки никак не ми харесаха. Както спомена Мерлин, аз искам да избегна конфликта. При това по ред причини.

— Обещавам, че няма да позволя нещата да се развият в тази посока — заяви Люк. — Само ще загладя търканията.

— Мерлин...? — обърна се към мен Вайъли.

— Аз му имам доверие — казах аз. — Не случайно беше най-смъртоносното оръжие в търговския отдел на бившите ми работодатели.

— Боя се, че не разбрах какво искаш да кажеш.

— Става въпрос за сянката Земя, където търговският нюх се цени извънредно високо. Що се отнася до Люк, пазарлъците са му в кръвта.

— Мислиш ли, че би могъл да постигне това, което обещава?

— Мисля, че е неотразим, когато трябва да получи онова, което иска.

— Точно така — съгласи се Люк. — И тъй като в случая целта ни е една и съща, шансовете и двете страни да останат доволни са огромни.

— Разбирам — каза Вайъли. — А какъв ще е рискът за теб, Риналдо?

— Не по-голям от този, който поех, когато се съгласих да дойда тук.

Вайъли се усмихна.

— Добре, ще се свържа с Джулиан — съгласи се тя. — Можеш да отидеш там и да видиш какво ще успееш да измъкнеш от Далт.

— Един момент — обадох се аз. — Навън вали сняг, а Люк дойде от място с далече по-високи температури. Наметалото му ми се струва доста неподходящо за случая. Ще отида да му донеса нещо по-топло, стига да иска да ме изчака.

— Вървете — каза Вайъли.

— Веднага се връщаме.

Тя присви устни и след това кимна.

Подадох на Люк меча и той отново го препаса. Вайъли със сигурност бе разбрала, че искам да поговоря с него насаме. И въпреки това се бе съгласила, което означаваше, че ми има доверие — факт, който ме изпълваше с гордост и едновременно с това беше на път допълнително да усложни живота ми.

Възнамерявах да сведа на Люк последните новини — за коронацията в Кашфа и за всичко останало. Все пак изчаках, докато се отдалечихме на прилично разстояние, тъй като Вайъли има невероятно чувствителен слух. Моето мълчание обаче изнерви Люк и той заговори първи.

— Как странно се развиха събитията. Признавам, че я харесвам, но тя знае повече от това, което казва.

— Най-вероятно да — съгласих се аз. — Всички го правим.

— И ти ли?

— Отскоро. Във времена като тия ми се налага.

— А знаеш ли нещо повече за ситуацията?

Поклатих глава.

— Научих за Далт малко преди теб. Вайъли ми каза точно това, което и ти чу. А съвсем случайно да знаеш нещо, което пропусна да споменеш пред нея?

— Не — каза Люк. — За мен също беше изненада. Но смятам да проуча нещата.

— Би трябвало.

Наближихме моите покои.

— Скоро ще стигнем до стаята ми — казах аз. — Искам да знаеш, че майка ти е там, но едва ли ще е особено разговорлива.

— Запознат съм с последствията от това заклинание. Но доколкото си спомням, ти спомена, че си наясно как да я освободиш... Което ми напомня, че настоящите събития ще забавят плана ни да сгацим Маскирания и брат ти.

— Не чак толкова — уточних аз.

— Кой знае колко време ще ми отнеме — продължи Люк. — Ами ако разговорът не потръгне? Или пък се случи нещо, което ще ме забави съвсем?

Хвърлих му един бърз поглед.

— Като какво например?

— Не знам. Просто се опитвам да взема всичко предвид. Нали знаеш, че обичам да планирам всичко предварително? Нека предположим, че атаката ни се забави значително...

— Добре, нека предположим — казах аз, докато приближавахме вратата.

— Това, за което се опитвам да ти намекна, е, че бихме могли да се озовем там твърде късно. Да речем, че пристигнем във Владението и установим, че твоето братче вече се е превърнало в Бог знае какво сатанинско изчадие. Тогава какво?

Отключих вратата и двамата влязохме вътре.

Хич не ми се щеше да се замислям за подобна възможност, защото тя ми напомняше за историята, която ми бе разказвал баща ми. Навремето Бранд бе успял да му създаде сериозни неприятности.

Щом се озовахме в стаята, аз щракнах с пръсти и няколко газени лампи мигом разпръснаха мрака. Пламъчетата им трепнаха, но после бързо се укротиха.

Джасра си беше все на същото място, отрупана с няколко от моите наметала. За миг се притесних за първата реакция на Люк.

Той спря. Огледа я внимателно и после пристъпи към нея, забравил изцяло предположенията си. Гледа я така около десетина секунди, през които се чувствах все по-неудобно, и накрая прихна.

— Тя винаги си е падала по монументалните форми — каза той. — Но комбинирането на показното с практичното е нещо, което тя така и не успя да постигне. Би трябвало да я върнеш на Маскирания, макар че тя едва ли ще си извади нужната поука.

После се обърна към мен и добави:

— Сигурно ще се събуди вкисната като котешка пикня и ще хукне наново да си търси белята. Между другото, не забелязах върху нея някое подходящо за случая наметало.

— Ей сега ще ти дам едно.

Отворих гардероба и измъкнах оттам едно наметало от тъмна, нещавена кожа. Подадох му го и той зарови ръката си в козината.

— Мантракора?

— Адски вълк.

Окачих неговото наметало в гардероба, докато той пробваше моето.

— Та както казвах на влизане — продължи Люк, — да речем, че не се върна?

— Не казваше това — поправих го аз.

— Не по този начин — призна той. — Но какво значение има дали закъснението ще е малко или голямо, ако се окаже фатално за плана ни? Да речем, че завариш там Джърт, който вече е завършил ритуала и се е сдобил с онази нечувана сила, а аз не съм до теб, за да ти помогна. Какво ще правиш тогава?

— Ситуацията стана твърде хипотетична.

— А ти да не би да си се сдобил наскоро със застраховка „Лош късмет“? Защото и аз бих искал да си направя такава.

Той се приближи до вратата и изгледа още веднъж Джасра от главата до петите.

— Добре — казах аз. — Давай да предпологаме тогава. Значи, нека предположим, че Далт ти отреже главата, за да си играе с нея боулинг, а аз заваря Джърт висок три метра, с малък ядрен реактор в задника. Ти каква застраховка ще предложиш срещу това?

Люк излезе в коридора и аз го последвах, като преди това щракнах с пръсти и оставих Джасра на тъмно.

— Искам просто да ти изясня как стоят нещата — каза той, докато заключвах вратата.

Поехме обратно по коридора и Люк добави:

— Същество, което притежава подобна сила, е зависимо от нейния източник.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Не съм наясно с детайлите, но съм убеден, че силата на Извора би могла да бъде обърната срещу този, който вече е почерпал от нея. Прочетох го в записка на Шару Гарул, но точно тогава мамчето си ги прибра отново и аз не ги видях повече. Доверие никому — такава й беше мотото.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че ако нещо се случи с мен и Джърт успее да те победи, тя би могла да го унищожи.

— О-о.

— Освен това ти препоръчвам да я помолиш за това много учтиво.

— Бих се сетил и сам.

— Кажи й, че съм приключил с отмъщението и съм получил своето. След това й предложи Владението в замяна на помощта й.

— Ами ако реши, че това не е достатъчно?

— Да върви по дяволите! Превърни я отново в закачалка! Дори Изворът не може да направи някого безсмъртен. Баща ми също отнесе стрела в гърлото, въпреки всичките си чудесии. Всеки си има слабо място. Само дете при някои то е доста по-добре защитено.

— Има ли все пак шанс да се съгласи? — попитах аз.

Люк спря и погледна свъсено.

— Има си хас да се съгласи ей така — каза той. — Разбира се, ще започне да се пазари, но накрая ще омекне. Нали тя също иска да си отмъсти на Маскирания, а така ще си върне и част от онова, което е притежавала. Но в никакъв случай не бързай да й се доверяваш. Каквото и да ти обещае, винаги ще й се иска да излезе суха от водата. Сигурно ще се опита да те изиграе. Но докато си свършите работата във Владението, ще ти е само от полза. После бързо ще трябва да измислиш начин, по който да я неутрализираш. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Освен ако аз не съм там, за да контролирам положението.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Още не знам. Не сваляй заклинанието от нея, преди да съм уредил въпроса с Далт.

Люк тръгна отново.

— Я чакай малко — казах аз. — Какво си намислил?

— Нищо конкретно, но както сам се изрази пред кралицата, пазарлъците са ми в кръвта.

— Понякога си мисля също, че житейските ти принципи са твърде гъвкави.

— Дано си прав — отвърна ми Люк. — Но що се отнася до настоящия момент, аз съм абсолютно честен спрямо теб и кралицата.

— И все пак не бих си купил използвана кола от теб, Люк.

— Влагам всичко от себе си във всяка сделка, а на теб винаги предлагам най-доброто.

Погледнах го, но физиономията му не издаваше никакви скрити помисли.

— Какво повече бих могъл да кажа? — добави той и бързо ми посочи стаята, в която бяхме оставили Вайъли.

— Засега нищо — отвърнах и двамата влязохме вътре.

Още щом се появихме на прага, Вайъли се обърна към нас. Изражението ѝ беше също толкова неразгадаемо като това на Люк.

— Надявам се, че сега си по-добре екипиран, Риналдо — каза тя.

— Определено да — отговори Люк.

— Тогава да не губим време. — Вайъли вдигна ръката си и видях, че е хванала в нея Картата на Джулиан. — Ела насам.

— Сложи ръка на рамото ми — продължи тя, след като Люк застана до нея.

— Добре.

Той го направи, Вайъли се свърза с Джулиан и заговори с него. След няколко реплики в разговора се включи и Люк, за да обясни какво възнамерява да направи. Чух Вайъли да казва, че одобрява неговия план.

Няколко секунди по-късно Люк протегна свободната си ръка напред. Бе обърнат с гръб към мен, но аз бях призовал своето Логрус-зрение, за да не пропусна удачния момент. Пресегнах се, сложих ръка на рамото му и пристъпих напред едновременно с него.

— Мерлин! Какво правиш? — чух да вика Вайъли след мен.

— Искам да присъствам лично — отвърнах ѝ бързо аз. — Ще се върна веднага щом всичко приключи.

Блесналият в цветовете на дъгата проход се затвори зад мен.

Озовахме се в просторна палатка, осветена от трепкащите светлини на газените лампи. Навън виеше вятър и клоните шумоляха под неговия напор. Джулиан бе застанал право пред нас. Той пусна ръката на Люк и го огледа, без лицето му да издава каквато и да е емоция.

— Значи ти си убиецът на Кейн?

— Аз съм — отвърна Люк.

Припомних си бързо, че Джулиан и Кейн винаги са били доста близки. Ако Джулиан убиеше Люк и обявеше това за отмъщение, Рандъм най-вероятно просто щеше да кимне и да приеме факта. А може би дори щеше да се усмихне. Кой знае. Ако бях на мястото на Рандъм, сигурно бих посрещнал с облекчение новината за смъртта на сина на Блийс. Всъщност това беше една от причините да го последвам. Ами ако всичко се окажеше клопка, която да струва живота на Люк? Не можех да си представя Вайъли като част от подобен план,

но Джулиан и Бенедикт можеха много лесно да я подведат. Не беше изключено да не заварим Далт тук.

Друг вариант — да речем, че той все пак бе дошъл, но истинското му условие бе само да получи главата на Люк. Все пак, той беше опитал да го убие съвсем наскоро. Все подробности, за които не биваше да си затварям очите, още повече, че Джулиан беше най-подходящият кандидат за главната роля в подобен план. Всичко за благо на Амбър.

Погледът ми срещна този на Джулиан и аз тутакси се възползвах от новоусвоеното умение да не позволявам на лицето си да издава това, което мисля.

— Добър вечер, Мерлин — каза той. — Някаква специална роля ли имаш в тази мисия?

— Аз съм само наблюдател — отвърнах аз. — По-нататъшните ми действия ще бъдат продиктувани от конкретната ситуация.

Някъде наблизо се разнесе воят на една от гръмотевичните хрътки.

— Стига да не забавяш действията ни... — отбеляза Джулиан.

Усмихнах се.

— Магьосниците умеят да присъстват незабележимо навсякъде — уточних след това.

Джулиан ме огледа внимателно, за да прецени — убеден съм в това — дали думите ми съдържат известна заплаха и дали съм дошъл тук, за да предпазя Люк, или за да му отмъстя.

Накрая сви рамене, обърна се и тръгна към една малка дървена маса, върху която бе разстлана карта. Единият край на картата бе затиснат с камък, а другия — с тежък кинжал. Ние с Люк също се приближихме до масата.

Върху картата, изобразяваща западните покрайнини на Ардън, бе отбелязана нашата позиция. На юг се намираше Гарнат, а на югозапад — Амбър.

— Нашите войски са тук — посочи Джулиан. — А Далт е ето тук.

— А хората на Бенедикт? — попитах аз.

Джулиан ме погледна, сбърчил едва забележимо вежди.

— Добре е Люк да знае, че такава сила присъства в близост — заяви той, — но не и каква е нейната численост, кое е точното ѝ

месторазположение или какви са задачите ѝ. Така дори Далт да го плени и да го подложи на разпит, той няма да има от какво да се притеснява.

— Съгласен съм — каза Люк и кимна.

Джулиан посочи отново към една точка, разположена приблизително по средата между нас и Далт.

— Тук се срещнахме и говорихме с него — обясни той. — Мястото е открито, равно и денем се вижда еднакво добре и от двете страни. Предлагам да организираме срещата там.

— Добре — каза Люк.

Забелязах как пръстите на Джулиан погалиха дръжката на кинжала, поставен близо до ръката му. После видях как ръката на Люк се озова с най-непринуден жест в позиция, от която можеше мигновено да достигне собствения си кинжал.

После Люк и Джулиан погледнаха един към друг и се усмихнаха като по подаден знак. Всичко изглеждаше толкова естествено и в реда на нещата. Само дето усмивките им се задържаха две-три секунди по-дълго, отколкото би могло да се предположи. Люк бе по-едър и по-силен от Джулиан, който пък имаше зад гърба си вековен опит в боравенето с оръжия. Замислих се как да се намеся, ако някой от тях понечи да нападне другия, тъй като определено нямаше да оставя развитието на събитията на случайността. Но тогава ръцете им се отпуснаха, сякаш по силата на мигновено сключено споразумение, и Джулиан каза:

— Ще пийнете ли по чаша вино?

— Аз да, с удоволствие — отговори Люк. Интересно дали само моето присъствие им бе попречило да се сдърпат. Вероятно не. Според мен Джулиан просто намекна за своите чувства, а Люк уточни, че въобще не му пука. Честно казано, не съм сигурен на кого бих заложил в подобна схватка.

Джулиан сложи три чаши на масата, но наля само на себе си, след което с жест ни покани да последваме примера му. Още преди някой от двамата ни да е успял да подуши виното, той отпи от своята чаша, така че да видим това добре.

— На срещата всеки от нас доведе по един придружител — обясни Джулиан.

— Въръжжени ли бяхте? — попитах аз.

— Само с кинжалите си.

— Пеш ли отидохте дотам, или на коне? — каза Люк.

— Пеш — отвърна Джулиан. — Тръгнахме по едно и също време и се движихме с еднаква крачка, докато се срещнахме по средата — на по неколкостотин крачки от двата лагера.

— Ясно — каза Люк. — Някакви проблеми?

— Не, никакви. Говорихме и след това се върнахме.

— Кога стана това?

— Малко преди слънцето да залезе.

— Той изглеждаше ли като човек, който е с всичкия си?

— Според мен — да. Мисля, че арогантното държание и няколкото обиди, отправени към Амбър, са нещо нормално за Далт.

— Напълно — съгласи се Люк. — И пожела да получи мен, майка ми или и двамата ни закуп? След което заплаши, че ще ви нападне, ако не изпълните условието му?

— Да.

— Намекна ли защо сме му притрябвали?

— Не — отвърна Джулиан.

Люк отпи от виното си.

— Уточни ли дали ни иска живи, или мъртви?

— Да. Каза, че ви иска живи.

— А твоето лично мнение?

— Ако изпълня желанието му, ще се отърва от теб. Ако ли пък го предизвикам, ще се отърва от него. И в двата случая бих могъл само да спечеля...

Изведнъж погледът на Джулиан се спря на ръката, с която Люк държеше чашата си, и очите му се разшириха. Беше забелязал пръстена на Вайъли.

— Изглежда, ще трябва все пак да убия Далт — заключи той.

— Как мислиш — продължи Люк, сякаш не бе чул последната му забележка, — дали заплахата му е реална? Освен това, имаш ли някаква представа откъде е дошъл или пък накъде би се запътил, щом си тръгне оттук? Ако си тръгне, разбира се.

Джулиан разклати леко виното в чашата си.

— Аз съм длъжен да приема заплахата му насериозно. Когато засякохме движението на неговите войници, той се задаваше откъм Бегма или Кашфа. Не е изключено да е дошъл от Еринор, тъй като

често се мотае там. Що се отнася до това къде би отишъл сетне — моето предположение струва точно толкова, колкото и твоето или това на кой да е друг.

Люк бързо отпи от виното си и няколко секунди след това на лицето му се появи нещо, което накрая прие формата на загадъчна усмивка. Не ми беше необходимо много време, за да разбера, че предположението на Люк струва доста повече от тези на всички останали. Побързах и аз да пийна от виното си, за да прикрия някоя издайническа усмивка.

— Можете да преспите тук — каза Джулиан. — Ако сте гладни, ще заповядам да ви донесат нещо за ядене. Ще уговорим срещата по изгрев-слънце.

Люк поклати глава.

— Веднага — каза той и пръстенът на Вайъли проблесна уж съвсем случайно, но достатъчно явно. — Искаме да уговорим срещата веднага.

Сърцето ми отмери няколко удара, през които Джулиан се взираше в Люк.

— По това време на денонощието няма да бъдете еднакво добре видими и от двата лагера, особено при този сняг — каза той. — Някое малко недоразумение може да доведе до атака от коя да е от двете страни.

— Ако и двамата ми придружители — както и неговите двама — носят факли — предложи Люк, — ще можете да ни виждате добре на по около стотина метра и от двете страни.

— Вероятно — каза Джулиан. — Добре. Ще пратя човек да занесе известието в техния лагер и ще ти избира придружители.

— Аз вече съм си избрал двама придружители — теб и Мерлин.

— Ти май наистина си рядък екземпляр — отбеляза Джулиан. — Но тъй да бъде, съгласен съм. И без друго бих искал да съм там — в случай, че стане нещо непредвидено.

Той отиде до входа на палатката, отметна края на брезента и повика един от офицерите си. Докато двамата разговаряха, аз попитах:

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш, Люк?

— Определено — отвърна той.

— Според мен този път няма да се размине само с пазарлъци — казах аз. — Случайно да искаш да споделиш плана си с мен?

Той погледна изпитателно и след това каза:

— Наскоро осъзнах, че аз също съм син на Амбър. Прекалено много неща ни обединяват. Чудесно. Но това означава също, че можем да се доверим по-пълно един на друг, нали?

Смръщих леко вежди. Никак не бях сигурен накъде бие Люк.

Той сграбчи леко рамото ми.

— Не се притеснявай, можеш да ми се довериш. И без друго точно сега нямаш кой знае какъв избор. Но нещата могат да се променят, при това съвсем скоро. Искам само да запомниш, че каквото и да се случи, не искам ти да се намесваш.

— А какво би трябвало да се случи?

— Нямаме време да предвидим всички случайности — каза Люк.
— Затова просто приеми факта и не забравяй какво ти казах тази вечер.

— Както сам спомена — нямам Бог знае какъв избор.

— Искам да не забравяш нито една моя дума и по-късно — натърти той в мига, в който Джулиан закри отново входа на палатката и тръгна към нас.

— Аз обаче смятам да похапна преди това — каза Люк, обръщайки се към него. — А ти, Мърл? Гладен ли си?

— Ей Богу, не! — отвърнах аз. — Идвам направо от дипломатическа вечеря.

— Нима? И какъв беше поводът? — осведоми се Люк уж съвсем между другото.

Не успях да се сдържа да не прихна. Беше ми дошло твърде много за един ден. Тъкмо се канех да му отвърна, че не му е сега времето, когато Джулиан застана отново до входа, извика един от войниците си и му нареди за всеки случай да огледа още веднъж мястото на срещата. След това продължи да му дава някакви допълнителни инструкции.

— В Амбър е дошъл премиер-министърът на Бегма — Оркуз, заедно с някои свои служители — обясних аз в това време.

Люк изчака, докато отпих една дълга глътка от чашата си, с явната надежда, че ще му доверя още нещо.

— Това е — казах аз.

— Хайде, Мерлин. За какво става въпрос? Бях относително откровен с теб напоследък.

— Нима?

За известно време Люк не виждаше нищо смешно в репликата ми, но после също се усмихна.

— Понякога заровете на съдбата се търкалят толкова бързо, че някои от нас не успяват да се махнат навреме от пътя им — отбеляза той. — Какво ще кажеш да ми дадеш един безплатен жокер, а? В момента не мога да ти предложа нищо в замяна. Какво искаше Оркуз?

— Набий си тогава в главата, че до утре сутринта това е секретна информация.

— Дадено. Какво ще стане утре?

— Арканс, Граф на Шадбърн, ще бъде коронясан за крал на Кашфа.

— А стига бе! — каза Люк, после погледна към Джулиан и пак към мен. — Страхотен ход от страна на Рандъм. Не вярвах, че ще придвижи нещата толкова бързо.

И той впери поглед в някаква невидима точка.

— Благодаря ти — каза след няколко минути.

— Е, полезна ли беше информацията, или по-скоро болезнена?

— За мен или за Кашфа?

— Въпросът ми не беше чак толкова дълбок.

— Засега нито едното от двете, тъй като все още не съм сигурен какво означава. Трябва ми време, за да помисля и да впиша този детайл в общата картина.

Аз го изгледах съсредоточено и Люк отново се усмихна.

— Едно е сигурно — информацията ти е интригуваща — добави той. — Имаш ли още нещо за мен?

— И това ти стига — казах аз.

— Да-а, сигурно си прав. Нека не претоварваме системата. Не почваме ли да забравяме за старата дружба, приятелю?

— Време ни е да помъдреем — отбелязах.

Джулиан закри входа и се върна при нас, като пътъом взе чашата си.

— Ще донесат храната след няколко минути.

— Благодаря.

— Според Бенедикт ти си казал на Рандъм, че Далт е син на Оберон.

— Така е — призна Люк. — При това е преминал през Лабиринта. Има известна разлика, нали?

Джулиан сви рамене.

— Няма да ми е за пръв път да искам да убия свой роднина — заяви той. — Между другото, ти си мой племенник, нали така?

— Правилно... чичо.

Джулиан обърна остатъка от виното си на един дъх.

— Ами, добре дошъл в Амбър — каза той. — Снощи чух вой на банши. Интересно дали има нещо общо с твоето пристигане?

— Промяна — каза Люк. — Баншите вият от мъка по старото, което си отива.

— Не виеха ли преди нечия смърт?

— Не винаги. Понякога се появяват, колкото да придадат драматизъм на атмосферата.

— Жалко — каза Джулиан. — Е, надеждата умира последна.

Помислих си, че Люк ще каже още нещо, но Джулиан продължи, преди той да е успял да се включи.

— Добре ли познаваше баща си? — попита той.

Люк се напрегна леко, но отговори:

— Може би по-малко, отколкото повечето синове познават бащите си. Той беше като търговски пътник. Появяваше се и изчезваше. Никога не е оставал с нас за по-дълго.

Джулиан кимна.

— Стори ли ти се променен, когато го видя за последен път?

Люк впери поглед в ръцете си.

— Е, не беше съвсем нормален, ако това имаш предвид. Както вече казах на Мерлин, мисля, че силите, които той придоби, изтласкаха човечността у него на заден план.

— Не знам нищо за това.

Люкови рамене.

— Подробностите не са чак толкова важни, колкото резултатите.

— Значи твърдиш, че не е бил лош баща?

— Че откъде да знам. Никога не съм познавал нечий друг баща, за да го сравня с него. Защо питаш?

— От любопитство. Не знам нищо за тази част от неговия живот.

— А какъв брат беше той?

— Непредвидим — каза Джулиан. — Не се разбирахме много добре. По-скоро се опитвахме да не си пречим. Определено беше умен. И надарен. Изкуствата му бяха слабост. Просто се опитвам да предвидя до каква степен ще се метнеш на него.

Люк вдигна ръце с отворени нагоре длани.

— Кой знае? — каза той.

— Добре, както и да е — отвърна му Джулиан, остави чашата си и тръгна отново към предната част на палатката. — Според мен храната ти пристига.

Люк тръгна след него.

Стори ми се, че чувам как малките ледени кристалчета се плъзгат по брезента на палатката. После се разнесе протяжен вой. Концерт за зимен вятър и гръмотевична хрътка в една част. Баншите обаче не се чуваха никакви. Засега.

ГЛАВА 9

Вървах на около крачка зад Люк и няколко метра встрани от него, като се опитвах да поддържам темпото на Джулиан, който вървеше вдясно. Факлата, която носех, беше доста дължка — около два метра, със заострен долен край, който да може да се забие в земята. Държах я на разстояние от себе си, тъй като пламъкът ѝ танцуваше бясно, следвайки поривите на вятъра. Усещах как остриите, ледени снежинки пробождат кожата на ръката и лицето ми и се трупат по веждите и ресниците ми. Мигах непрекъснато, тъй като топлината на факлата ги разтапяше и те се стичаха в ледени струйки по клепачите ми. Снегът проскърцваше под краката ми. Право пред нас се приближаваха трепкащите светлини на други две факли. Между тях се виждаше неясната фигура на трети човек. Премигнах и зачаках пламъкът на някоя от отсрещните факли да го освети по-добре, за да мога да го огледам. Досега го бях виждал само веднъж, при това за краткото време, през което бе траял нашият контакт чрез Картите. Сега косата му ми се стори златиста, дори медноруса. Предишния път, на дневна светлина, тя изглеждаше пепеляворуса. Очите му, доколкото си спомнях, бяха зелени. Скоро осъзнах, че или той е доста едър, или си е избрал съвсем дребни придружители. Досега нямах никаква представа за ръста му. Когато и нашите факли го осветиха, видях, че носи зелен жакет без яка и ръкави, облечен върху някаква тъмна, плътна дреха, чийто ръкави достигаха до зелените му кожени ръкавици. Бе обул черни панталони и високи черни ботуши. Наметалото му също беше също черно, обточено със зелен кант. На врата си бе окачил кръгъл медальон, изработен като че ли от злато. Беше ми трудно да го разгледам добре на тази светлина, но въпреки това бях готов да се обзаложа, че върху него е гравирен лъв, разкъсващ еднорог. Далт се приближи на дванайсетина крачки от Люк и спря. После махна на придружителите си и те забиха факлите си в земята. Двамата с Джулиан последвахме примера им. После Далт кимна на Люк и те тръгнаха един към друг, за да се срещнат в центъра на осветения кръг.

Там всеки от тях прихвана дясната предмишница на другия и се погледнаха. Люк беше обърнат с гръб към мен, но ясно можех да видя лицето на Далт. То не изразяваше никакви чувства, само устните му се движеха бавно. Не успях да чуя и дума от това, което си казаха, защото вятърът беше доста силен, и те най-вероятно се стараеха да не повишават глас. Сега вече можех да преценя реално ръста на Далт. Люк е висок около метър и деветдесет, но въпреки това наемникът стърчеше с половин глава над него. Хвърлих един поглед към Джулиан, но той гледаше напред. Зачудих се колко ли още чифта очи ни наблюдават откъм двата лагера.

Джулиан винаги е бил безизразен като надгробен камък. И сега той просто ги гледаше, без да излъчва каквато и да е емоция, като че ли този разговор не го засягаше. Присъединих се към неговата тактика и минутите заваляха в едно със сипецията се сняг.

Измина доста време, преди Люк да се обърне и да тръгне към нас. Далт пък се запъти към единия от придружителите си.

Люк спря помежду ни и ние се насочихме към него.

— Какво става? — попитах аз.

— О — каза той, — мисля, че открих начин да уредя проблема, без да се стига до сблъсък.

— Чудесно — отбелязах аз. — Какво успя да му пробуташ?

— Идеята да се дуелира с мен.

— Мътните да те вземат, Люк! — възкликнах аз. — Та той е професионалист! Убеден съм, че е наследил и пословичната сила на амбъритите. Този човек ляга и става на бойното поле. Сигурно е в невероятна форма. Освен това е по-висок и по-тежък от теб.

Люк се ухили.

— Може пък да ми излезе късметът — каза той. После погледна към Джулиан. — Трябва да съобщим на твоите войници да не атакуват, щом забележат схватката. Далт ще направи същото.

Единият от придружителите на Далт вече се бе насочил към техния лагер. Джулиан се обърна и направи няколко специфични жеста с ръце. Миг след това иззад едно близко дърво изскочи мъж и се втурна тичешком към нас.

— Люк — казах аз. — Това е лудост. Шансовете въобще не са на твоя страна.

— Мърл, стига. Това си е мой проблем.

— Разполагам с цял куп заклинания — казах аз. — Мога да изчакам да започнете и след това да му погодя някой хубав номер. Все едно, че ти си го подредил.

— Не! — каза Люк. — Това е въпрос на чест. Не се бъркай по никакъв начин.

— Добре, щом така искаш.

— Освен това никой от нас няма да умре — допълни той. — Това е част от уговорката. Засега и двамата сме прекалено ценни един за друг. Ще се бием без оръжия.

— А каква точно е уговорката? — попита Джулиан.

— Ако Далт ме срита отзад, аз ставам негов пленник и той се изтегля без много шум.

— Люк, ти си откачил! — казах аз.

Джулиан ми хвърли гневен поглед.

— Продължавай — каза той.

— Ако аз победея, той е мой пленник. Ще дойде с мен в Амбър или на което и да е друго място, а неговите офицери ще изтеглят войниците.

— Можем да бъдем сигурни, че ще се изтеглят — каза Джулиан, — само след като им дадем да разберат, че нямат друг изход.

— Естествено — съгласи се Люк. — Точно затова им казах, че Бенедикт чака само нашия знак, за да ги нападне по фланговете.

— Ловък ход — отбеляза Джулиан. — И в двата случая Амбър печели. А каква ще е ползата за теб, Риналдо?

Люк се усмихна.

— Все още мисля по въпроса — каза той.

— Ти продължаваш да ме изненадаваш, племеннико. А сега мръдни вдясно.

— Защо?

— За да ме прикриеш от техните погледи, естествено. Трябва да съобщя на Бенедикт какво става тук.

Люк пристъпи вдясно, а Джулиан извади колодата си и измъкна оттам нужната Карта. Междувременно войникът вече бе дотичал до нас и очакваше заповеди. Джулиан осъществи контакта и говори около минута след което даде нужните нареждания на своя подчинен и го изпрати обратно. Картата на Бенедикт остана в ръката му, но той не

продължи разговора. Явно искаше да запази връзката, докато всичко приключи.

Люк свали наметалото, с което му бях услужил, и ми го подаде.

— Поддръж го, докато приключи с Далт — каза той.

— Дадено. Успех.

Люк се усмихна набързо и тръгна към центъра, където вече бе застанал Далт.

Двамата се спогледаха и си размениха няколко кратки реплики, които не успях да чуя. После Люк зае боксьорска стойка, а Далт вдигна ръце, както правят борците.

Първият удар беше на Люк, но той не успя да достигне до целта си. Далт се отмести ловко и го помете встрани. Люк се възползва от ситуацията и вкара два нови удара в тялото на противника си. Последва нов удар към лицето, който също бе блокиран. Люк продължи да се движи в полукръг и да пласира къси, бързи удари. Далт се опита на два пъти да го сграбчи, но и двата пъти беше закован. След втория път от долната му устна се стече струйка кръв. При третия опит все пак успя да повали Люк на гръб, но той се претърколи ловко встрани, преди да го притисне към земята. Още щом скочи на крака, Люк се опита да срита Далт в бърбеците, но той спипа крака му за глезена и го отблъсна назад. Следващият ритник все пак порази целта си — лявото коляно на Далт. Наемникът преодоля мигновено болката, сграбчи отново крака на Люк, успя да го задържи и започна бавно да го извива. Люк направи гримаса, после бързо сграбчи дясната китка на Далт с две ръце и накрая изтръгна крака си от опасния ключ. После се приведе, без да изпуска китката, прехвърли ръката на противника си през глава, пое за миг тежестта на тялото му върху гърба си и ловко го хвърли на земята. Преди да се е опомнил, Люк го заобиколи, плъзна ръка под мишницата му, вкопчи пръстите на другата си ръка в косата на Далт и го прикова в един доста коварен ключ. И точно когато изви главата му назад и понечи да я тресне няколко пъти в земята, аз разбрах, че от това няма да излезе нищо. Далт се напрегна и ръцете му започнаха да се придвижват бавно, но сигурно към тялото. Постепенно ключът на Люк започна да губи от ефективността си, а опитите му да извие главата на противника си назад останаха без резултат. Скоро стана ясно, че ако не успее да възстанови бързо ключа си, ще загази яко. Просто Далт беше нечовешки силен. Люк осъзна какво го чака и

затова първо притисна тялото на Далт към земята с цялата си тежест и след това се опита да отскочи рязко назад. Но движението му не се оказа достатъчно бързо, тъй като свободната ръка на Далт се плъзна и сграбчи левия му прасец. Люк се препъна. Далт се изправи мигновено на крака и след това стовари убийствен удар в челюстта на Люк. Той се просна по гръб и този път не можа да се претърколи встрани, а само се обърна на една страна, преди наемникът да го затисне с тялото си. Далт сви коляното си във въздуха, за да го забие при падането си в слабините на Люк, но за моя радост не успя да го стори. Люк не успя да измъкне ръцете си навреме, за да блокира следващия удар, който го уцели право в лицето. Пръстите му се стрелнаха към очите на Далт, но той тръсна глава и отклони ръката на Люк. В това време Люк заби юмрука на свободната си ръка в слепоочието на своя противник, но аз не успях да преценя дали ударът е постигнал нужния ефект. Миг покъсно той опря лакти на земята и тласна тялото си с все сила нагоре. Предмишницата на лявата му ръка срещна лицето на Далт. Кръв рукна от носа на наемника и той мигом се протегна, за да сграбчи Люк за врата. Отворената му дясна длан плесна силно бузата при лявото ухо на Люк, който се опита да го ухапе, но не успя. Далт понечи да повтори удара си, но този път Люк успя да блокира с лявата си ръка, а с дясната да сграбчи китката. Опита да се освободи, но в същия миг Далт се възползва и от дясната си ръка и направи двоен ключ на врата му. Двата му палеца бясно затърсиха сънната артерия на Люк.

Помислих, че всичко е решено. Но тогава Люк заби петата на десния си крак в глезена на своя коленичил противник, задържа го и после изпъна тялото си в мост, без да отделя рамене от земята. Далт изпусна врата му и се претърколи встрани. Люк също се превъртя встрани и без да губи нито секунда, се изправи на крака и се обърна, тръскайки глава. Този път не опита да ритне Далт, който вече се надигаше. Далт вдигна отново ръце, Люк сви юмруци и двамата започнаха пак да се обикалят, пристъпвайки бавно.

Снегът продължаваше да вали, а вятърът ту стихваше, ту се юрваше отново и ледени иглички пробждаха лицата ни. После минути наред снежинките се сипеха кротко като потръпваща леко завеса. Чудех се какво ли мислят войниците от двата лагера и дали когато двубоят приключи няма да се озова най-неочаквано в центъра на нов сблъсък. Мисълта, че Бенедикт е някъде наблизо и би могъл да

налети светкавично, за да предизвика още по-голяма бъркотия, не ме успокояваше особено, макар че в такъв случай победата сигурно щеше да е наша. Тогава си спомних, че никой не ме бе канил да идвам тук и си затраях.

— Давай, Люк! — извиках. — Просни го!

Ефектът беше доста необичаен — придружителите на Далт също ревноха да го окуражават с цяло гърло. Скоро се надигна бучене, което отначало помислих за първия порив на приближаваща се буря, но то се засили постепенно и аз осъзнах, че това са виковете на войниците, застанали от двете страни. Единствен Джулиан остана безмълвен и неразгадаем.

Люк продължи да обикаля около Далт и да вкарва по някой бърз удар, изпробвайки различни комбинации. Далт отклоняваше повечето от ударите и се опитваше да сграбчи някоя от атакуващата го ръка. Лицата и на двамата бяха изпоцапани с кръв, а стъпките им започваха да стават малко по-тежки и по-тромави. Трудно беше да се прецени кой е в по-добра форма. Люк бе отворил малка аркада над дясната вежда на Далт, но иначе лицата им бяха еднакво подпухнали.

Люк редуваше ударите си доста сполучливо, но те едва ли бяха запазили първоначалната си сила. Далт ги поемаше стоически, докато накрая успя да се концентрира, спусна се напред, използва забавената реакция на Люк и го сграбчи. И двамата се опитаха да забият коляно между краката на противника, но едновременно с това реагираха достатъчно бързо и ударите им увиснаха във въздуха. Далт продължи да търси по-удобен захват, а Люк — по-уязвимо място, където да насочи ударите си. Последваха няколко неуспешни опити за удар с чело и препъване на противника. Накрая Люк успя да сграбчи крака на Далт и да го повали на земята.

Коленичил върху наемника, Люк заби две здрави крошета в лицето му. На третото Далт успя да сграбчи юмрука му, напрегна се и отхвърли Люк назад. После скочи бързо и надвеси подутото си окървавено лице над него. Люк вкара един нелош удар в гърдите му, близо до сърцето, но дори той не можа да спре Далт. Юмрукът му се понесе като солиден скален къс и тресна Люк право в ченето. Последваха по-слаб ляв и още по-слаб десен, но накрая Далт пое дълбоко въздух и повтори първия си убийствен удар.

Люк омекна. Далт го притисна с все сила, очаквайки някакъв трик, но не последва нищо. Те останаха така още няколко секунди, накрая наемникът отблъсна отпусната лява ръка на Люк встрани и бавно се изправи на крака. Отначало се олюля леко, но после бързо възстанови равновесието си.

Можех почти да усетя вкуса на едно от смъртоносните заклинания, които си бях приготвил. Можех да го закова за броени секунди и никой нямаше да разбере каква точно е била причината за смъртта му. Но се замислих какво би станало, ако и той се строполи до Люк. Дали двете страни щяха да тръгнат в атака? И все пак не това беше основната причина, която ме накара да се въздържа. Спряха ме думите на Люк: „Това е въпрос на чест. Не се меси“, и „Никой няма да умре... Все още сме твърде ценни един за друг.“

Добре. Не последва сигнал за атака. Никой не се спусна към нас. Като че ли нещата щяха да се развият според уговорката. Люк бе пожелал да стане така. Затова реших наистина да не се меса.

Видях как Далт коленичи вдигна Люк от земята и понечи да го метне на рамо, но после размисли и извика двамата си придружители и им заповяда да пренесат тялото. Накрая се обърна към мен и Джулиан.

— Разчитам на вас да спазите останалата част от уговорката — извика той силно.

Джулиан го погледна косо.

— Ще го сторим, ако не ни провокирате — каза той. — Искам призори да сте се махнали оттук.

— Тръгваме веднага — отвърна Далт и се обърна, за да се отдалечи към лагера си.

— Далт! — извиках аз.

Той се обърна и ме изгледа.

— Казвам се Мерлин. Срецали сме се и преди, ако си спомняш все още.

Далт поклати глава.

Аз вдигнах ръка и произнесох ключовата дума на най-безвредното си, но най-ефектно заклинание. Почвата пред него изригна и върху главата му се посипаха камъчета и дребни буци замръзнала пръст. Той отстъпи назад, избърса лицето си и погледна към прясно изкопания трап.

— Това ще е твоят гроб, ако нещо се случи с Люк — казах аз.

Далт ме огледа повторно.

— Сега вече няма да те забравя — каза той. После се обърна и последва войниците си.

Погледнах към Джулиан, който бе вперил очи в мен. Той се обърна и изтегли факлата си. Аз последвах примера му и тръгнах по обратния път към лагера.

— Това решава един от проблемите ни — отбеляза той, след като се озовахме отново в неговата палатка. — Може би дори два.

— Може би — казах аз.

— Поне Далт няма да им създава грижи за известно време.

— Сигурно.

— Бенедикт ми съобщи, че вече са започнали да събират лагера си.

— Не мисля, че това ще е последният му номер.

— Ако това са силите, с които разполага, нека заповяда.

— Не ти ли се стори, че мисията му беше подготвена за доста кратко време? — попитах аз. — Предполагам, че е събрал хората си набързо. Което ме кара да си мисля, че напоследък графикът му трябва да е доста натоварен.

— Може би си прав. Но мисля, че той просто заложи на риска.

— И спечели.

— Да, спечели. А ти не трябваше да му демонстрираш силата си.

— Защо не?

— Защото сега ще е нащрек.

— Трябваше да го предупредя убедително.

— За човек като него рисковете са ежедневие. Той е свикнал да се осланя на предположения, а не на факти. Каквото и да си е помислил сега за теб, това няма да промени плановете му. Освен това не бързай да отписваш Риналдо. И той е същата стока. Двамата с Далт се разбират твърде добре.

— Може и да си прав.

— Прав съм.

— Ако двубоят бе завършил иначе, мислиш ли, че неговите войници биха ни атакували? — попитах аз.

Джулиан сви рамене.

— Той поне знаеше, че аз не бих го нападнал, тъй като и в двата случая щях да спечеля. Очевидно беше.

Кимнах.

— Извини ме — каза Джулиан. — Трябва да докладвам на Вайъли. Предполагам, че ще се пренесеш в двореца, след като приключим разговора си с нея?

— Да.

Той извади нужната Карта и се свърза. За пореден път се зачудих какво ли усеща Вайъли по време на контакт. Аз лично, както и останалите, виждам човека, с когото говоря. Но доколкото знам, Вайъли е сляпа по рождение. Винаги ми е било неудобно да я попитам, а освен това си мисля, че отговорът ѝ едва ли би имал особено значение за зрящ човек. И въпреки това, сигурно ще продължа да се чудя.

Докато Джулиан продължаваше да говори с нея, аз насочих мислите си към близкото бъдеще. Скоро трябваше да направя нещо по въпроса с Маскирания и Джърт. Явно сега щеше да ми се наложи да се справя без Люк. Дали наистина ми се искаше да последвам съвета му и да говоря с Джасра, за да поискам помощта ѝ? Кой знае дали рискът щеше да си струва. Ако ли не, тогава как щях да се справя сам? Може би трябваше да се върна в странния бар при героите на Луис Карол и да ѝ наема оттам някое Джаберуоки? Или пък Ворпълския Меч? Или и двете? Може би...

Чух някой да споменава името ми и се пренесох в настоящия миг при настоящите си проблеми. Джулиан все още обясняваше нещо на Вайъли, макар да знаех, че няма кой знае какво за обясняване. Затова се изправих, протегнах се и призовах Логрус.

Насочих своето Логрус-зрение през Джулиан, и видях неясния силует на Вайъли, Тя все още седеше на онзи неудобен стол. Зачудих се дали бе останала там през цялото време или просто се бе върнала малко преди Джулиан да я потърси. Надявах се, че все пак е успяла да се върне за десерта, който така и не опитах.

Джулиан се обърна към мен.

— Ако си готов, Вайъли ще те прехвърли — каза той.

Отидох до него и освободих образа на Логрус. Нямах никакво намерение да срещам още веднъж силите на Лабиринта с тези на Хаоса. Пресегнах се, докоснах Картата и образът на Вайъли се фокусира.

— Хайде — каза тя и протегна ръка.

Поех внимателно изящната ѝ длан.

— До скоро Джулиан — казах аз и пристъпих напред.

Той не отвърна нищо. Или аз не успях да чуя отговора му.

— Не исках нещата да се развият така — каза Вайъли още преди да е пуснала ръката ми.

— Едва ли някой би могъл да предположи, че ще стане точно така — отговорих аз.

— Люк знаеше. Сега думите му добиват смисъл. Не съм ли права? Всички онези дребни забележчици, които направи. Той бе намислил да го предизвика.

— Сигурно — казах аз.

Вайъли пусна ръката ми.

— Като че ли засега няма нищо повече за казване.

— Ами... — започнах, — има още нещо, за което трябва да знаеш.

— О?

— Става дума за Корал и нейното закъснение за вечерята.

— Слушам те.

— Знаеш, че с нея направихме една доста дълга разходка до града този следобед.

— Да, знам.

— После слязохме до подземията — продължих аз. — До пещерата на Лабиринта. Тя пожела да го види.

— С повечето от посетителите е така. Нашата задача е да преценим кого бихме могли да заведем там и кого не. Но и без друго повечето от тях се отказват, щом разберат как се стига дотам.

— Аз казах на Корал за стълбите, но това не я обезкуражи. Щом се озовахме при Лабиринта, тя стъпи на него...

— Не! — извика Вайъли. — Трябваше да внимаваш повече с нея! При всички неприятности, които си имаме с Бегма... сега и това! Къде е тялото ѝ?

— Добър въпрос — казах аз. — Не знам. Но когато я видях за последен път, тя си беше съвсем жива. Виж, Корал заяви, че Оберон е неин баща и след това тръгна по Лабиринта, стигна до центъра и се пренесе някъде, както му е редът. Но сега сестра ѝ, която също знае, че излязохме да се разходим заедно, е разтревожена за нея. Докато траеше вечерята, Найда не спря да ме разпитва за Корал.

— Ти какво ѝ каза?

— Казах ѝ, че съм оставил Корал да се радва на красотите на двореца и че не е изключено тя да закъснее за вечерята. Но след като времето напредна, Найда се разтревожи още повече и аз се видях принуден да ѝ обещаю, че ще ѝ помогна да потърси сестра си. Не исках да споменавам нищо за това кой е истинският баща на Корал.

— Естествено. Господи.

Изчаках, но Вайъли не добави нищо, затова изчаках още.

— Нямах никаква представа, че покойният крал е имал връзка чак в Бегма — каза тя накрая. — Корал спомена ли колко време смята да отсъства? Ти обясни ли ѝ как би могла да се върне?

— Дадох ѝ моята Карта, но досега не ме е потърсила. Според мен, не смяташе да се запилее за дълго.

— Ситуацията може да се усложни — реши Вайъли. — При това по причини, за които може би още не подозираме. Как ти се стори Найда?

— Доста чувствителна е. Освен това мисля, че доста ме харесва.

Вайъли се замисли за известно време и след това каза:

— Ако Оркуз разбере за това, може да реши, че сме отвлекли дъщеря му, за да повлияем на преговорите.

— Права си. Не се бях сетил за това.

— Определено ще си го помисли. Хората са си създали точно такава представа за нас. Трябва да успеем да спечелим малко време и да я върнем тук, преди Оркуз да се е усъмнил.

— Разбирам — казах аз.

— Най-вероятно скоро ще изпрати някой от слугите си до нейните покои, за да разбере защо не е дошла на вечерята. Ако не го е направил вече. Успеем ли някак да го заблудим, ти ще разполагаш с цялата нощ, за да я откриеш.

— А как да стане това?

— Нали си магьосник, измисли нещо. Апропо, ти спомена, че Найда храни известни симпатии към теб, нали така?

— Сериозни симпатии.

— Чудесно. Според мен ще е най-добре да прибегнем до помощта ѝ. Разчитам на теб да я убедиш по възможно най-тактичния и безболезнен начин...

— Естествено... — започнах аз.

— ... Тъй като последното нещо, от което се нуждаем сега — продължи тя, — е другата дъщеря да получи сърдечен удар.

— Ами ако никога не е имала проблеми със сърцето? Не си спомням да е споменавала за нещо подобно.

— Вероятно не ѝ е било приятно да го споменава. Разминала се е на косъм със смъртта, при това съвсем наскоро. После се възстановила неочаквано бързо и настояла пред баща си да го придружи в пътуването му до Амбър. Той сам ми разказа за всичко това.

— Изглеждаше ми съвсем здрава на вечерята — промърморих аз.

— Надявам се да продължи да се чувства добре. Искам да отидеш веднага при нея, да ѝ обясниш много внимателно какво се е случило и да се опиташ да я убедиш да ни помогне да прикрием инцидента. Естествено съществува и рискът тя да не се хване и да хукне право при Оркуз. Може би в този случай някое от твоите заклинания би свършило добра работа. За съжаление не виждам друго решение. Ако смяташ, че греша, кажи ми го.

— Не грешаш — казах аз.

— Тогава ти предлагам да тръгнеш веднага към покоите на Найда и да ме известиш, ако нещо се промени за добро или лошо — независимо кое време е.

— Тръгвам — казах аз.

Излязох забързан от стаята, но не след дълго спрях, тъй като се сетих, че не знам в коя част на двореца са настанени гостите от Бегма. Не ми се щеше да се върна при Вайъли и да я попитам, защото бе адски глупаво от моя страна, че съм пропуснал да науча това от Найда, докато разговаряхме по време на вечеря.

Бяха ми необходими почти десет минути, за да открия някой от служителите на протокола и да получа от него нужната информация, подплатена с една угодническа усмивка, и за да се озова след това тичешком пред вратата на Найда.

Прекарах ръка през косата си, оправих жакета и панталоните си, избърсах ботушите си върху задната част на крачолите, поех дълбоко въздух, усмигнах се, издишах и почуках.

След десетина секунди вратата се отвори и на прага застана Найда. Тя отвърна на усмивката ми и отстъпи встрани.

— Влизай — каза тя.

— Очаквах, че ще ми отвори прислужницата — казах аз. — Изненада ме.

— Отпратих я по-рано, тъй като очаквах, че ще дойдеш — отвърна Найда.

Тя се беше преоблякла с нещо, което ми заприлича на сив анцуг и бе метнала върху раменете си черен шарф. Беше обула чифт удобни пантофи и бе свалила по-голямата част от грима си. Косата ѝ бе прибрана назад и пристегната с черна панделка. Посочи към канапето до прозореца, но аз не помръднах от мястото си.

Сложих ръка на рамото ѝ и я погледнах право в очите. Тя се приближи.

— Как се чувстваш? — попитах аз.

— Провери сам.

Не си позволих дори да въздъхна. Дългът ме зовеше.

Обхванах талията ѝ, притеглих я към себе си и я целунах. Задържах тази поза няколко секунди, след това се отдръпнах внимателно, усмихнах се и казах:

— Според мен се чувстваш доста добре. Виж, има някои неща, които трябва да споделя с теб...

— Няма ли да седнем? — попита Найда. После хвана ръката ми и ме поведе към канапето.

Вайъли ми бе казала да проявя такт, затова я последвах. Но там тя не само продължи с прегръдките, но добави и няколко нови елемента. По дяволите! Разполагах с толкова малко време, за да я убедя да прикрие отсъствието на Корал. Успеех ли, нямаше да имам нищо против да продължим в същия дух. Дотук ми се бе сторило, че на жените от Бегма не им липсва въображение. Първо работата, после удоволствията, реших аз. Още две-три минути и щеше да стане невъзможно да спомена тактично името на сестра ѝ.

— Преди да сме се потопили твърде надълбоко в това начинание — казах аз, — бих искал да те помоля за една услуга.

— Ще направя всичко за теб — каза тя.

— Мисля, че сестра ти няма да се появи още известно време — обясних аз. — А никак не ми се иска да тревожим баща ти. Имаш ли някаква представа дали е изпратил някой да провери какво става с Корал?

— Едва ли. След вечерята той отиде да се поразтъпче с мистър Рот и Жерар. Мисля, че още не се е прибрал в покоите си.

— Дали няма начин да го убедим, че Корал всъщност не се е запиляла в неизвестна посока? Просто ще ми трябва известно време, за да я открия.

Предложението ми май й се стори забавно.

— А всички онези нещица, които още не си ми казал...

— Ще ти разкажа всичко от игла до конец, ако ми направиш тази услуга.

Найда прокара пръст по устните ми.

— Добре — каза тя. — Спазарихме се. Изчакай ме тук.

После стана, прекоси стаята и излезе в коридора, оставяйки вратата леко открената. Защо не бях завързал нито една нормална връзка, откак се бяхме разделили с Джулия? Последната жена, с която се бях любил, се оказа всъщност нечия марионетка. А сега... Сега, полегнал на канапето в полумрака на стаята, аз осъзнах, че бих предпочел да държа в прегръдките си Корал, а не сестра й. Но това беше абсурдно. Познавахме се от броени часове...

Не. Най-вероятно нервите ми се бяха пообтегнавали напоследък и това ме правеше лабилен.

Когато Найда се върна, тя отново седна на канапето до мен, но този път на около метър разстояние.

— Погрижих се за всичко — каза тя.

— Благодаря ти.

— Сега е твой ред. Слушам те.

— Добре — казах аз и след това започнах да й разказвам как слязохме с Корал до пещерата на Лабиринта.

— Не — прекъсна ме Найда. — Започни от самото начало.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да започнеш от мига, в който двамата излязохте от двореца.

— Но това е глупаво — опитах да се възпротивя аз.

— И все пак. Не забравяй, че си ми задължен.

— Така да бъде — съгласих се аз и започнах отново.

Пропуснах трика с масата в кафенето, но когато претупах набързо и епизода с пещерите, като просто уточних, че сме ги разгледали и сме останали очаровани.

Найда отново ме прекъсна.

— Чакай — каза тя. — Тук пропусна нещо. Какво се случи в пещерите?

— Откъде си толкова сигурна, че съм пропуснал нещо?

— Това е тайна, която не бих искала да споделя с теб точно сега — обясни тя. — Да речем, че просто мога да разбера кога си искрен.

— Но тази част няма никакво отношение към това, което всъщност искам да ти кажа — казах аз. — Дори напротив. Така разказът ми ще стане твърде объркан.

— Обеща, че ще ми разкажеш всичко.

— Дадено, госпожице — съгласих се аз и изпълних желанието ѝ.

Тя захапа устната си, когато ѝ разказах за Джърт и зомбитата и после облиза кръвта по тях.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита тя изведнъж.

— Това си е мой проблем — отвърнах ѝ аз. — Обещах да ти разкажа какво се е случило през целия следобед, но не и да ти разкривам плановете си за оцеляване.

— Аз просто... Нали си спомняш, че ти предложих помощта си?

— Да не искаш да кажеш, че би могла да заковеш Джърт? В такъв случай имам още една новина за теб — в момента той се натиска за място сред Боговете.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

Поклатих глава.

— Така ще изгубя цялата нощ, докато успея да ти разкажа за всичко. До сутринта трябва да намеря Корал. Нека просто ти разкажа финалната сцена с Лабиринта, става ли?

— Добре.

И аз ѝ я разказах, Найда не се изненада ни най-малко от новината за истинското потекло на сестра си. Отначало ми се прииска да я попитам защо, но после се отказах. Тя получи това, което искаше, а аз изпълних обещанието си. Никакъв сърдечен удар. Беше време да си вървя.

— Това е — казах аз. — Благодаря ти за помощта.

Понечих да стана, но тя ме изпревари и ме прегърна отново.

За един кратък миг отвърнах на прегръдката ѝ, но след това казах:

— Наистина трябва да вървя. Корал може да се е забъркала в нещо неприятно.

— Да върви по дяволите — отвърна ми Найда. — Остани с мен. Има по-важни неща от нея. Трябва да си поговорим.

Реакцията ѝ ме изненада доста, но се постарях да не го покажа.

— Длъжен съм да го сторя — казах.

— Добре де — въздъхна тя. — Тогава ще е по-добре да дойда с теб и да ти помогна.

— И как смяташ да го направиш? — попитах аз.

— О, и представа си нямаш на колко още неща съм способна — отбеляза Найда, усмихвайки се загадъчно. Кимнах, тъй като нещо ми подсказваше, че вероятно е точно така.

ГЛАВА 10

Разходихме се обратно до моите покои. Отворих вратата и щракнах с пръсти, за да светне, а Найда обиколи набързо спалнята ми и замръзна при вида на закачалката.

— Кралица Джасра! — каза тя.

— А-ха. Имала малък спор с един магьосник на име Маскирания — обясних аз. — Познай чи аргументи са натежали.

Найда вдигна лявата си ръка, докосна тила на Джасра и пръстите ѝ се плъзнаха по врата, а после и по гърба на магьосницата. Движенията ѝ не ми говореха абсолютно нищо.

— Само не ми казвай, че и ти си магьосница — казах аз. — Защото напоследък жадувам да срещна човек, който да не е наясно с тайните на Умението.

— Не съм магьосница — отвърна тя. — Никога не съм се занимавала с нещо подобно. Разполагам само с един трик, който няма нищо общо с магията, но въпреки това винаги ми помага.

— И какъв е този трик? — попитах аз.

Найда не обърна внимание на въпроса ми, а само отбеляза:

— Здраво са я спипали, няма що. Ключът е някъде в областта на слънчевия сплит. Успя ли вече да го откриеш?

— Да. Имам пълния ключ към заклинанието.

— А тя защо е тук?

— От една страна, защото обещах на нейния син Риналдо да я измъкна от ръцете на Маскирания, и, от друга, за да го накарам да се държи като добро момче.

Затворих входната врата и дръпнах резето. Когато се обърнах, Найда вече бе вперила поглед в мен.

— Виждал ли си го напоследък? — попита тя, сякаш съвсем между другото.

— Да. Защо?

— Просто попитах.

— Доколкото си спомням, щяхме да си помагаме взаимно — казах аз.

— Аз пък си мислех, че сме тръгнали да търсим сестра ми.

— Тя може да почака още няколко минути, при условие че знаеш нещо интересно за Риналдо.

— Просто ми беше любопитно къде е той сега.

Обърнах ѝ гръб и отидох до раклата, където държа резервните си материали за рисуване. Извадих каквото ми трябваше и го занесох до статива. Докато се занимавах с това, подхвърлих:

— Нямам представа къде е.

Нагласих картонения лист и седнах удобно. После затворих очи и се опитах да извикам максимално точно образа на Корал в съзнанието си. Нямах никакви гаранции, че за краткото време, което бяхме прекарвали заедно, съм успял да уловя всички основни детайли на нейното излъчване. Дори да си помогнеш с някои магически номера, ефектът пак щеше да остане под въпрос. Въпреки това бях длъжен да опитам. Отворих очи и започнах да рисувам. Използвах техниката, която бях усвоил в Хаос. Тя е по-различна от тази, която се използва в Амбър, но едновременно с това и доста сходна с нея. Владее достатъчно добре и двете техники, но съм по-бърз в тази, която изучих по-напред.

Найда се приближи до мен и се загледа в скицата, без да ме попита какво правя. И слава Богу.

— Кога го видя за последен път? — попита тя.

— Кого?

— Люк.

— Тази вечер — отвърнах аз.

— Къде?

— Той дойде тук.

— А сега тук ли е?

— Не.

— Къде го видя за последен път?

— На една поляна в Ардън. Защо?

— На доста странно място сте се разделили.

Продължих да дооформям веждите на Корал.

— И условията, при които се разделихме, бяха странни.

Още малко работа по очите, няколко поправки по косата...

— Странни ли? В какъв смисъл?

Още малко цвят на страните...

— Няма значение — казах.

— Добре — съгласи се тя. — Вероятно не е чак толкова важно.

Реших да не захапвам кукичката, защото най-неочаквано започнах да долавям нещо. И преди ми се е случвало при нанасянето на последните щрихи върху нечия Карта да се съсредоточа върху образа прекалено настойчиво и несъзнателно да осъществя контакт...

— Корал! — казах аз, докато чертите ѝ се раздвижваха и придобиваха дълбочина.

— Мерлин... — ми отвърна тя. — Аз... имам си неприятности.

Странно, зад нея не се забелязваше абсолютно нищо. Имаше само мрак. Усетих как Найда сложи ръка на рамото ми.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Да... Много е тъмно тук — каза тя. — Наистина много.

Естествено. Никой не може да променя Сенките или пък да използва някоя от Картите без помощта на светлината.

— Лабиринтът ли те изпрати там?

— Не.

— Хвани ръката ми — казах аз. — После ще ми кажеш какво се е случило.

Протегнах ръка към нея.

— Те... — започна тя.

Образът проблесна и връзката се разпадна. Усетих как Найда стисна леко рамото ми.

— Какво стана? — попита тя.

— Не знам. Някой блокира връзката ни. Нямам представа каква сила стои зад това.

— Какво ще правиш сега?

— След малко ще опитам пак — казах аз. — Вероятно в момента ще ми е трудно да установя контакт, но може би след известно време съпротивлението ще отслабне. Поне я чухме да казва, че е добре.

Измъкнах колодата, която обикновено нося със себе си, и извадих Картата на Люк. Нямах да е зле да разбера какво става с него. Найда погледна Картата и се усмихна.

— Нали каза, че си го видял съвсем наскоро.

— Цял куп неща може да са станали оттогава.

— Убедена съм, че наистина е така.

— Да не би да искаш да кажеш, че знаеш какво се е случило с него? — попитах аз.

— Ами, да.

Вдигнах Картата.

— И какво му се е случило? — попитах аз.

— Готова съм да се обзаложа, че няма да успееш да се свържеш с него.

— Ще видим.

Концентрирах се и насочих мислите си към Люк. После още веднъж. След около минута смръщих вежди и се обърнах към Найда.

— Как разбра?

— Люк блокира връзката. Аз също бих го направила... при подобни обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

Найда се усмихна дяволито, отиде до близкото кресло и се разположи и него.

— Като че ли отново разполагам с нещо, което те интересува живо — каза тя.

— Отново ли?

Огледах я внимателно. Нещо в мозъка ми прещрака и всичко си дойде на мястото.

— Ти го наричаш по-често Люк, а не Риналдо — отбелязах аз.

— Така е.

— Чудех се кога ли ще се появиш отново.

Тя продължи да се усмихва.

— А аз използвах набързо заклинанието, което бях ти приготвил — казах аз. — Не че се оплаквам. То може би ми спаси живота. Предполагам, че това не те обижда.

— Ще го преживея.

— Ще те попитам отново какво точно искаш. Само посмей да ми кажеш пак, че искаш просто да ми помогнеш и да ме предпазиш, и ще те превърна в закачалка.

Тя се засмя.

— Според мен сега се нуждаеш от цялата помощ, която можеш да получиш.

— Зависи какво разбираш под „помощ“.

— Каж ми какво си намислил, а аз ще ти кажа дали бих могла някак да ти помогна.

— Добре — съгласих се аз. — Докато си говорим, ще се преоблека. Нещо не се виждам да щурмувам крепост в тези дрехи. Мога ли да ти услужа с нещо по-подходящо? Този анцуг също не ми се връзва.

— Няма нужда. Започни от къщата в Арбор, става ли?

— Добре — казах аз и продължих да я въвеждам в ситуацията, като междуременно успях да се облека по-надеждно. Вече не я възприемах като красива млада дама, а по-скоро като странно същество, приело човешка форма. Докато разказвах, тя седеше на креслото, вперила поглед в стената или отвъд нея. Накрая млъкнах, но това като че ли не ѝ направи особено впечатление. Използвах това, за да взема отново Картата на Корал и да се опитам да се свържа с нея. Нищо не излезе. Опитах и с Люк, но резултатът беше същият.

Тъкмо се канех да прибера Картата на Люк при останалите, да подредя колодата и да я върна в кутията, когато забелязах една друга Карта, припомняща ми за предложение, което почти бях забравил. Извадих я и се съсредоточих върху образа...

— Да, Мерлин — каза Мандор няколко секунди по-късно. Беше седнал на някаква тераса, от която се разкриваше разкошна панорама към непознат за мен град на фона на вечерното небе. На ниската масичка до него се виждаше чаша еспreso.

— Веднага. Побързай — казах аз. — Ела при мен.

Найда бе започнала да издава гърлено ръмжене от самото начало на контакта. Хванах ръката на Мандор, тя скочи на крака и тръгна към мен, вперила поглед в Картата, но замръзна на мястото си при вида на стройния, облечен в черно мъж, който застана пред нея. Двамата за миг се погледнаха безизразно за миг, след това Найда направи една решителна крачка и вдигна ръце към Мандор. Неговата ръка потъна мълниеносно в гънките на тогата му и оттам се разнесе остро металическо щракване.

Найда замръзна отново.

— Интересно — каза Мандор, после вдигна лявата си ръка и я прокара пред лицето ѝ. Очите ѝ не трепнаха. — Това ли е онази Винта — май така ѝ беше името, за която ми спомена преди?

— Да, само че сега се казва Найда.

Мандор измъкна отнякъде малка сфера от тъмен метал, постави я върху разтворената длан на лявата си ръка и я поднесе към лицето на Найда. Сферата се задвижи бавно и започна да описва кръгове по посока на часовниковата стрелка. Найда издаде един-единствен звук — нещо средно между плач и въздишка. После падна на колене, опря ръцете си на земята и сведе глава. От устата ѝ се стече пяна.

Мандор бързо каза няколко думи на един архаичен вариант на Тари. Не успях да разбера нито една от тях. Тя му отговори утвърдително.

— Мисля, че намерих отговора на твоята загадка — каза той. — Спомняш ли си нещо от уроците за Съответствията и Върховната Непреодолимост?

— Само най-общите постановки — отговорих аз. — Навремето не си падах особено по тази част от учебната материя.

— Жалко. Трябва да намериш време за един опреснителен курс при Сухай.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Съществува, обладало това доста приемливо човешко тяло, е тай'ига — обясни Мандор.

Зяпнах. Тай'ига са раса от безтелесни демони, които обитават мрака отвъд Покрайнините. Спомням си как ни разказваха, че те са много силни и е трудно да бъдат покорени.

— Ъ-ъ... можеш ли да я накараш да спре да се лигави върху килима ми? — казах аз.

— Разбира се — отвърна Мандор и махна с ръка. Сферата се търкулна на пода пред нея, сякаш беше лека като перце, и започна да описва нови кръгове.

— Стани — каза той, — и спри да изпускаш органичните си течности на пода.

Тя изпълни заповедта и се изправи с отсъстващо изражение.

— Седни на този стол — заповяда Мандор и посочи стола, на който бе седяла допреди малко.

Найда се подчини. Сферата я последва и записва кръговете си около стола.

— Не мога да освободя това тяло, без да освободя и нея — каза Мандор. — Мога да ѝ причиня невероятни мъки чрез своята сфера на

силата. Бих могъл да я накарам да отговори на въпросите ти. Кажи ми какво искаш да знаеш.

— Тя чува ли ни?

— Да, но не може да говори без моето разрешение.

— Няма смисъл да ѝ причиняваме излишна болка. Може би заплахата ще бъде напълно достатъчна. Искам да знам защо ме следва навсякъде.

— Добре — каза Мандор. — Това е въпросът, тай'ига. Отговори!

— Следвам го, за да го предпазя — каза тя с равен глас.

— Това вече съм го чувал. Искам да знам защо.

— Защо? — повтори Мандор моя въпрос.

— Длъжна съм да го сторя — отговори тя.

— Защо си длъжна? — попита Мандор.

— Аз... — Зъбите ѝ се впиха в долната ѝ устна и от нея потече кръв.

— Защо?

Лицето ѝ почервения и по него избиха капчици пот. Очите ѝ бяха все така празни, но въпреки това се изпълниха със сълзи. Тънка струйка кръв се стече по брадичката ѝ. Мандор протегна юмрука си към нея и го разтвори. В дланта му се появи нова сфера. Той я задържа на около двайсет сантиметра от челото на Найда и след това я пусна. Сферата увисна във въздуха.

— Нека дверите на болката се разтворят — каза Мандор и докосна леко гладката ѝ повърхност.

Малката сфера се задвижи мигновено по елиптична орбита, чийто две най-близки точки съответстваха на слепоочията на Найда. Тя нададе вой.

— Млъкни! — каза Мандор. — Страдай безмълвно!

Сълзите се стекоха по страните ѝ, кръвта по брадичката...

— Спри! — извиках аз.

— Както кажеш. — Мандор се протегна, хвана сферата между палеца и показалеца на лявата си ръка и я притисна леко. Когато я пусна, тя увисна неподвижна на около два сантиметра от лявото ухо на Найда.

— Сега можеш да отговориш на въпроса — каза Мандор. — Това беше един нищожен намек за това, което бих могъл да направя с теб. Мога да те доведа и до самия край.

Устните ѝ се разтвориха, но всичко, което успя да произнесе, бе само един гъргорещ звук.

— Мисля, че не избрахме правилния подход — казах аз. — Не можеш ли да я накараш да говори нормално, вместо да продължаваме по системата „въпрос-отговор“?

— Чу какво каза той — заяви Мандор. — Това е и моята воля.

Тя простена и след това каза:

— Ръцете ми... Моля ви, освободете ръцете ми.

— Освободи ги — казах аз.

— Ръцете ти са свободни — произнесе Мандор.

Найда раздвижи пръстите си.

Отворих едно от чекмеджетата на близкия шкаф и извадих оттам носна кърпичка. Пресегнах се, за да ѝ я подам, но Мандор хвана ръката ми. После взе кърпичката и я подхвърли към нея.

— Не преминавай защитната граница на сферата — предупреди ме той.

— Няма да го нараня — каза тя и избърса страните и брадичката си. — Нали ти казах, че искам да го предпазя.

— Необходима ни е повече информация — каза Мандор и отново се пресегна към сферата.

— Чакай — казах аз. После се обърнах към нея: — Можеш ли поне да обясниш защо не можеш да ми кажеш?

— Не — отвърна ми тя. — Резултатът би бил същият.

Неочаквано ми хрумна да погледна на проблема от гледната точка на информатиката.

— Значи трябва да ме предпазиш на всяка цена, така ли? — попитах аз. — Това е твоята първостепенна задача?

— Да.

— Но не можеш да ми кажеш кой те е натоварил с тази задача и защо?

— Да.

— Нека предположим, че стане невъзможно да ме предпазиш, без да ми отговориш кой те е пратил и защо.

Найда смръщи вежди.

— Аз... — каза тя. — Аз не... Единственият начин?

После затвори очи и вдигна ръце към лицето си.

— Аз... Тогава би ми се наложило да ти отговоря.

— Е, това вече е нещо — казах аз. — Значи би пренебрегнала второстепенното условие, за да изпълниш първостепенната си задача?

— Да, но ситуацията, която ти описа, е нереална.

— Напротив — каза Мандор. — Няма да можеш да изпълниш първостепенната си задача, ако престанеш да съществуващ. Следователно не трябва да го допуснеш. Но аз ще те унищожа, ако не отговориш на двата ни въпроса.

Найда се усмихна.

— Едва ли — каза тя.

— Защо не?

— Попитай Мерлин как би се променила дипломатическата атмосфера, ако дъщерята на премиер-министъра на Бегма бъде намерена мъртва в неговата стая. Особено след като вече е отговорен за изчезването на другата дъщеря.

Мандор се намръщи и погледна към мен.

— Не разбирам за какво става въпрос — каза той.

— Няма значение — отговорих аз. — Тя лъже. Ако нещо се случи с нея, истинската Найда ще оцелее. Точно така стана с Джордж Хансен, Мег Девлин и Винта Бейл.

— Да, обикновено става така — съгласи се тя. — Има обаче една малка подробност. Всички те бяха живи, когато се вселих в телата им. Найда умря след кратко боледуване. Тя ми даде точно това, от което се нуждаех, затова аз възстанових тялото ѝ. Найда вече я няма. Ако аз си отида, тук ще остане просто един труп или лишено от съзнание тяло.

— Блъфираш — казах аз, но си спомних какво ми бе казала Вайъли.

— Напротив.

— Няма значение — казах аз. — Мандор, ти каза, че можеш да ѝ попречиш да напусне това тяло и да ме последва.

— Да — отвърна ми Мандор.

— Добре, Найда. Аз смятам да отида до едно място, където ще се намирам в огромна опасност. Въпреки това няма да ти позволя да ме последваш и да изпълниш задачата си.

— Недей — каза тя.

— Ти просто не ми оставяш никакъв избор. Не мога да ти позволя да дойдеш, без да знам с кого си имам работа.

Найда въздъхна и след това каза:

— Значи все пак намери начин да ме накараш да наруша второстепенното условие, за да не се проваля в първостепенната си задача. Много изобретателно от твоя страна.

— Сега ще ми кажеш ли това, което искам да зная?

Тя поклати глава.

— Невъзможно ми е от чисто физическа гледна точка. Не е въпрос на желание. Но... Мисля, че бихме могли да намерим заобиколен път.

— Какво предлагаш?

— Мога да доверя отговорите на трета страна, която също е заинтересована от твоята безопасност.

— Искаш да кажеш...

— Ако излезеш за известно време от стаята, аз ще кажа на твоя брат нещата, които не бих могла да кажа пред теб.

Обърнах се към Мандор и погледите ни се срещнаха.

— Ще изляза за малко в коридора — казах миг след това.

И го направих. Докато разглеждах един от гоблените на стената, из главата ми кръжаха цял рояк тревожни мисли. Като например тази, че аз никога не й бях споменава, че Мандор ми е брат.

Доста по-късно на вратата се показа Мандор. Аз тръгнах към него, но той вдигна ръка. Спрях и го изчаках да се приближи. Докато вървеше към мен, той се огледа на няколко пъти.

— Това е дворецът в Амбър, нали? — поинтересува се той.

— Да. Може би не най-представителното крило, но на мен определено ми пасва.

— Ще ми се да го разгледам в по-спокойни времена.

Кимнах.

— Ще разчитам на това. Е, кажи какво стана вътре?

Мандор мерна гоблена, който бях съзерцавал допреди малко, и се загледа в него.

— Странна работа — каза той. — Не мога да ти кажа.

— Как така?

— Все още ми имаш доверие, нали?

— Естествено.

— Тогави ми се довери и за това. Имам си много добра причина да не ти кажа какво научих.

— Хайде, Мандор! Какво става, дявол да го вземе?

— Тай'ига-та не представлява опасност за теб. Наистина е загрижена за безопасността ти.

— Това ли е всичко? Искам да знам защо.

— Забрави — отсече Мандор, — поне засега. Така ще е по-добре за теб.

Тръснах глава. Пръстите ми се свиха в юмрук и се заоглеждах из стаята за нещо, върху което да го стоваря.

— Знаем как се чувстваш и въпреки това те моля да се откажеш — каза той.

— Искаш да кажеш, че истината би могла да ми навреди по някакъв начин, така ли?

— Не съм казвал нещо подобно.

— Или пък просто се боиш да ми кажеш?

— Откажи се, това е!

Отвърнах поглед от него и овладях нервите си.

— Сигурно наистина си имаш солидна причина за това — реших накрая.

— Да, имам.

— Няма да се откажа. Но сега определено не разполагам с нужното време, за да преодолеея подобна пречка. Добре, ти си имаш твоите причини, аз пък си имам спешна работа на друго място.

— Тя спомена за Джърт и Маскирания, които те чакали във Владението — мястото, където Бранд е придобил силата си.

— Да, там смятам да отида.

— Тя се надява да дойде с теб.

— Друг път.

— Аз също бих те посъветвал да не я вземаш със себе си.

— А ще я задържиш ли тук, докато приключи с това?

— Не — каза Мандор. — Смятам да дойда с теб. Преди да тръгнем, ще я накарам да изпадне в много дълбок транс.

— Но ти не знаеш как се развиха събитията след нашата вечеря. Случиха се доста неща, за които нямах време да те предупредя.

— Няма значение. Знаем, че става въпрос за вманиачен магьосник, за Джърт и за някакво опасно място. Това ми е напълно достатъчно. Ще дойда с теб и ще ти помогна.

— Никак даже не е достатъчно — възпротивих се аз. — Може това да не се окаже по силите и на двама ни.

— Дори така да е, тай'ига-та може да се превърне в пречка.

— Нямах предвид нея. Става въпрос за ей оная замръзнала дама до вратата.

— Смятах да те попитам за нея. Сигурно е твой враг, който си решил да накажеш.

— Да, тя беше мой враг. Освен това си пада гаднярка и двуличница. Да не говорим, че ухапването ѝ е отровно. Но също така е и прогонена от престола си кралица. Не аз я подредих така. Това е дело на магьосника, който сега ми е вдигнал мерника. Тя е майка на един мой приятел, затова я спасих и я донесох тук като гаранция. Досега нямах дори най-малкия повод да поискам да я освободя.

— Аха, смяташ да я спечелиш като съюзник срещу вашия общ враг.

— Точно така. Тя познава отлично мястото, където смятам да отида. Проблемът е, че никак не ме харесва. Боя се, че противоотровата, която синът ѝ ми предложи, може да се окаже твърде слаба, за да неутрализира омразата ѝ.

— Мислиш ли, че владее Умението добре?

— Убеден съм в това. Освен това е най-злопааметното същество, за което се сещам.

— Когато е необходима допълнителна мотивация, заплахите и съблазните винаги вършат добра работа. Материализирал съм някои от своите представи за ада — по чисто естетически причини. Бих могъл да я пратя на една бърза обиколка из тях. От друга страна, бих могъл да осигурия и едно ковчеже със скъпоценни камъни.

— Не знам — казах аз. — Нейната мотивация не е чак толкова прозрачна. Нека опитам да се оправя сам, доколкото това е във възможностите ми.

— Разбира се. Това бяха само предложения.

— Смятам първо да я освободя от заклинанието, да ѝ направя предложението си и да се опитам да преценя реакцията ѝ.

— Няма ли някой друг от твоите роднини тук, когото да искаш да вземеш със себе си?

— Не искам да им разкривам намеренията си. Не е изключено просто да ми забранят да отида до Владението преди Рандъм да се е върнал. Не мога да го изчакам.

— Мога да събера малко воини от Хаос.

— Тук? В Амбър? Ако Рандъм надуши нещо подобно, дворецът ще ми се види тесен. Току-виж ме обвинили в измяна.

Мандор се усмихна.

— Това място ми напомня за дома — отбеляза той и тръгна към моите покои.

Щом влязохме вътре, видях, че Найда седи все още на същото кресло, обгърнала коленете си и вперила поглед в малката метална сфера, която бе увиснала във въздуха на трийсетина сантиметра от челото ѝ. По-голямата сфера продължаваше да описва бавни кръгове по пода.

Мандор забеляза, че я гледам и обясни:

— В момента е в състояние на съвсем лек транс. Може да ни чува. Можеш да я събудиш веднага щом пожелаеш.

Кимнах и се обърнах към Джасра. Беше неин ред.

Свалих всички дрехи, с които я бях окичил, и ги оставих на един стол в другия край на стаята. После изтрих с мокра кърпа клоунския грим от лицето ѝ.

— Дали не пропуснах нещо? — казах по-скоро на себе си.

— Чаша вода и огледало — каза Мандор.

— Това пък за какво?

— Сигурно ще е жадна. Освен това се обзалагам, че няма да пропусне да се огледа.

— Звучи ми логично — казах аз и придърпах една малка масичка. Върху нея сложих кана с вода, чаша и едно малко огледало.

— Съветвам те също да я прихванеш, в случай, че падне, след като я освободиш от заклинанието.

— Прав си.

Обгърнах раменете ѝ с лявата си ръка, но си спомних за отровните ѝ целувки и се отдръпнах на ръка разстояние.

— Ако ме ухапе, ефектът ще е почти мигновен — отбелязах аз. — Бъди готов да се защитиш, ако се случи нещо подобно.

Мандор измъкна нова сфера и я подхвърли във въздуха. Тя описа дъга, на чийто връх се забави неестествено дълго, и след това се върна в ръката му.

— Добре — казах и после изговорих нужните думи.

Не последва нищо чак толкова драматично. Тя просто рухна в ръцете ми и аз я прихванах.

— В безопасност си — заявих аз и добавих: — Риналдо знае, че си тук. Ето, седни на това кресло. Искаш ли малко вода?

— Да — отговори тя.

Очите ѝ шареха наоколо, докато пресушаваше чашата. Замислих се дали пък не използва момента, за да си приготви някое удачно за случая заклинание. Погледът ѝ се спря на няколко пъти върху Мандор, сякаш се опитваше да го прецени. Загледа се и в Найда — продължително и настойчиво.

Накрая остави празната чаша на масата и се усмихна.

— Предполагам, че съм твоя пленница, Мерлин — каза тя и се задави леко. Наля си още вода и отпи отново.

— По-скоро гостенка — уточних аз.

— Нима? И как се озовах тук? Може би паметта ми изневерява, но не си спомням да съм приемала твоята покана.

— Донесох те тук от Владението на Четирите Свята. „Донесох“ е точната дума.

— И кое ще да е това „тук“?

— Моите покои в двореца на Амбър.

— Значи все пак съм пленница — заяви Джасра.

— Гостенка — поправих я аз за втори път.

— В такъв случай би трябвало да ме представиш, или греша?

— Извини ме. Мандор, това е Нейно Величество Кралицата на Кашфа. Ваше Величество, за мен е огромна чест да ви представя своя брат Лорд Мандор.

Джасра леко склони глава. Мандор се приближи и коленичи, а тя поднесе ръка към устните му. Братлето си го бива повече от мен в дворцовия етикет. Аз лично бих подушил първо опакоето на ръката ѝ, за да разбере дали случайно не ухае на горчиви бадеми. Бас държа, че жестът на Мандор ѝ хареса. Тя продължи да го оглежда с още по-голям интерес.

— Не знаех, че кралското семейство на Амбър има член на име Мандор — отбеляза Джасра.

— Мандор е наследник на Графството Сауал в Царството на Хаоса — отвърнах аз.

Очите и се разшириха.

— И ти твърдиш, че той е твой брат?

— Определено.

— Успя да ме изненадаш — заяви Джасра. — Бях забравила за двойното ти потекло.

Аз се усмигнах и отстъпих встрани.

— А това...

— Познавам Найда. Защо момичето е толкова... отнесено?

— Твърде сложно е за обяснение — казах аз. — Освен това ни предстои да обсъдим далеч по-интересни за теб подробности.

Джасра ме погледна и лявата ѝ вежда подскочи иронично.

— Истината — тази толкова крехка и сложна материя — каза тя. — Появи ли се неочаквано на повърхността, все на някой ще му се завие свят. Какво искаш от мен?

Продължих да се усмихвам.

— Да приемеш нещата такива, каквито са — казах.

— Оценявам факта, че се намирам в двореца на Амбър, а не в някоя мрачна килия, и че съм в компанията на двама джентълмени, които засега се държат съвсем прилично. Не бих могла да пренебрегна и една друга подробност — вече не съм в онова уничително положение, за което ми говорят последните ми спомени. На теб ли дължа всичко това?

— Да.

— Нещо ме кара да се съмнявам, че жестът ти се дължи изцяло на твоя алтруизъм.

— Направих го заради Риналдо. Той се опита да те измъкне, но си го отнесе. Аз пък се сетих за друг начин, изпробвах го и той проработи.

Лицевите ѝ мускули се напрегнаха щом споменах името на сина ѝ. Реших, че би предпочела да го наричам така, а не „Люк“.

— Той добре ли е? — попита Джасра.

— Да — казах аз с надеждата, че казвам самата истина.

— Защо тогава не е тук?

— Някъде с Далт е. Не съм сигурен къде точно. Но...

В този миг Найда издаде кратък стон и ние се обърнахме към нея, но тя не помръдна. Мандор ме погледна въпросително, а аз леко поклатих глава. Не исках да я изваждаме от трансa ѝ точно сега.

— Тоя варварин му обърка живота — отбеляза Джасра, закашля се отново и пийна малко вода. — Толкова исках Риналдо да получи

добро възпитание, вместо да язди и да прави глупости през по-голямата част от времето си. Много ме разочарова с лекомислието си.

Тя погледна отново към Мандор, усмихна му се и попита:

— Нямаш ли нещо по-силно от вода?

— Имам — отвърнах ѝ аз, отворих една бутилка с вино и ѝ налях от него в друга чаша. Погледнах към Мандор, но той поклати глава.

— Но трябва да признаеш, че Риналдо се справяше страхотно на лекоатлетическата писта — добавих аз, за да защитя Люк. — Никога няма да забравя онзи финален спринт на студентските игри.

Джасра се усмихна и пое чашата.

— О, да — каза тя. — Тогава той подобри световния рекорд. Все още го виждам как пресича финалната линия.

— Ти си била там?

— Не пропусках нито едно от големите му състезания. Дори съм те гледала да бягаш. Не беше зле.

Тя отпи от виното си.

— Искаш ли да поръчам да ти донесат нещо за вечеря? — попитах аз.

— Не, не се чувствам гладна. Преди малко спомена за някакви интересни подробности...

— Точно така. Доколкото знам във Владението, между теб и Маскирания се е състоял малък магьоснически диспут...

— Маскираният?

— Магьосникът със синята маска, който сега се разпорежда там.

— А, да. Имаше нещо такова.

— Правилно съм схванал хода на събитията, нали?

— Но нещата далеч не са толкова очевидни. Той успя да ме изненада, преди да успея да се защитя. Но това определено няма да се повтори.

— Сигурно. Но...

— Тайно ли успя да ме измъкнеш? — прекъсна ме тя. — Или ти се наложи да си премериш силите с Маскирания?

— Посдърпахме се — казах аз.

— В какво състояние го остави?

— Погребан под купчина оборски тор.

Джасра се изсмя.

— Чудесно! Харесвам мъжете с чувство за хумор.

— Трябва да се върна — добавих аз.

— О? И защо?

— Защото Маскираният се е съюзил с един мой враг на име Джърт. И двамата явно искат смъртта ми.

Тя сви леко рамене.

— Щом Маскираният не може да се мери с теб, не виждам къде е проблемът, дори той да е успял да си намери съюзник.

Мандор се прокашля.

— Простете, че се намесвам — каза той, — но Джърт е адепт на Логрус и магьосник от Хаос.

— Това вероятно променя съотношението на силите — съгласи се Джасра.

— Играта истински ще загубее, ако двамата успеят да изпълнят своя последен замисъл — уточних аз. — Подозирам, че Маскираният възнамерява да подложи Джърт на същия ритуал, през който е минал твоят покоен съпруг — нещо, свързано с Извора на Силата.

— Не! — извика тя, скочи на крака и разля виното си, за да опропасти окончателно вече олигавения от Найда килим. — Това не бива да се повтаря!

Очите ѝ блеснаха и замятаха мълнии, но веднага след това тя за пръв път ми се стори уязвима.

— Нали така го загубих завинаги... — каза тя.

И в следващия миг лицето ѝ се отърси и от най-малкия намек за слабост.

— Не успях да допия виното си — подхвърли Джасра и седна отново на креслото.

— Ще ти наляя друга чаша.

— Това на масичката да не би да е огледало?

ГЛАВА 11

Отидох до прозореца, за да погледам падащия сняг, докато Джасра се оправяше пред огледалото, и след това опитах да се свържа с Люк и Корал. Отново безуспешно. След известно време тя остави на масичката гребена и четката, с които и бях услужил, а аз реших, че е успяла да въведе ред не само в косата, но и в мислите си, и е готова за по-сериозен разговор.

Известно време тримата се оглеждахме безмълвно с безизразни лица и накрая Джасра попита:

— Знае ли още някой в Амбър, че си ме освободил от заклинанието?

— Не — отвърнах аз.

— Добре. Това означава, че може и да успея да си тръгна оттук жива. Мисля, че се каниш да поискаш помощта ми срещу Маскирания и онзи Джърт.

— Правилно.

— А как по-точно си представяш тази моя помощ и какво си готов да ми предложиш срещу нея?

— Смятам да проникна във Владението и да неутрализирам Маскирания и Джърт.

— Да ги неутрализираш, значи? Това не е ли един от онези благочестиви ефемизми за „убивам“?

— Може би — отговорих аз.

— Амбъритите обикновено не смеят да кажат това, което им е на сърцето — заяви Джасра. — А ти сигурно си бил подложен твърде дълго на вредното влияние на американската журналистика. Значи знаеш, че познавам добре Владението и искаш да ти помогна да убиеш онези двамата. Права ли съм?

Кимнах.

— Риналдо ми каза, че ако закъснеем и Джърт вече е преминал през ритуала, ти би могла да обърнеш по някакъв начин силата на Извора срещу него.

— Значи е успял да прочете от онези бележки повече, отколкото предполагах — каза Джасра. — Ще бъда откровена с теб, тъй като от това зависи животът и на двамата ни. Да, има такъв начин, но той не би могъл да ни свърши никаква работа. За да бъде спряна подобна сила, се необходими дълги приготовления. Не е като да завъртиш кранчето на чешмата.

Мандор се прокашля.

— Бих предпочел Джърт да не умира, стига това да се окаже възможно — заяви той. — Бих могъл да го върна като пленник в Хаос и да го превъзпитам. Сигурно има някакъв начин да бъде спрян, без да го... неутрализираме, както се изразихте вие.

— А ако се окаже, че няма такъв начин? — попитах аз.

— Тогава ще ви помогнала го убиете. Нямам никакви илюзии относно характера му и въпреки това съм длъжен да опитам всичко. Боя се, че новината за смъртта му би тласнала нашия баща в отвъдното.

Погледнах встрани. Мандор беше прав. Смъртта на Сауал щеше да го направи наследник на солидно състояние, но бях убеден, че не би приел наследството на стария лорд на такава цена.

— Разбирам. Не бях помислил за това.

— Нека опитам да го спра. Проваля ли се, ще ви помогна да сторите нужното.

— Съгласен съм — казах аз и погледнах към Джасра, за да разбере какво мисли тя.

Тя ни оглеждаше с любопитно изражение.

— Нашият баща?

— Да — отвърнах аз. — Нямах намерение да го споменавам, но, сега вече е безсмислено да го крия — Джърт е нашият по-малък брат.

Очите и светнаха заговорнически.

— Става въпрос за семейна борба за надмощие, нали? — попита тя.

— Може и така да се каже — съгласих се аз.

— Не съвсем — обади се Мандор.

— А вашето семейство е измежду влиятелните в Хаос?

Мандор сви рамене. Аз също. Имах чувството, че Джасра надушва солидни облаги и затова реших да попаря овреме надеждите й.

— Според мен се бяхме заели да обсъдим нашето начинание — заявих аз. — Смятам да пренеса всички ни там и да приема предизвикателството на Маскирания. Ако Джърт ни се изпречи на пътя, ще опитаме да го спрем и да го предадем на Мандор. В случай, че това се окаже невъзможно, ще действваме както намерим за добре. Съгласна ли си да дойдеш с нас?

— Още не сме обсъдили възнаграждението — каза Джасра.

— Добре. Говорихме с Риналдо по този въпрос. Той каза, че се отказва от отмъщението си, тъй като е уредил сметките си с Амбър със смъртта на Кейн. Освен това ми предложи да ти върна Владението на Четирите Свята в замяна на помощта ти. Кълна се, че не изопачавам думите му. Какво ще кажеш?

Джасра взе чашата си и отпи бавно една голяма глътка.

Беше ясно като бял ден, че се опитва да спечели време, за да измисли как да изцеди от мен още нещо.

— Скоро ли говорихте с Риналдо? — попита тя.

— Да.

— Тогава не мога да разбера защо е хукнал нанякъде с Далт, след като е толкова съгласен с твоя план.

Въздъгнах.

— Добре, ще ти разкажа и за това. Но ако смяташ дойдеш с нас, знай, че не ти остава още много време за чудене.

— Слушам те — каза Джасра.

И аз разказах за нощната си разходка до Ардън и за двубоя на открито, като умишлено пропуснах факта, че Вайъли постави Люк под закрилата си. С напредването на разказа Найда ставаше все по-неспокойна и дори издаде няколко тихи стона.

Щом свърших, Джасра сложи ръка на рамото на Мандор и се изправи. Допря се уж съвсем случайно в ръката на моя брат и се приближи до Найда.

— А сега ми кажи какво прави дъщерята на един висш държавен чиновник от Бегма в твоята стая, при това в подобно състояние.

— Тялото ѝ е обладано от демон, който много обича да се меси в делата ми — обясних аз.

— Сериозно? Винаги съм се чудила какво ли правят демоните през свободното си време. Между другото, струва ми се, че този демон тук се опитва от доста време да ни каже нещо важно. Ако бъдете така

добри да ѝ позволят да говори, аз обещавам да обмисля твоето предложение веднага след като я изслушам.

— Нямаме време за губене — казах аз.

— В такъв случай отговорът ми е „не“ — заяви Джасра. — Заклучете ме някъде и вървете във Владението без мен.

Погледнах към Мандор.

— И все пак бих могла да размисля — каза тя, — стига да изпълните тази моя малка прищявка.

— Не виждам с какво би могло да ни навреди това — каза Мандор.

— Позволи ѝ тогава да говори — капитулирах аз.

— Можеш да говориш, тай'ига.

И все пак първите ѝ думи не бяха отправени към Джасра, а към мен.

— Мерлин, трябва да ми позволиш да дойда с теб.

Отидох до нея, за да мога да виждам лицето ѝ.

— Няма да стане — казах след това.

— Защо не?

— Защото страстното ти желание да ме предпазиш може да се превърне в пречка за мен, ако ми се наложи да рискувам.

— Но то е заложено в природата ми.

— Твоята природа може да ми създаде сериозни проблеми — казах аз. — Не ме разбирай погрешно. Бих си поговорил с удоволствие с теб, след като всичко приключи. Но дотогава ще ти се наложи да постоиш тук.

Джасра се прокашля.

— Това ли е всичко, което искаше да кажеш, или има още нещо, лично за мен? — попита тя.

Последва дълга пауза. Накрая Найда каза:

— Смяташ ли да отидеш с тях или не?

Джасра ѝ отговори, сякаш претегляше всяка своя дума.

— Това е тайна, лична мисия — каза тя. — Въобще не съм убедена, че тя се подкрепя от по-възрастните родственици на Мерлин в Амбър. Съгласна съм, че бих могла и да спечеля от участието си в нея, но нека не забравяме, че рискът е наистина голям. Аз, разбира се, искам да получа свободата си и да си възвърна Владението. Предложението на Мерлин е почти равностойно. Но той иска да се

откажа също и от отмъщението си. Какви са гаранциите за мен, че след като всичко приключи, някой по-влиятелен член на кралското семейство няма въпреки това да ме обяви за враг на Амбър? Мерлин не може да ми обещае безопасност от името на всички, нали?

Въпросът естествено беше отправен по-скоро към мен и тъй като не разполагах със задоволителен отговор, изпитах истинско облекчение, когато тай'ига-та каза:

— Мисля, че бих могла да те убедя, че е изцяло в твой интерес да ги придружиш и да направиш всичко, на което си способна, за да им помогнеш.

— Не мисля, че молбите биха помогнали — подхвърли Джасра.

— Ще трябва да обсъдим това насаме.

— Съгласна съм — каза Джасра, вероятно изкушена от любовта си към интригите.

— Мандор, накарай я да каже всичко още сега — заявих аз.

— Чакай! — възпротиви се Джасра. — Или ще поговоря с нея насаме, или забрави за помощта ми.

Бях започнал да се чудя с какво ли толкова би могла да ни помогне, след като сама си призна, че не може да се възползва от силата на Извора. Вярно, сигурно познаваше Владението доста добре, но аз така и не бях виждал магическите ѝ способности в действие.

От друга страна, исках да приключа с Маскирания веднъж завинаги, а силите на още един посветен в Умението можеха да наклонят везните на победата в наша полза.

— Найда — казах аз, — да не би да си намислила нещо, което би могло да навреди на Амбър?

— Не — отвърна тя.

— Мандор, в какво се кълнат тай'ига?

— В нищо.

— Добре тогава — съгласих се аз. — Колко време ще ви е необходимо?

— Дайте ни десет минути — каза Найда.

— Хайде да се поразходим — обърнах се аз към Мандор.

— Дадено — каза той и подхвърли към Найда трета сфера, която също закръжи около нея малко над нивото на талията ѝ.

Двайсетина секунди по-късно вече вървахме бавно по коридора.

— Мислиш ли, че Джасра би могла да я освободи? — попитах аз.

— Едва ли. Не е чак толкова лесно да се разруши защитата на моите сфери. Има магьосници, които биха могли да го постигнат, но не и за десет минути.

— Тази проклета тай'ига е пълна с изненади. Вече почвам да се чудя тя ли зависи от нашето благоволение, или ние от нейното.

— Просто иска да убеди Джасра да се присъедини към нас — каза Мандор. — Исква червенокосата дама да ни придружи, за да бъдеш в по-голяма безопасност, тъй като няма да може да дойде с нас.

— Тогава защо трябваше да обсъдят въпроса насаме?

— Нямам никаква представа — призна си той.

— Виж, не ми остава много време, а трябва да свърша още една дреболия. Би ли останал тук, докато се върна, за да държиш двете дами под око?

Мандор се усмихна.

— А ако срещна някой от твоите роднини, да му се представя като благородник от Хаос, така ли?

— Нали си магьосник, измисли нещо.

— Дадено — каза той, после плесна с ръце и изчезна.

— Няма да се бавя — успокоих го аз.

— Бъди така добър — долетя отнякъде шеговитият му глас.

Отдалечих се забързано по коридора. Бях намислил да направя едно своеобразно поклонение, тъй като ми се стори удачно за момент като този.

Когато стигнах до вратата, постоях за миг пред нея със затворени очи, опитвайки се да възстановя спомена за онова, което ме очакваше отвъд нея. Бях идвал тук и преди. Това бяха покоите на моя баща. Бях се разхождал из тях с надеждата да разбере от подредените вътре мебели, от картините по стените и различните предмети що за човек е бил той. Винаги успявах да открия някой нов детайл, който да ми даде поредното парченце от мозайката или пък да ме наведе на незадаван досега въпрос — бележка върху забравен лист или в полето на някоя книга, сребърна четка за коса с нечий непознати за мен инициали, снимка на сексапилна брюнетка с надпис „На Карл, с любов, Керълайн“ или пък друга, на която баща ми се здрависва с генерал Макартър...

Отключих вратата и я побутнах, но останах отвън още няколко секунди. В процепа на вратата се появи отблясъкът на слаба светлина.

Заслушах се внимателно, но не долових абсолютно нищо. Накрая пристъпих бавно напред. До стенното огледало в далечния край на стаята горяха няколко свещи. Вътре нямаше никой.

— Ехо? — извиках тихо аз. — Аз съм, Мерлин.

Отговор не последва.

Затворих вратата зад гърба си.

До свещника пред огледалото бе поставена малка, тънка вазичка. В нея имаше една-единствена роза, която сякаш бе изкована от сребро. Приблжих се. Розата си беше съвсем истинска. При това наистина беше от сребро. На коя ли Сянка растат подобни цветя, запитах се.

Взех една от свещите и тръгнах към съседната стая, прикривайки с длан пламъка ѝ. Но още щом открегнах вратата, разбрах, че не е било нужно да вземам свещника със себе си — и тази стая беше осветена.

— Ехо?

Отново никакъв отговор. Нито звук.

Оставих свещника на близката маса и отидох до леглото. На неговата табла бяха метнати сребриста риза и черни панталони — цветовете на баща ми. Дрехите определено не бяха тук последния път.

Седнах на леглото и се загледах в един от мрачните ъгли на спалнята. Какво беше това, по дяволите? Някакъв странен местен ритуал? Духове? Или...

— Коруин?

Не очаквах някой да ми отговори и не се разочаровах от последвалата тишина. Но когато понечих да стана, погледът ми се спря на един продълговат сребрист, предмет, окачен на другата табла на леглото. Вгледах се внимателно и забелязах, че това е меч, чиято ножница бе окачена на груб кожен колан. И него виждах за пръв път в тази стая. Изтеглих леко острието му.

Пред очите ми затанцуваха линиите на Лабиринта, гравирани върху сребристия метал. Това беше Грейсуондир — мечът на баща ми. Как се бе озовал тук, няхах никаква представа.

Изведнъж осъзнах с болка, че не мога да остана, за да разбера какво ще се случи. Налагаше се да се върна при собствените си проблеми. Да, днес времето наистина беше против мен.

Прибрах Грейсуондир обратно в ножницата му.

— Татко — казах след това, — ако можеш да ме чуеш, знай, че искам да бъдем отново заедно. Сега трябва да вървя. С каквото и да си

се захванал, желая ти късмет.

После излязох от спалнята, докоснах розата в съседната стая и накрая заключих входната врата след себе си. Когато тръгнах отново към покоите си, усетих, че треперя.

Не срещнах никого по обратния път и щом стигнах до вратата, се запитах дали да вляза, да почукам, или да изчакам отвън. После усетих как някой докосна рамото ми. Обърнах се, но зад мен нямаше никой. Когато погледнах отново към вратата, Мандор вече стоеше там. Погледна ме с лека тревога.

— Има ли нещо? — попита той. — Когато се разделихме, изглеждаше далеч по-спокоен.

— Не ми се говори за това — отвърнах му аз. — Някакви новини от женското лоби?

— Докато те нямаше, отвътре долетя писъкът на Джасра. Хукнах към вратата, но когато отворих, тя вече се смееше и само ми каза да изляза, тъй като още не са свършили.

— Или тай'ига са добри разказвачи на вицове, или новините наистина си ги е бивало. Поне за Джасра.

— Сигурно.

Малко след това на вратата се показва самата тя.

— Разговорът ни приключи — каза тя.

Щом влязохме вътре, аз я огледах внимателно. Градусът на настроението ѝ се беше вдигнал значително. Около очите ѝ се бяха появили леки насмешливи бръчици, а крайчетата на устните ѝ едва се съдържаха да не подскочат нагоре.

— Надявам се, че съвещанието е било плодотворно — казах аз.

— Да. Няма да крия, че е така — съгласи се Джасра.

Хвърлих един бегъл поглед на Найда, но не забелязах нещо да се е променило в позицията или изражението ѝ.

— Очаквам да чуя решението ти — уточних аз. — Вече наистина няма закъде да протакаме.

— Какво ще стане, ако не се съглася? — попита Джасра.

— Ще се погрижа да бъдеш настанена в собствени покои под наблюдение.

— Като гостенка?

— Да речем като изключително добре охранявана гостенка.

— Разбирам. Добре, няма нужда да предупреждаваш своите родственици. Реших да дойда с вас и да ви помогна при условията, които уговорихме преди това.

Поклоних ѝ се леко.

— Мерлин! — обади се Найда.

— Не! — отговорих ѝ аз и погледнах към Мандор.

Той се приближи и застана пред нея.

— Сега ще е най-добре да запиш — ѝ прошепна той след това. Очите на Найда се затвориха, а раменете ѝ клюмнаха. — Къде ще е най-удобно да я оставим да си почива?

— Ето там — казах аз и посочих към вратата на съседната стая.

Мандор хвана ръката на Найда и я поведе натам. След известно време го чух да говори тихо от спалнята. После всичко утихна. Десетина секунди по-късно той се появи на вратата. Приблжих се до него и погледнах вътре. Тя лежеше на леглото ми. Мандор бе прибрал металните си сфери.

— Убеден ли си, че няма да се събуди?

— Да. Ще спи наистина дълго.

Погледнах към Джасра, която отново бе вперила поглед в огледалото.

— Готова ли си? — попитах.

Тя ме погледна през присвитите си очи.

— Как възнамеряваш да ни пренесеш дотам?

— А може би ти знаеш някой особено хитър начин за промъкване в Цитаделата?

— За съжаление, не.

— Тогава ще повикам Дяволския Чекрък, за да ни закара.

— Сигурен ли си, че ще е безопасно? Срещата съм се вече с тази твоя... играчка. Не съм убедена, че може да ѝ се има доверие.

— Няма проблеми — казах аз. — Смяташ ли да си приготвиш някакви заклинания, преди да тръгнем?

— Не... Запасите ми са в добро състояние.

— Мандор?

Чух познатото изщракване някъде от дебрите на тогата му.

— Готов съм — каза той.

Извадих Картата на Дяволския Чекрък и се загледах в нея. Съсредоточих се и накрая насочих мислите си към него. Не последва

нищо. Опитах отново. Концентрирах се по-усърдно, напрегнах съзнанието си, за да доловя и най-слабия сигнал...

— Вратата — каза Джасра.

Погледнах към вратата, която водеше към коридора, но не забелязах нищо необичайно в нея. Обърнах се отново към Джасра и осъзнах, че тя гледа в друга посока. Върху вратата на спалнята се бе появило слабо сияние. Тя светеше с жълтеникав блясък, който видимо се засилваше. Най-ярко бе петното в центъра ѝ, което най-неочаквано започна да се движи нагоре и надолу.

Дочу се музика, а малко след това и гласа на Чък: „Следете с поглед светлото петно.“

— Спри веднага! — казах аз. — Не му е сега времето!

Музиката утихна, а светлият кръг престана да танцува.

— Извинявай — промърмори Чък. — Искях само да ви развеселя и да ви помогна да изпуснете парата.

— Избрал си неподходящ момент — отвърнах аз. — Искам да ни прехвърлиш във Владението на Четирите Свята.

— А войниците? Люк никакъв го няма.

— Само нас тримата.

— Ами тази, която спи в съседната стая? Срещал съм я и преди. Сетивата ми долавят нещо много странно у нея.

— Предполагам. Тя не е човешко същество. Остави я да поспи.

— Добре тогава. Минете през вратата.

— Хайде — казах аз. Пътюм взех колана си с меча и един кинжал за всеки случай. Наметалото си метнах през рамо.

После се насочих към вратата, а Мандор и Джасра ме последваха. Преминах отвъд, но не се озовах в познатата стая. Вместо това последва временно замаяване, а когато сетивата ми се възстановиха от шока, усетих първо студения вятър, който лъхна лицето ми. Миг след това възвърнах и зрението си. Бях застанал на каменист склон под мрачно, оловносиво небе.

Секунди по-късно чух зад себе си възклицанието на Мандор, а после и това на Джасра. Вдясно се простираше огромното ледено поле, а далече вляво се виждаха сиво-сините вълни на бурното море, увенчани с гребени от млечнобяла пяна. Право пред нас димеше и потръпваше черната, напукана почва на вулканичната зона.

— Чък! — извиках аз. — Къде си?

— Тук — чух да казва някой тихо, наведох се и забелязах малко светло кръгче до върха на левия си ботуш.

В далечината се виждаше безлюдният силует на Владението. Този път не забелязах никакво раздвижване под стените му. Осъзнах, че се намираме някъде из скалистите хълмове, вероятно недалеч от мястото, където си бяхме поприказвали сладко с „отшелника“ Дейв.

— От теб се искаше да ни прехвърлиш направо в Цитаделата, отвъд стените на Владението — уточних аз. — Защо сме тук, а не там?

— Нали ти казах, че не харесвам онова място — ми отговори Чък. — Исках да ви дам възможността да се огледате добре, преди да решите къде точно да ви пренеса. Не ми се ще да се излагам за по-дълго на действието на онези зловредни сили.

Продължих да изучавам внимателно Владението. Чак сега забелязах, че около външната стена са се появили две от познатите ми вихрушки с формата на фуния. Те обхождаха бавно стената и ако около нея нямаше ров, сигурно биха се справили съвсем задоволително с подобен пропуск. Двете се движеха на около 180 градуса една от друга спрямо центъра на крепостта. По едно време в едното торнадо нещо проблесна и миг по-късно в сърцевината му се разрази буря със светкавици. Не след дълго тя стихна и същата илюминация се повтори в другия вихър. Ролите им се размениха още няколко пъти, докато аз продължавах да ги следя с поглед.

Джасра ахна едва чуто. Обърнах се към нея.

— Какво има? — попитах.

— Ритуалът — каза тя. — Някой отново си играе с тези сили.

— Можеш ли да прецениш докъде са стигнали?

— Не съвсем. Може сега да започват, а може и вече да са приключили. Тези мълнии са сигурен знак, че всичко върви добре.

— Тогава оставям на теб да прецениш къде точно да се пренесем — казах аз.

— Има два дълги коридора, които водят към залата на Извора. Единият е на неговото ниво, а другият над него. Самата зала е с височината на неколкостажна сграда.

— Това го помня — съгласих се аз.

— Ако наистина са започнали ритуала и се появим направо в залата, бихме могли да ги изненадаме, но това няма да ни помогне особено. Дори мога да ви кажа с какво ще ни довършат в такъв случай.

По-добре ще е да се пренесем в някой от двата коридора, за да мога първо да преценя ситуацията. И тъй като шансовете да ни забележат в долния коридор са далеч по-големи, предлагам Дяволския Чекрък да ни прехвърли в горния коридор.

— Добре — казах аз. — Чък, можеш ли да ни пренесеш малко по-навътре в горния коридор?

Кръгът се разрасна, стана по-ярък, замря за миг над нас и после отново се смали.

— Вече... сте там — каза Чък. Кръгът се смали, избледня и се задържа за миг при върха на ботуша ми, колкото да смотолеви едно „движдане“, след което се стопи във въздуха.

Беше прав. Намирахме се точно на нужното място. Пред нас се проточваше дълъг, мрачен коридор със стени от грапав камък. Единият му край се губеше в мрака, а другият водеше към осветено пространство. Таванът бе покрит груби талпи, а линията на тежките напречни греди бе леко смекчена от окачените по тях завеси и от паяжините в ъглите им. По стените бяха окачени скоби, придържащи сини магьоснически глобуси, чиято бледа светлина говореше, че заклинанията им не са освежавани отдавна. Някои дори бяха угаснали съвсем. Към осветения край на коридора глобусите бяха заменени с газени лампи. Отвсякъде прииждаше миризма на мухъл. Въздухът беше наелектризиран до такава степен, че ми се стори, че дишам чист озон.

Призовах своето Логрус-зрение и мигновено всичко наоколо просветна. Силови линии пресичаха надлъж и шир коридора, подобно на жълти проводници. Именно от тях идваше допълнителната светлина, която бях доловил едва сега. Щом пресечех някоя от тях, усещах по кожата си леко потръгваме. Забелязах, че Джасра е застанала на пътя на няколко от линиите и черпи енергия от тях. Около тялото ѝ се бе появило леко сияние, което едва ли бих доловил с невъоръжено око. Обърнах се към Мандор. Пред него също потръпваше знакът на Логрус, което означаваше, че той е наясно с всичко, което виждах аз.

Джасра тръгна бавно към осветения край на коридора. Последвах я на няколко крачки зад нея и леко вляво. След мен се понесе Мандор. „Понесе“ наистина е точната дума, тъй като той се движеше толкова безшумно, че се обърнах на няколко пъти, за да се

уверя, че още ни следва. Не след дълго усетих някаква странна пулсация. Ритъмът ѝ беше доста учестен и не можех да преценя дали подът трепери, или вибрациите се предават по силовите линии.

Запитах се дали адептът, който борави със силите на Извора, не долавя нашето присъствие по линиите, които пресичахме. Може би беше наясно дори къде точно се намираме. Или пък съзнанието му беше прекалено заето с ритуала, за да усети нашето приближаване?

— Ритуалът е започнал, нали? — попитах аз шепнешком.

— Да — отвърна ми Джасра.

— А докъде са стигнали?

— Почти са привършили с основната част.

След още няколко крачки тя се обърна към мен.

— Какво предлагаш?

— Ако преценката ти е правилна, трябва да атакуваме веднага — казах аз. — Може би ще е най-добре да нападнем първо Джърт, ако наистина е успял да усвои силата на Извора.

Джасра облиза устните си.

— Мисля, че аз съм най-подготвена да се срещна с него. Заради връзката си с Извора. По-добре не ми се пречкайте. Но ще трябва в това време да се заемеш с Маскирания. Нека Мандор не се включва от самото начало. Ще пазим силите му за краен случай.

— Приемам предложението ти — казах аз. — Мандор, чу ли всичко това?

— Да — отвърна той тихо. — Съгласен съм.

Последва кратко мълчание.

— А какво ще стане, ако Изворът бъде унищожен? — попита след това Мандор.

— Не мисля, че е възможно — бе отговорът на Джасра.

Той промърмори нещо неразбираемо, но аз усетих накъде са тръгнали мислите му.

— И все пак, угоди ми с едно предположение — настоя Мандор.

Джасра замълча за известно време и след това каза:

— Ако успееш да го спреш дори за няколко мига, Цитаделата най-вероятно ще рухне върху главите ни. Вплела съм част от силите на това място в стените наоколо. Постройката е невероятно стара, а аз така и не успях да я ремонтирам както трябва. И все пак количеството

енергия, което ще е необходимо, за да се атакува Извора, би ни свършило по-добра работа, ако бъде насочено в друга посока.

— Благодаря — каза Мандор.

Джасра спря, протегна ръка към една от силовите линии и затвори очи, сякаш се опитваше да напипа пулса ѝ.

— Много е силна — заяви тя малко след това. — Някой е влязъл в досег с най-дълбоките нива на Извора.

После продължи напред. Светлината в края на коридора стана по-ярка, потъмня, отново блесна и пак потъмня. Дочух жужене и пропукване като от волтова дъга. Джасра забърза натам и аз ускорих темпото си, за да не изостана. Горедолу по това време отнякъде прокътня смях. Фракир се впи в китката ми. Пред нас се пръсна дъжд от искри.

— Проклятие, проклятие, проклятие — чух да шепне Джасра.

Тя вдигна ръка, когато се озовахме на не повече от три-четири метра от площадката, на която Маскираният ме бе посрещнал предишния път. Спрях, а магьосницата продължи, пристъпвайки едва-едва към парапета. Отляво и отдясно към пода на залата се спускаха стълби.

Джасра погледна надолу само за миг, след това отскочи встрани и се претърколи през рамо. Едно оранжево огнено кълбо отнесе част от парапета точно до мястото, където бе стояла преди секунда. Хукнах към нея, подхванах я и ѝ помогнах да се изправи.

Усетих как тялото ѝ се стегна и тя впери поглед някъде вляво. Още преди да се обърна натам, знаех какво ще видя.

На площадката бе застанал Джърт, абсолютно гол, ако не се броеше превръзката на окото му. Кожата му проблясваше, устните му се усмихваха ехидно. Цялото му излъчване беше призрачно кошмарно.

— Радвам се, че се отби, братко — каза той. — Жалко, че няма да е за дълго.

По върховете на пръстите му затанцуваха искри и той протегна дясната си ръка към мен. Нещо ми говореше, че едва иска да се здрависаме.

Единствената реплика, която ми хрумна, бе:

— Обувката ти се е развързала.

Тя, разбира се, не го спря, но върху лицето му за около две секунди се настани учудено изражение.

ГЛАВА 12

Джърт никога не бе играл американски футбол. Затова и през ум не му мина, че мога да му налетя така. А когато това стана, следващата изненада за него бе нивото, на което го атакувах.

Подсякох го малко над коленете и той се прекатури през перилата. Учудването, което бе изписано на лицето му, докато летеше към пода на залата, все така пръскащ искри около себе си, ми достави истинско удоволствие.

Чух как Джасра прихна. Джърт изчезна малко преди да се строполи с гръм и трясък. В това време магьосницата скочи на крака.

— Аз ще се заема с него — каза тя. — Няма проблеми. Тромавичък е. Ти се погрижи за Маскирания.

Моят стар приятел бе застанал до черния каменен басейн на Извора. До него пламъците преливаха в бяло и жълто. Магьосникът загреба от тях и ги оформи в двете си длани, както дете би направило снежна топка. После в ръката му се появи синкаво огнено кълбо, което той запрати към мен.

Отклоних го встрани с най-обикновен блок. Все още нямаше да прибягвам до помощта на Умението, всичко беше въпрос на прост енергиен баланс. Мернах с периферното си зрение Джасра, която направи няколко сложни движения, както се оказа след това — просто за да отвлече вниманието на Джърт, докато се приближи достатъчно и да го блъсне с две ръце в гърдите.

Магьосник, който е свикнал с лукса да разполага под ръка с подобен енергиен източник, би могъл много лесно да стане немарлив към тънкостите на Умението и с времето да започне да използва само най-основните магически схеми, за да насочва с тях потоците на силата. Някой още по-мързелив или неук дори би започнал да манипулира директно грубата, непречистена енергия и да се превърне по-скоро в нещо като шаман. Подобен подход противоречи изцяло на принципите на Висшата Магия, която се опира на невероятно фин

баланс между силите. Джасра знаеше това, въпреки че бе получила знанията си от съвсем различно място.

Парирах следващото огнено кълбо и хукнах към стълбището вляво. Спуснах се по него, без да откъсвам погледа си от Маскирания. Бях готов да реагирам на всяка негова атака. Парапетът се нажежи до бяло и миг след това избухна в пламъци. Забавих леко темпото си, но продължих надолу. Не си струваше да си хабя заклинанията, за да го гася. Това беше все още повече перчене, отколкото реална атака...

Добре...

После осъзнах, че съществува й друга възможност, тъй като сега Маскираният просто стоеше до Извора, вперил поглед в мен, без да предприема каквото и да е.

А може би се опитваше да ме проучи предварително, да разбере какви са възможностите ми и какъв е диапазонът на заклинанията, които съм приготвил. Сигурно го притесняваше и мисълта, че не е изключено да съм опознал законите на Извора и да се възползвам на свой ред от неговата сила, както вече се канеха да направят Джасра и Джърт. Чудесно. Нека се чуди, помислих си аз.

Изведнъж вляво над мен се появи Джърт. Времето обаче му стигна само колкото да ме погледне страховито. Миг след това към него се понесе огнен воал, който го накара бързичко да се стопи във въздуха. Чух звънкия смях на Джасра и проклятията на недодяланото си братле.

Понечих да сложа крака си върху следващото стъпало, но то неочаквано се стопи пред очите ми. Реших, че е илюзия и продължих напред, но кракът ми не срещна нищо и аз бързо го дръпнах назад. После се опитах да стъпя на стъпалото след него, но и то изчезна по същия начин. Маскираният се изсмя истерично, а аз скочих напред, за да преодолея липсващите стъпала. Това също не помогна особено, тъй като стълбището продължи да се дематериализира с достатъчен аванс, за да се приземя право върху каменния под и в най-добрия случай да си изкълча някой глезен.

Маскираният явно бе решил, че ако съм овладял енергията на Извора, точно в този миг няма да се сдържа и ще я използвам. Ако ли пък не, щеше да ми се наложи да прибягна до някое от заклинанията си.

Прецених разстоянието до първото видимо стъпало. Ако не изчезнеше, имах съвсем реалната възможност да се хвана за него, да увисна за миг и след това да се пусна на пода без да пострадам. Но ако не успеех да го сторя или пък стъпалото, изчезнеше пред очите ми... Може би времето все пак щеше да ми стигне, за да изрека нужната дума и да омекотя падането си.

Успях да сграбча ръба на заветното стъпало, люшнах се напред, после назад и се пуснах, за да се приземя безпроблемно. Мигом се обърнах към Извора и изрекох ключовата дума на заклинанието, което съм кръстил Падаща стена.

Каменният басейн потръпна. Пламъците вътре заклокочиха, от тях се откъснаха огнени пръски и басейнът преля. Маскираният отхвъркна назад и се приземи по гръб, а ефектът от моето заклинание започна да утихва.

Магьосникът вдигна ръце, сякаш за да прогони огнената лава, която беше на път да го застигне. Между дланите му се появи ярка волтова дъга, която се разрасна в защитен купол. Куполът успя да го предпази от последните тласъци на моето заклинание. Аз вече се приближавах с бърза крачка. Тогава Джърт отново се появи от нищото и увисна над Маскирания, вперил изпепеляващ поглед в мен. Нямах време да изтегля меча си, да хвърля към него Фракир или пък да освободя някое заклинание, но в този миг Изворът бликна отново и една огромна вълна помете Джърт, просна го на пода и го отнесе покрай Маскирания право към основата на другото стълбище, по което забелязах да слиза с бавна крачка Джасра.

— Това, че можеш да се пренесеш където си поискаш, няма да ти помогне особено — каза тя, — щом навсякъде си все същият глупак.

Джърт изръмжа и скочи на краката си. Погледът му се плъзна покрай Джасра и нагоре по стълбището...

— И ти ли, братко? — каза той.

— Тук съм, за да запазя живота ти, ако това въобще е възможно — отговори му Мандор. — Бих те посъветвал да се върнеш с мен...

Джърт изрева — не нещо членоразделно, по-скоро нададе животински вой.

— Не ми е притрябвала закрилата ти! — кресна той след това. — Как може да си такъв глупак, че да се довериш на Мерлин?!

Между разтворените длани на Джасра се появиха няколко огнени обръча, които литнаха един след друг, за да се нанижат върху тялото му, сякаш той бе най-обикновена пръчка, побита в земята. Джърт изчезна и миг след това го чух да крещи на Мандор от друга посока.

Аз тръгнах отново към Маскирания, който бе започнал да се изправя. Изговорих думите на Хлъзгавата пътека, той сякаш настъпи бананова кора и се просна отново по гръб. Вярно, че разполагах с определен брой заклинания, а неговият енергиен източник беше почти неизчерпаем, но за разлика от него аз разчитах и на още нещо — на добре премисления си план.

От пода се откъсна голяма плоча, която се понесе с убийствена скорост и се пръсна във въздуха на безброй остри и вероятно твърди като кремък камъчета. Произнесох ключовата дума на Мрежата и направих нужния жест.

Невидимата тъкан на моята Мрежа улови парченцата до едно, преди да са успели да ме достигнат. Насочих ги отново към него и ги изсипах върху главата му още преди да е успял да се изправи.

— Осъзнаваш ли, че все още дори не знам какво точно имаш против мен? — казах аз. — Идеята за този двубой беше твоя. Все още не е...

Маскираният се отказа от опитите си да се изправи. Той потопа лявата си ръка в една от огнените локвички около себе си и обърна дясната си длан срещу мен. Локвичката изчезна, а от дланта му, като от градинска пръскачка, рукна бляскава струя, насочена право към мен. Не бих казал, че изпълнението му ме свари неподготвен. Аз просто направих един бърз плонж вляво и се прикрих зад солидния басейн на Извора.

— Май някой от нас ще трябва да умре — извиках аз. — Особено щом ударите летят по-бързо от думите. И все пак, питам те за последен път — какъв ти е проблемът?

Отговорът беше поредният кикот, дошъл от другата страна на Извора малко преди подът под краката ми да се раздвижи.

Някъде вдясно, може би от основата на здравето стълбище, долетя гласът на Джърт:

— Навсякъде все същия глупак, а? Какво ще кажеш тогава за една прегръдка?

Извърнах се точно навреме, за да видя как той се появи до Джасра и я сграбчи, само за да нададе миг по-късно сърцераздирателен писък. Устните на червенокосата дама бяха кацнали смирено върху лявото му рамо. Тя се освободи бързо и го блъсна. Джърт се строполи върху стъпалата, скован като леден блок, и този път не помръдна.

Отскочих, встрани, тъй като каменната плоча, на която бях стъпил, беше на път да се разпадне. За малко да закъснея и да се срина Бог знае къде.

После се изправих и се обърнах към коленичилиия магьосник.

— Джърт е въвн от играта — заявих аз. — Сега си сам срещу трима ни. Откажи се и обещавам да си помисля дали да ти подаря живота.

— Трима срещу един? — каза той с равен, но неуверен глас. — Значи признаваш, че не би могъл да ме победиш без чужда помощ?

— Да те победея ли? — попитах аз. — Може би за теб това е игра, но не и за мен. Нямам никакво намерение да се съобразявам с правилата ти. Откажи се или ще те смачкам на мига, със или без нечия помощ.

Над главата ми се появи някакъв тъмен силует и аз се претърколих встрани, по-далеч от басейна на Извора, в който се приземи тялото. Беше Джърт. Неспособен да се движи с помощта на парализираните си мускули, той бе успял само да се пренесе от стълбището до Извора.

— Ти си имаш своите приятели, Господарю на Хаоса, а аз моите — каза Маскираният. Джърт изстена леко и по тялото му се появи бледо сияние.

Изведнъж подът под краката на магьосника се пропука, а огнената струя на Извора отслабна значително, за да бликне през пукнатината под Маскирания и да го подеме право нагоре върху своя златист гребен.

— Не забравяй и за враговете си — каза Джасра.

Маскираният разпери крака и ръце и най-неочаквано успя да овладее траекторията на полета си. Аз скочих на крака и отстъпих възможно най-бързо от Извора. Веднъж вече си бях изпатил от подобен „природен“ катаклизъм.

Откъм басейна на Извора се разнесе пращане и съскане. Усетих слабия порив на леден вятър. Огнената кула, на чийто връх се носеше

Маскираният, се превърна в спирала, описваща сложна траектория, към която се присъедини и отслабналата струя в каменния басейн. Джърт се размърда, изстена отново и после вдигна дясната си ръка.

— Не ги забравям — прокълтя в този миг гласът на Маскирания. Ръцете му се раздвижиха в серия от жестове, които скоро разпознах — ненапразно си бях блъскал главата толкова време, за да ги откроя.

— Джасра! — извиках. — Пази се от Шару Гарул!

Джасра направи три бързи крачки вляво и се усмихна. Точно тогава една мълния се стовари на мястото, където магьосницата бе стояла допреди малко.

— Винаги започва с мълния — обясни тя. — Толкова е предсказуем.

Джасра се завъртя и изчезна, а около нея се разнесе звук като от строшено стъкло.

Веднага погледнах към мястото, където бях видял стареца последния път. Той бе облегал гръб на стената, закрил чело с едната си ръка и поддържащ просто, но доста ефективно защитно заклинание с другата.

Тъкмо се канех да извикам на Мандор да шамароса дядката, когато Маскираният използва удачния момент и ме изненада със заклинание, което после мислено кръстих „Клаксон“. Ушите ми писнаха от оглушителния рев, а от носа ми потече кръв.

Претърколих се встрани, без да губя нито секунда, но когато се изправих, се озовах между двама врагове — Маскираният, който все така се носеше из въздуха, и Джърт, който се надигна от басейна на Извора, явно преодолял ефекта от целувката на магьосницата. Реших да не се помайвам излишно и забих юмрук в корема на Джърт. Грешка. Все едно, че докоснах оголен проводник. Отхвъркнах назад като коркова тапа и дори успях да чуя как той се изсмя, преди да се приземя върху твърдия под.

— Оставям го на теб — го чух да казва след това.

С периферното си зрение успях да мерна Шару и Джасра, които бяха застанали един срещу друг с протегнати напред ръце. От върховете на пръстите им се проточваше сложна плетеница от силови линии. Линиите пулсираха и непрекъснато променяха цвета си. Ритъмът се учести неимоверно и двамата се сринаха бавно на колене. Само с една-единствена дума или жест можех да наруша връзката

между тях. За съжаление точно в този миг забелязах, че Маскираният се е понесъл към мен като огромно смъртоносно насекомо. По отсрещната стена на Цитаделата се появиха пукнатини, които се разрастваха със светкавична скорост. От тавана се посипа прах, наоколо се разнесе проглушително скрибуцане и подът потрепера. И все пак това не ме разтревожи особено. Вдигнах лявата си ръка, а дясната ми се плъзна под наметалото.

В ръката на Маскирания се появи бляскаво острие. Аз не помръднах, а просто изчаках да се приближи още.

Огненият меч профуча край мен, тъй като се дръпнах в последния миг. Магьосникът успя все пак да забие лакътя на свободната си ръка в гърдите ми, но аз стиснах зъби и пронизах левия му бъбрек със стоманеното острие на кинжала си.

Последва крясък. Тялото на Маскирания се вдърви и после се срина на пода до мен. В същия миг усетих силен ритник в кръста и се извих от болка. Обърнах се и втори ритник срещна рамото ми. Сигурен съм, че Джърт се бе целил в главата ми, защото го чух да проклина, докато плонжирах встрани.

Щом се изправих, изтеглих меча си и се обърнах, за да срещна изпълнения му с омраза поглед. Той се издигаше нагоре, прихванал в ръцете си тялото на Маскирания.

— Пак ще се видим — викна той и изчезна.

Синята маска бе паднала на пода до едно голямо кърваво петно.

Джасра и Шару продължаваха да се гледат, коленичили един срещу друг, докато техните жизнени сили танцуваха и се увиваха около телата им.

Обърнах се отново към огнения стълб на Извора и видях как от него изплува Джърт. Мандор хвърли към него металните сфери и докато те се разрастваха във въздуха, погледът ми се спря на едно лице, което си мислех, че никога повече няма да видя.

Тътенът на Извора изпълни залата и се смеси с грохота на рушащите се стени. Около мен се сгромолясваха греди и каменни плочи. Хукнах към огнения стълб с протегнат напред меч, прикривайки лицето си с края на наметалото. На няколко пъти ми се наложи да кривна встрани, за да избегна пукнатините, които се отваряха по пода, но въпреки това се стараех да не спирам.

Когато се приближих само на няколко метра чух Джърт да ми крещи нещо. Успях да разбера само последните му няколко фрази.

— Доволен ли си сега? — викаше прегракнало той. — Доволен ли си, братко? Само смъртта може вече да ме помири с теб.

Не обърнах почти никакво внимание на думите му, защото исках да се уверя, че очите не са ме излъгали. Прескочих нападалите отломки и се вгледах в лицето на магьосника, чието тяло Джърт все така държеше в ръцете си.

— Джулия! — изкрещях с все сила.

Но в същия миг те се стопиха в огнения стълб. Разбрах, че имам само една възможност — да последвам примера му.

И се втурнах през пламъците...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.